PTOLEMÆI HEPHÆSTIONIS

NOVARUM HISTORIARUM

AD VARIAM ERUDITIONEM PERTINENTIUM

EXCERPTA

E PHOTIO EDIDIT LECTIONIS VARIETATE INSTRUXIT

ET

COMMENTARIO ILLUSTRAVIT

JOS. IMM. GISL. ROULEZ

PHIL. ET AA. LL. DOCTOR.

PRÆFATUS EST

FRIDERICUS CREUZERUS.

LIPSIÆ, AQUISGRANI ET BRUXELLIS

APUD

MAYER ET SOMERHAUSEN.

MDCCCXXXIV.

4

VIRO CLARISSIMO DOCTISSIMO

GEORG. JOS. BEKKERO

ANTIQUARUM LITERARUM IN ACADEMIA LOVANIENSI
PROFESSORI P. O.
INSTITUTO REGIO BELGICO
ET
ACADEMIÆ REGIÆ SCIENTIARUM ET LITERARUM BRUXELLENSI
ADSCRIPTO

OPTIMO QUONDAM PRÆCEPTORI

AMICO OMNI VENERATIONE COLENDO

HUNCCE LIBELLUM

TANQUAM GRATI ET DEVOTI ANIMI PIGNUS

SACRUM ESSE VOLUIT

EDITOR.

FRIDERICI CREUZERI

PRÆFATIUNCULA.

Non erat quod *Roulezius* noster, vir juvenis humanissimus, hoc præfandi officium a nobis requireret, quandoquidem *G. J. Bekkero*, viro doctissimo, magistro usus, tantopere bonis in literis profecerat, ut Lovanio Heidelbergam delatus, non tironibus sed veteranis aggregari videretur posse. Quocirca perpaucis defungar, cum testatum faciam nostris illum quoque lectionibus interfuisse et, cum in familiaribus meis esset, eum se præstitisse, qui non frivola recentiorum plurium ludibria, sed perennia veterum et classicorum maxime scriptorum monumenta sectaretur. Quid quæris? Homo Belga Belgium illud antiquum in oculis, in animo gerebat, hoc est eam terram, quam Justus Lipsius, Janus Gruterus aliique nostris in Literis principes viri cum ortu suo condecorarunt tum erudierunt illustraveruntque disciplinâ.

Quæ perhonesta studia cum idem ante aliquot annos ad Carneadem, Heraclidem Ponticum atque Themistium utiliter accommodasset, et a me nuper novum commentandi argumentum sibi designari voluisset, auctor ei exstiteram ut in *Ptolemæi Hephæstionis*, quæ a Photio excerpta leguntur, operam suam converteret. Quâ in telâ pertexendâ spero equidem fore ut judicium suum ingeniique sollertiam atque diligentiam iis comprobet, qui hodieque intelligentissimi harum rerum arbitri censentur. Itaque vale, Lector benivole, et alumnorum nostrorum nostrisque studiis fave.

Scribebam Heidelbergæ
d. IV Kalend. Februar.
a. MDCCXXXIV.

BENEVOLO LECTORI

S.

Quam nunc in lucem emitto novam Ptolemæi Hephæstionis editionem, qua occasione quove consilio susceperim hîc in ipso limine declarandum videtur. Cum enim ante hos fere quatuor annos, adeptis in Academia Lovaniensi Doctoratus honoribus, præcipuas Germaniæ Academias Regis Augustissimi sumtibus inviserem Heidelbergæque versarer, subsecivas horas ejusmodi lucubrationibus impendere cupiens, quibus Mythologiæ et Historiæ poëticæ accuratiorem et ex ipsis fontibus haustam cognitionem mihi compararem, adii illustrissimum Creuzerum, quem tum maxime audire et familiariter convenire mihi contingebat, eumque rogavi ut de eligendo argumento consilium suum mecum communicaret. Auctor autem ille mihi exstitit ut Antoninum Liberalem denuo ederem. Quam in rem cum Codicem Palatinum mihi Bæhrii præceptoris et amici optimi humanitate ex Academica Bibliotheca suppeditatum jam contulissem, mox intellexi hunc auctorem majoris esse momenti quam qui leviori, eademque variis audiendis scholis aliisque peregrinationis impedimentis distracta opera tractaretur. Eum igitur in posterum

reservare constitui, simulque eodem Creuzero suasore me ad Ptolemæum applicui ejusque interpretandi apparatum mihi collegi. Quod opus cum interea per meam in Academia Berolinensi commorationem intermisissem, Göttingæ deinde repetii eoque perduxi, ut hinc in patriam reversus, statim publici juris facere in animo haberem. Sed paucis post reditum diebus erupit Rerum Belgicarum conversio, fatalis illa cum aliorum tum meis rebus ac studiis. Meum libellum igitur typis describendum vulgandumque in Germaniam ubi scriptus est remittere cogor; talem autem remitto qualem ante hoc fere biennium inde attuli. Nam quominus semel conscripta diligentius elaborarem iisque nova adderem, etiam si adfuissent subsidia literaria, impedivisset temporum calamitas variis distractum curis et eventuum spe anxium animum ab omni serio studio avocans.

Priusquam autem de ipso opere agam, non abs re erit de ejus auctore pauca præmonere. Ptolemæus Grammaticus cognomine Chennus natus est Alexandriæ testibus Suida voc. Πτολ. T. III. p. 224. et Eudocia p. 360. Vixit sub Hadriano et Trajano imperatoribus sive ut Suidas alibi tradit (voc. Ἐπαφρόδιτος T. I. p. 790.) tempore Neronis ad Nervam usque. Nostrum certe opus mortuo jam Vespasiano fuisse conscriptum apparet ex ejusdem loco lib. IV. Καὶ ἐν τῷ τῆς Εἰρήνης τεμένει ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ ἀνέκειτο ἡ γραφή. Fuisse eum Hephæstionis filium cum ex eorumdem scriptorum tum Photii testimonio vulgo colligitur. Sed cum Hephæstionis Grammatici ætas primum in

Antonini Pii tempora incidat, Jonsius De Script. Hist. Phil. I, 2, 4. p. 14. verba: ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος, non *Hephæstionis filius* interpretanda arbitrabatur, sed *Hephæstionis praeceptor* vel *pater*. Cf. Harlesius in Fabric. Bibl. Græc. Vol. VI. p. 378. Quæ opinio vereor ut magis ad verisimilitudinem quamdam quam ad probabilitatem valeat; nullam enim video satis idoneam rationem cur de Hephæstione Grammatico cogitare debeamus. Si vero ex patriæ communitate aliqua inter eos statui potest generis affinitas, existimandum omnino Hephæstionem Grammaticum Ptolemæi nostri filium esse, solemni Græcorum more, quo nepos avi nomen gerebat, ita appellatum. Quod autem Tzetzes Chil. VII, 195. eum vocat τὸν Ἡφαιστίωνα Πτολεμαῖον, id Viri Docti exemplo Apollonii, Molonis filii explicant, qui aliis Apollonius Molo dicitur. Reliqua Ptolemæi vita ignoratur.

Inter ejus Scripta Suidas diserte memorat Σφίγγα, drama historicum, Ἀνθόμηρον sive poëma Homeri exemplo in XXIV libros divisum (Cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I, p. 521.) et Παράδοξον ἱστορίαν. Quod postremum opus cum eo Περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας, cujus excerpta ex Photio nunc edimus, unum idemque esse vulgaris est sententia, quanquam illa pro diversis habuit Kusterus ad Suidam l. l. Nonnullorum autem aliorum ejus Scriptorum a Suida memoratorum, qui tituli fuerint quodve argumentum plane ignoramus. Nec tamen putaverim nostri Ptolemæi illa esse quæ in Scholiis ad Iliad. A. vs. 334. afferuntur, sicuti in Indice auctorum

significavit eorum editor Wassenberghius, sed ibi potius cogitandum esse de uno alterove illorum ejusdem nominis Grammaticorum, quorum conjunctim cum nostro mentionem facit Suidas sub voc. Πτολ. quosque in Homerum scripsisse testatur.

Ut autem ad opus nostrum redeamus, de eo ita refert et judicat Photius : Ἀνεγνώσθησαν Πτολεμαίου τοῦ Ἡφαιστίωνος περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας λόγοι ἓξ (ζ?) χρήσιμον ὡς ἀληθῶς τὸ βιβλίον τοῖς περὶ τὴν ἱστορικὴν πολυμαθίαν πονεῖν ὡρμημένοις· ἔχει γὰρ δοῦναι βραχεῖ χρόνῳ συνειλεγμένα εἰδέναι, ἃ σποράδην τις τῶν βιβλίων ἀναλέγειν πόνον δεδεγμένος μακρὸν κατατρίψει βίον. ἔχει δὲ πολλὰ καὶ τερατώδη καὶ κακόπλαστα, καὶ τὸ ἀλογώτερον, ὅτι καὶ ἐνίων μυθαρίων αἰτίας, δι᾽ ἃς ὑπέστησαν, ἀποδιδόναι πειρᾶται. ὁ μέντοι τούτων συναγωγεὺς ὑπόκενός τέ ἐστι καὶ πρὸς ἀλαζονείαν ἐπτοημένος, καὶ οὐδ᾽ ἀστεῖος τὴν λέξιν. προσφωνεῖ δὲ τὸ σύνταγμα Τερτύλλᾳ τινί, ἣν καὶ δέσποιναν ἀνυμνεῖ καὶ τὸ φιλολόγον αὐτῇ καὶ πολυμαθὲς ἐπιφημίζει. διαβάλλει δ᾽ ἐνίους καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ οὐχ ὑγιῶς ἐπιβαλόντας τῇ ὑποθέσει. τά γε μὴν πλεῖστα τῶν ἱστορουμένων ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ὅσα τοῦ ἀπιθάνου καὶ ἀπίστου καθαρεύει, παρηλλαγμένην ὅμως καὶ οὐκ ἄχαριν εἰδέναι τὴν μάθησιν ἐμπαρέχει. Illud opus igitur ex multis aliis libris erudita opera fuisse consarcinatum unusquisque intelligit. Et hoc erat sane in more Literatorum hujus ætatis varias quæstiones atque res factaque memoratu maxime digna ex multis collecta lectionibus in docta adversaria referre; quod Gellii discimus testimonio Lib. XIV, c. 6. Narrat enim hominem literarum cultu non ignobilem magnaque ætatis

parte in libris versatum sibi in Noctibus suis adornandis occupato librum obtulisse, quem omnigenæ doctrinæ refertum, atque ex multis, variis reconditisque lectionibus elaboratum esse gloriabatur. Dolendum est autem vel ipsum Ptolemæum vel ejus excerptorem in fontibus indicandis adeo fuisse negligentem. Quare non inutile duxi ad calcem hujus editionis brevem notitiam subjicere, non solum auctorum minus notorum, quos diserte laudat Ptolemæus, sed aliorum etiam, quos eum in consilium vocasse probabile est. Neque hic silentio prætereundum illud volumen in quod, teste Porphyrio ad Il. κ. 274., Alexandriæ quæstiones propositæ una cum solutionibus relatæ erant. Vid. Wolf. Prolegom. p. CXCV. et Lehrs. De Grammaticis ἐνστατικοῖς et λυτικοῖς p. 118. (in Jahn's Jahrbücher Bd. I Heft. I. 1830.). Ex eo enim profecisse Ptolemæum quanquam probari non potest, non sine verisimilitudine tamen quispiam conjecerit, cum solutionibus Homericis aliisque plenus sit ejus libellus (*). Quod vero Photius de auctoris studio tradit non solum prodigiosa et falsa narrandi, sed fabularum etiam caussas affingendi, ex eo quidem monemur ut ejus narrationes cum judicio et cautione accipiamus, non autem tanquam inepti grammatici nugas, nulla earum habita ratione rejiciamus. Nam sæpe accidit ut fabulæ quæ absurdissimæ aut sunt aut videntur, Poëtarum locis vel

(*) Ptolemæum, Dictyn aliquoties ad partes vocasse, probabiliter efficere conatus est Dederichius in Introduct. novæ hujus editioni præmissa p. XXVIII. sqq.

aliis melioris notæ fabulis superstruantur, ad quas attendere operæ pretium est. Et qui Ptolemæum *nugivendulum et hominem in fabulis nullo modo audiendum* dicit Heynius (Obss. ad Apollod. p. 31 et 141.) quod Herculem Νεῖλον prius vocatum esse tradat, non satis secum reputavit illud non utique absurdum esse, si de Hercule Ægyptio accipiatur, forsitanque fluxisse e loco quodam poëtæ ubi Ἡρακλῆς Νεῖλος, quemadmodum in annotatione docui. Similiter Ptolemæus Achillem Πυρίσσοον prius dictum narrat; quod epitheton esse Achillis apud Agamestorem in Epithalamio Thetidis aliunde compertum habemus. Alia exempla omitto. Ut autem adcuratius obtineatur de Ptolemæi opere judicium, multum certo scire interesset, utrum Photius omnium historiarum, an earum solummodo quæ ipsi mirabiliores viderentur excerpta dederit sive mentionem fecerit. Non nullas saltem ab eo seu consilio seu præ festinatione fuisse prætermissas vel inde colligere possumus, quod Tzetzes Chil. VIII, 195. historiam refert a Ptolemæo ad Tertullam scriptam adeoque ex nostro opere desumtam, cum illud Tertullæ dicatum fuisse testetur Photius, ejus tamen nullum apud Photium vestigium invenitur. Ceterum elegantem immo ne sinceram quidem græcitatem in hisce excerptis nemo desideraverit, cum de Ptolemæi sermone non satis urbano Photius queratur, notumque habeamus quanta scribendi incuria ipse Photius in libris excerpendis versatus sit.

Quod ad varias extra Photium Ptolemæi Historia-

rum editiones adtinet, eas cum Andreæ Schotti interpretatione latina et ejusdem atque Davidis Hœschelii notis inter Scriptores Historiæ Poëticæ edidit Galeus Paris. 1675. Sed omnis ejus opera in eo posita fuit ut meram contexti, qualis in prioribus Photii editionibus exstabat, repetitionem exhiberet. Nec magis de Ptolemæo meritus est Tencherus, qui enim cum Conone et Parthenio edidit Lips. 1793. quæ editio mendis præsertim typographicis scatens repetita est, aut saltem fertur ibid. 1802. Nam quod equidem alterius editionis exemplum habeo, prioris est, cui novus titulus substitutus. Meliorem demum contextum exhibuit novissimus Photii editor Bekkerus, qui in illo emendando maxime secutus est præstantissimum Codicem Venetum Cardinalis Bessarionis, ex quo etiam fluxisse videtur lectionis varietas editionum Augustæ-Vindelicensis, Genevensis et Rothomagensis margini adscripta. Has veteres editiones, ne excepta quidem prima Hœscheliana, cum Bekkeriana denuo contuli; a qua in contextu meo constituendo an jure subinde recesserim aliorum judicium esto. Recentiorum præterea Criticorum emendationibus in variis operibus sparsim proditis, paucissimis illis tamen, sedulo usus sum. Non nullas etiam easdemque prorsus egregias acceptas refero raræ eruditionis et sagacitatis viro Car. Odofr. Müllero, meo in Archæologia præceptori. Is enim cum animadversiones meas percurrere non fastidiisset, quæ sibi inter legendum succurrerant conjecturas benevole mecum communicavit.

Scrib. Gandavi mense Februario a. MDCCCXXXII.

Jam duo anni elapsi sunt ex quo hocce opusculum ad Creuzerum misi, virum illustrissimum rogans ut data occasione illud in lucem ederet simulque aliquid litterarum suarum adderet. Cum interea *Somerhausenius* bibliopola honestissimus libelli typis describendi sumtus in se suscepisset, hunc mihi Heidelbergâ remittendum curavi. Sed, quem aliquot additamentis,ad opellæ meæ supplementum,locupletatum speraveram, ei Creuzerus, aliis, ut videtur, negotiis obrutus, præfatiunculam commendationis caussa adjecit, quâ ego si vellem, uterer. Quod eo magis mihi faciendum duxi, ne nominis mei novitas et mediocritas emtorum studiis obesset.

Unum denique addendum restat. Scilicet, post perscriptas et absolutas Annotationes meas, in lucem venerunt Fuchsii De Varietate Fabularum Troicarum Quæstiones, et Dederichii nova Dictyis editio cum Observationibus, in quibus multa leguntur quæ simili fere modo a me erant collata atque disputata. Mea tamen, diu cunctatus, non delenda sed paucis exceptis servanda constitui. Quod an recte fecerim, aliis dijudicandum relinquo. Illud autem præmonendum erat ne quis ad temporum rationem minus attendens, in eam opinionem inducatur ut Virorum, me multo doctiorum et sollertiorum, scripta in meos usus conversa existimet.

Scribebam Gandavi Idibus Maiis a. MDCCCXXXIV.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΠΟΛΥΜΑΘΙΑΝ

ΚΑΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΛΟΓΟΙ Ζ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ά.

Περιέχει μὲν οὖν τὸ ά 1) βιβλίον περὶ Σοφοκλέους τῆς τελευτῆς, καὶ πρὸ αὐτοῦ περὶ τῆς Πρωτεσιλάου, εἶτα καὶ περὶ τῆς Ἡρακλέους 2), ὡς πυρὶ αὐτὸν 3) ἀνεῖλε μὴ δυνηθεὶς τὸ οἰκεῖον ἐντεῖναι τόξον πεντηκοντούτης 4) γενόμενος, περί τε τῆς Κροίσου ἐν τῇ πυρᾷ σωτηρίας, περί τε τῆς Ἀχιλλέως τελευτῆς, καὶ περὶ Λαΐδος τῆς ἑταίρας, ὡς τελευτήσοι ὀστοῦν ἐλαίας καταπιοῦσα. Τούτων ἕκαστον διεξιὼν ἀποφαίνεται τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐσφαλμένως τὰ περὶ τούτων ὑπολαβεῖν τε καὶ ἀναγράψαι. ἐφεξῆς δὲ περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως φησίν, ὡς ἐν Ἐφέσῳ θεασάμενος Παλαμήδην δολοφονούμενον ἐν πίνακι ἐθορυβήθη, διότι ἐῴκει τῷ δολοφονουμένῳ Ἀριστόνεικος ὁ σφαιριστὴς Ἀλεξάνδρου· τοιοῦτος γὰρ ἦν Ἀλέξανδρος τὸ ἦθος ἐπιεικὴς καὶ φιλέταιρος.

1) Sic Bekkerus Edd. τὸ πρῶτον.
2) Ed. Hoeschel. vitiose Ἡρακλέος.
3) Ed. Gal. vitiose αὐτόν.
4) Teucherus dedit πεντηκονταέτης.

εἶτα ὅτι τὸ παρ' Εὐφορίωνι ἐν Ὑακίνθῳ ἀπορούμενον. „Κωκυτὸς 1) μοῦνος ἀφ' ἕλκεα 2) νίψεν Ἄδωνιν" τοιοῦτόν ἐστι Κωκυτὸς 3) ὄνομα, Χείρωνος ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ μαθητὴς, ἐθεράπευσε 4) τὸν Ἄδωνιν 5) ὑπὸ τοῦ συὸς τρωθέντα. λέγει δ' ὅτι ὁ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν ὑπὸ Ἀδράστου τοῦ Γορδίου ἀνῃρημένος Ἀγάθων ἐκαλεῖτο, καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὸν περὶ ὄρτυγος φιλονεικοῦντα. καὶ ὡς Κάδμος καὶ Ἁρμονία εἰς λέοντας μετεμορφώθησαν, καὶ ὡς Τειρεσίας ἑπτάκις μετεμορφώθη, διά τί τε ὑπὸ Κρητῶν οὗτος Φόρβαντος κόρη ἐκαλεῖτο. ὅτι Ἐρύμανθος ὁ παῖς Ἀπόλλωνος ἐτυφλώθη, διότι ἴδοι λουμένην 6) Ἀφροδίτην ἀπὸ τῆς Ἀδώνιδος μίξεως, καὶ Ἀπόλλων μηνίσας 7) ἑαυτὸν εἰς σύαγρον μετεμόρφωσε, καὶ τοῖς ὀδοῦσι πλήξας ἀνεῖλε τὸν Ἄδωνιν. διὰ τί ὁ ποιητὴς πελειάδας ἐποίησε τῆς τροφῆς τῶν θεῶν διακόνους, καὶ τίνα Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τοῦτο εἶπον, καὶ περὶ Ὁμήρου καὶ πελειάδων. ὅτι Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς ἀπ' Ἀχιλλέως τοῦ Πηλέως εἷλκε τὸ γένος. ὅτι Πάτροκλον ἐξόχως Ὅμηρος ἱππέα καλεῖ, ὡς παρὰ 8) Ποσειδῶνος ἐραστοῦ γεγενότος μαθόντα τὴν ἡνιοχικήν 9). ὅτι Ὀδυσσεὺς, διότι ὦτα

1) Κωκυτός τοι conjecit Scaliger probante Meinekio de Euphor. p. 91.

2) Ex conjectura Meinekii l. l. p. 92. quam amplexi sunt Bekkerus et Teucher. Cod. Bessarioneus ἀφίλκεα. Vett. editt. ἀφιλκία. Galeus τὸν ἀφιλκία. vid. Comment.

3) Meinek. l. l. p. 91. post Κωκυτὸς inserendum censet τις.

4) Cod. Bessarion. θεραπεῦσαι.

5) Ed. Hœschel. vitiose Ἄδωνι.

6) Ita ex Cod. Bess. edidit Bekk. Editt. λουομένην.

7) Teucher μηνύσας.

8) Ex conject. Casauboni a Bekkero etiam receptâ. Vulg. ὥσπερ.

9) Ed. Rothom. ἡνιοχικὴν vitiose.

μεγάλα εἶχεν, Οὖτις πρότερον ἐκαλεῖτο· ὕετοῦ δέ φησι γινομένου μὴ ἀντισχοῦσαν τὴν μητέρα ἔγκυον οὖσαν κατὰ τὴν ὁδὸν τεκεῖν, καὶ τὸν Ὀδυσσέα διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομασθῆναι. ὅτι Περιτάνος 1)·τις ὄνομα Ἀρκὰς Ἑλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ 2) ἐμοίχευσεν, Ἀλέξανδρος δ᾽ αὐτὸν ποινὴν τῆς μοιχείας εἰσπραττόμενος ἐξευνούχισε 3) καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδες τοὺς εὐνούχους 4) περιτάνους λέγουσιν, ὡς Ἀχιλλέα μὲν Ἀριστόνικος ὁ Ταραντῖνος διατρίβοντα ἐν ταῖς 5) παρθένοις παρὰ Λυκομήδει Κερκυσέραν καλεῖσθαί φησιν, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰσσὰν καὶ Πυῤῥὰν καὶ Ἄσπετος καὶ Προμηθεύς 6). ὅτι Βοτρύας 7) ὁ Μύνδιος τοὺς 8) Νιόβης παῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν ἀνῃρῆσθαι. ὅτι Ὀδυσσεῖ ἕπεσθαι δίδωσιν ὁ πατὴρ μνήμονα 9) Μυΐσκον τοὔνομα Κεφαλλῆνα 10). εἵπετο καὶ Ἀχιλλεῖ μνήμων

1) Vulgo legebatur. Περιτίτανος, Bekker. restituit Περιτάνος ex Cod. Bessar. et Marg. ed. Rothom.

2) Ex emendat. Scaligeri quam secutus est Bekk. Cod. Bess. corr. ἀρκαδία. Vulg. Ἀρκάδι.

3) Ita præeunte Bekkero dedimus ex Cod. Bessar. Marg. ed. Roth. ἐξευνούχισεν. Vulg. τὰ παιδογόνα ἀπέτεμε.

4) Ita ex iisdem libris. Vulg. οὕτω παθόντας καὶ ἐκτετμημένους.

5) Hanc lectionem a Teuchero adscitam confirmat Cod. Vat. et H. Stephan. 2. Vulg. τοῖς.

6) Sic vulg. Galeus Ἄσπετον. Teucher. Ἄσπετον καὶ Προμηθέα. Vid. Comment.

7) Ita Bekker. vulgo Βότρυας.

8) Bekk. ex Cod. Bessar. cui adsentitur H. Steph. 2. Vulg. τῆς.

9) Ex Codd. Bessar. et H. Steph. 2. Vett. editt. male μνημόσυνα.

10) Bekk. ex Cod. Bess. Vulg. Κεφαλῆνα.

1) τοὔνομα Νοήμων, γένει Χαρχηδόνιος 2), καὶ Πατρόκλῳ Εὔδωρος. Ἀντίπατρος δέ φησιν ὁ Ἀκάνθιος Δάρητα πρὸ Ὁμήρου γράψαντα τὴν Ἰλιάδα, μνήμονα γενέσθαι Ἕκτορος ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀνελεῖν ἑταῖρον Ἀχιλλέως. καὶ Πρωτεσιλάου δέ φησι Δάρδανον γενέσθαι, γένος Θεσσαλόν. καὶ Ἀντιλόχῳ δὲ Χάλκωνα ὑπασπιστὴν καὶ μνήμονα ὑπὸ Νέστορος συνεζεῦχθαι τοῦ πατρός.

ΒΙΒΛΙΟΝ β'.

Ἡ δὲ β' 3) περὶ Ἡρακλέους 4), ὡς κατὰ 5) τὴν μανίαν ἐλλεβόρῳ καθαρθείη ὑπὸ Ἀντικυρέως τοῦ καὶ τὸ φάρμακον εὑρόντος τὸ ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος πλεονάζον, κἂν 6) ἄλλοι ἄλλως αὐτόν φασι καθαρθῆναι. ὅτι Νέστορά φασιν 7) ἐρώμενον Ἡρακλέους γενέσθαι. ὅτι οὐ 8) Φιλοκτήτης, φησὶν, ἀλλὰ Μόρσιμος ὁ Τραχίνιος ὑφῆψεν Ἡρακλεῖ τὴν πυράν. ὅτι Ἡρακλῆς ἀποβρωθέντος αὐτῷ 9) τῶν δακτύλων ἑνὸς ὑπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος ἐννεαδάκτυλος 10) γέγονε, καὶ ἔστι τάφος

---

1) Nomen φοῖνιξ post μνήμων ex conject. Schotti perperam inseruit Tencher. Vid. Comment.

2) Καλυδόνιος eodem Schotto auctore male in textum recepit Teucher.

3) Ita Bekker. Vulg. δευτέρα.

4) Edd. Hœschel. et Rothom. Ἡρακλέος, et ita sæpius infra.

5) Sic vulgo legebatur, Bekkerus ex cod Bessar. edidit μετά. Vid. Comment.

6) Marg. ed. Rothom. καὶ, quod exhibuit Teucher.

7) Cod. Bess. et marg. ed. Rothom. φησι.

8) Cod. Bess. ὁ.

9) Idem αὐτοῦ.

10) Ed. Hœschel. vitiose ἐννεαδάκτυλος.

τοῦ ἐκκεκομμένου δακτύλου· οἱ δὲ κέντρῳ τρυγόνος ἀποβαλεῖν τὸν δάκτυλον ἔφασαν. λέοντα δ' ἔστιν 1) ἰδεῖν τῷ τοῦ δακτύλου τάφῳ ἐφεστῶτα λίθινον ἐν Λακεδαίμονι, σύμβολον τῆς τοῦ ἥρωος 2) ἀλκῆς. ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ τοῖς ἄλλων τάφοις λιθίνους ἐφιστῶσι 3) λέοντας. ἄλλοι δ' ἄλλως 4) περὶ τῆς τοῦ λέοντος ἀναστηλώσεώς φασιν. ὡς ἐκ τῆς Ἡρακλέους πυρᾶς ἀκρίδων 5) πλῆθος ἀνήφθησαν 6) καὶ λοιμοῦ δίκην τὴν χώραν ἐσίνοντο 7), καὶ ὡς ἀνῃρέθησαν. ὡς Ἀφροδίτη δι' Ἄδωνιν τὸν αὐτῆς τε καὶ Ἡρακλέους ἐρώμενον Νέσσον τὸν Κένταυρον διδάξειε τὴν κατὰ Ηρακλέους ἐνέδραν. ὡς Νιρεὺς 8) ὁ Συμαῖος Ἡρακλέους ἦν ἐρώμενος καὶ συγκατειργάσατο τὸν Ἑλικώνιον λέοντα· οἱ δὲ υἱὸν Ἡρακλέους τὸν Νιρέα φασί. τίνες αἱ παρὰ τῷ ποιητῇ χάριτες, αἷς παραβάλλει τὰς Εὐφόρβου κόμας. ὅτι Νεῖλος ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ γενέσεώς φησιν 9) ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ δ' Ἥραν ἔσωσεν ἐπερχόμενον αὐτῇ ἀνελὼν τὸν ἀνώνυμον καὶ πυρίπνοον 10) Γίγαντα, ἐκεῖθεν διὰ τὸ

---

1) Tencherus male ἐστὶν.

2) Ita præeunte Bekkero dedimus ex Codd. Bess. et Steph. 2. (sic in Photii editt. indicari solet Stephani apographus) pro vulg. Ἡρακλίους.

3) Ita Cod. Bess. et Roth. Ante Bekkerum vulgo legebatur ἐφιστῶσι.

4) Teuch. δὲ ἄλλως.

5) Cod. Bessar. ἀκρίδος.

6) ἀνέπτησαν legendum censet Bekker.

7) Teuch. male εἰσίοντο.

8) Ita Hœsch. et Bekker. Galeus autem et Teucherus cum ed. Roth. Νηρεὺς; et paulo inferius Νηρέα iterum dedit Teuch.

9) Bekker. ex cod. Bess. pro vulg. φασὶν.

10) Ex Bekkeri emendatione. Vulg. Ἀνών. κ. Πυρίπ. Pro priori voce Πρόνομον corrigendum proponit Galeus.

ἀπαλαλκεῖν 1) τῆς Ἥρας τὸν πόλεμον μετέβαλε τὴν κλῆσιν. ὅτι Ἄβδηρος 2) ὁ Ἡρακλέους ἐρώμενος τὰ περὶ τῆς πυρᾶς αὐτοῦ Θησεῖ ἀναγγείλας ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀναιρεῖται. ὅτι τὴν μέσην κεφαλὴν τῆς ὕδρας Ἀριστόνικός 3) φησιν ὁ Ταραντῖνος χρυσῆν 4) εἶναι. ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιός 5) φησι δράκοντα γηγενῆ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν Νεμεαῖον 6) λέοντα, ὃν καὶ ἀνατραφῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους καὶ συνακολουθήσαντα αὐτῷ ἐς Θήβας ἐν Αὐλίδι μεῖναι· καὶ τοῦτον εἶναι τὸν τοὺς 7) νεοσσοὺς καταφαγόντα τῆς στρουθοῦ καὶ ἀπολιθωθέντα. ὡς τὴν Ἀργὼ ἐν Ὄσσῃ τῆς Θεσσαλίας Ἡρακλῆς 8) μὲν κατασκευάζει, ὄνομα δ᾽ αὐτῇ τίθησιν ἀπὸ Ἄργου τοῦ Ἰάσονος 9), ὃς ἦν ἐρώμενος αὐτῷ, δι᾽ ὃν καὶ Ἰάσονι τὸν ἐπὶ Σκυθίας συνήρατο πλοῦν. ὡς Ἥρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ 10) τιτρώσκεται ὑφ᾽ Ἡρακλέους κατὰ τὸν δεξιὸν μαζὸν, καὶ ὅσα ἐξ ἐκείνου τελεῖται. ὡς Κόρυθος Ἴβηρ 11) τὸ γένος ὢν 12) καὶ Ἡρακλέους ἐρώμενος πρῶτος κόρυθα κατεσκεύασεν, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν φησὶ

---

1) Cod. Bess. παλαλκην.

2) Sic Bekker. ad fidem Cod. Bess. Editt. malo Αὔδηρος, facili ceteroquin mutatione, de qua cf. Heyn. Obss. ad Apollod. p. 152 et Boissonad. ad Philostrati Her. p. 481.

3) Cod. Bess. Ἀριστόνικος, sed nihil refert.

4) Edit. Rothom. et Gal. χρυσοῦν.

5) Ed. Hœschel. Μίνδιος, quod in Μύνδιος mutandum recte monuit editor. Ed. Rothom. Μύδιος, marg. Μήνδιος.

6) Ed. Hœschel. Νιμαῖον.

7) τοὺς omisit Teucher.

8) Cod. Bess. Ἡρακλέως.

9) Ed. Hœsch. Ἰάσωνος et mox Ἰάσωνι.

10) Cod. Bess. γηρυόνι.

11) Teucher male Ἰβὴρ.

12) Editt. Hœsch. Roth. ὄν.

τὸ ὅπλον. ὡς ὁ 1) ἐν Κρήτῃ τάφος λεγόμενος τοῦ Διὸς Ὀλύμπου τοῦ Κρητός ἐστιν, ὃς παρὰ 2) τοῦ Κρόνου λαβὼν τὸν Δία ἔτρεφέ τε καὶ ἐπαίδευε τὰ θεῖα. ἀλλὰ γὰρ βάλλει (φησὶν) ὁ Ζεὺς τὸν τροφέα καὶ διδάσκαλον κεραυνῷ, ὅτι δὴ τοὺς Γίγαντας αὐτοῦ τῇ βασιλείᾳ ἐπιθέσθαι ὑπετίθετο· ἀλλὰ βαλὼν καὶ νεκρὸν ἔχων μετεμελεῖτο· μὴ ἔχων δ' ἄλλως τὸ πάθος ἐκκλῖναι, δίδωσι τὸ ἴδιον ὄνομα τῷ τάφῳ τοῦ ἀνῃρημένου. τίνος 3) ἐστὶ τὸ ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου εἰρημένον «Πρωτέα, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα». καὶ πάλιν 4) Πρωτέου, ποίαν ᾠδὴν εἶχεν ἐν συνηθείᾳ Ἀλέξανδρος, καὶ τίνος ἦν ποίημα· εἰς τίνα ἔγραψεν ἐπικήδειον ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΒΙΒΛΙΟΝ γ'.

Τὸ δὲ γ' 5) περὶ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους υἱοῦ, ὡς κέρας εἶχε περὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς κεφαλῆς ἐκπεφυκὸς μικρόν, καὶ τοῦτο λάβοι ὁ Σικυώνιος Ἐπωπεύς, ἐκ μονομαχίας ἀνελὼν αὐτόν, καὶ κομίσοι ἐν τῷ κέρατι τὸ Στυγὸς ὕδωρ, καὶ βασιλεύσοι τῆς χώρας. ὅτι περὶ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Στυγὸς ὕδατος 6) οὕτω φασίν, ὡς Δημήτηρ πενθοῦσα τὴν θυγατέρα, ἐπεὶ

1) Articulum ex Cod. Bess. addidit Bekker. Ceteræ editt. omittunt.

2) Cod. Vat. et H. Steph. 2. ὑπερ.

3) τί legendum proponit Bekker.

4) Cod. Bessar. πολλὰ περ. Probabilis Stephani conjectura πολλὰ περὶ, cui adsentitur etiam Bekkerus. Nisi quis mecum legere malit καὶ πάλιν περὶ, ut illud περὶ Πρωτέου ad ποίαν ᾠδὴν trahatur; quod in Photio ferendum.

5) Ante Bekkerum edebatur τρίτον.

6) Ed. Hœschel. vitiose. ὕδατος.

Ποσειδῶν αὐτὴν ἐν κατηφείᾳ οὖσαν ἐπείρα 1), εἰς ἵππον ἑαυτὴν μετεμόρφωσε χαλεπήνασα, ἐλθοῦσα δ' ἐπὶ τὴν πηγὴν 2) καὶ θεασαμένη τὴν μορφὴν ἐστύγησέ τε καὶ τὸ ὕδωρ μέλαν ἐποίησε. περὶ Ἐκάλης, καὶ πόσαις 3) γέγονεν ἐπώνυμον τοὔνομα. ὅτι Ἀλεξάνδρου πατὴρ οὐχ ὁ Φίλιππος γένειτο, ἀλλά τις τοὔνομα Δράκων, γένος Ἀρκάς, «ἐξ οὗ καὶ τὸν περὶ τοῦ δράκοντος μῦθον ῥυῆναι. περὶ τοῦ Πτολεμαίου κυνός, καὶ ὡς συνεμάχει τῷ δεσπότῃ, καὶ ὡς μετὰ τελευτὴν 4) ἀνασχισθεὶς τὴν καρδίαν εὑρέθη ἔχων τετριχωμένην· ἦν δὲ γένος 5) Μολοττός, ὄνομα Βριάρεως 6). περὶ Πουλυδάμαντος 7). τί ἐστι τὸ 8) παρὰ τῷ ποιητῇ» ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου 9) κούρη χλωρηΐς 10) ἀηδὼν « καὶ ἑξῆς 11). περὶ τοῦ Παλλαδίου, ὅτι δύο κλέψειαν Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς. περὶ

1) Sic Bekker. ex Cod. Bess. consentiente H. Steph. 2. Vulgo αὐτῆς-οὔσης ἐπήρα.

2) Hanc lectionem ex Marg. ed. Roth. recepimus præeunte Bekkero. Libri γῆν.

3) Cod. Bess. et H. St. 2. πόσις. Marg ed. Roth. πόσοις.

4) Vulg. τὴν τελ. Articulum auctore Cod. Bess. cum Bekkero omisimus.

5) Articulum iterum omittit Cod. Bess. Edd. τὸ γ.

6) Teucher. Βριαρέως.

7) Sic Cod. Bess. et H. Steph. 2. Vulg. Πολυδάμαντος, quod tamen haud scio an ab auctoris manu fuerit; est enim communis linguæ ratio pro altera poetica Πουλ. cf. Sylburg. ad Pausan. p. 463. Hanc scribendi rationem secuti sunt etiam Suidas s. voc. et Schol. in Il. μ. 331. p. 447. Barnes.

8) In editt. Hœsch. et Roth. τὸ uncinis inclusum

9) Alii πανδαρίη. Videndus de hâc varietate Verheyk. ad Antonin. Liberal. c. 11. p. 54. ed. Lips.

10) Ed. Hœschel. vitiose Φλωρηΐς.

11) Sic Bekker. e Cod. Bess. Vulg. καὶ τὰ ἑξῆς.

τοῦ καλάμου τοῦ εἰπόντος ὅτι Μίδας ὄνου ἔχει ὦτα. περὶ τῶν παρὰ Στησιχόρῳ ζητουμένων Ἀκεσταλίων ὀρνίθων. περὶ τῆς παρὰ 1) τὸν ὠκεανὸν Γυγωνίας πέτρας, καὶ ὅτι μόνῳ ἀσφοδελῷ 2) κινεῖται, πρὸς πᾶσαν βίαν ἀμετακίνητος οὖσα. ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν, ὃς 3) ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. ὅτι Ἀμφιάραος ἐκλήθη, ἐπεὶ ἄμφω οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς ἠράσαντο αὐτὴν ἄνευ τεκεῖν μόγου. τίνος ἐστὶν 4) ὁ ὕμνος ὁ ᾀδόμενος ἐν Θηβαίοις 5) εἰς Ἡρακλέα, ἐν ᾧ λέγει Διὸς καὶ Ἥρας υἱός. ἔνθα περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων, καὶ ὡς Φιλοστέφανος ὁ Μαντινεὺς ὁ ποιητὴς ἐκ γενετῆς ἱματίῳ οὐκ ἐχρήσατο, καὶ ὡς Μάτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. καὶ ὡς Εὐπόμπου τοῦ Σαμίου, ὃς δράκοντα θηρίον τέρας ἔτρεφεν 6), ἄπιστον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι τούτου τοῦ Εὐπόμπου παῖδα Δράκοντα τοὔνομα ὀξυωπέστατον γενέσθαι φασίν, ὡς διὰ σταδίων κ' 7) θεωρεῖν ῥαδίως. ὃν καὶ Ξέρξῃ ἐπὶ χιλίοις συγγενόμενον ταλάντοις, καὶ συγκαθεζόμενον ὑπὸ τῇ χρυσῇ πλατάνῳ διηγεῖσθαι βλέποντα τὴν 8) Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ναυμαχίαν καὶ τὴν Ἀρτεμισίας ἀνδρίαν. καὶ ὡς Πλησίῤῥοος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος, ἐρώμενος γεγονὼς Ἡροδότου καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, οὗτος ποιήσειε τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας Ἡροδότου Ἁλι-

---

1) Idem Cod. παρά. Vulg. περί.

2) Viri docti δακτύλῳ corrigendum suspicantur; vid. Comment.

3) ὃς vulgo omittitur, addunt Cod. Bess. et H. Steph. 2.

4) Teucher male ἔστι.

5) Θήβαις scriptum malim cum Bekkero.

6) Teucher. ἔτρεφεν.

7) Ita Bekkerus. Vett. editt. εἴκοσι.

8) Cod. Bess. et H. Steph. 2. τῶν.

καρνασσέως 8)· τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν » Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς 2). « καὶ ὡς Κυρηναῖος ὁ Πολύζηλος οὐδέποτε γελάσειεν· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτῷ ὁ ἀγέλαστος. καὶ ὡς ἐπὶ θεοσεβείᾳ πάντων διενεγκεῖν οἱ μὲν Ἀντίγονον τὸν Ἐφέσιον, οἱ δὲ Λύκον 3) τὸν Ἑρμιονέα, οὗ καὶ Θεόφραστος ἐν ἐπιστολαῖς μνημονεύει, φασίν 4). καὶ ὡς Ἀχιλλέως καὶ Δηϊδαμίας 5) δύο ἐγενέσθην παῖδες, Νεοπτόλεμος καὶ Ὄνειρος· καὶ ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν ὑπ' 6) Ὀρέστου ἐν Φωκίδι ὁ Ὄνειρος περὶ σκηνοπηγίας αὐτῷ μαχεσάμενος.

Εἶτα διαλαμβάνει περὶ συνεμπτώσεως 7) ἱστορικῆς, ὡς Ἀμύκου τῷ τάφῳ ῥοδοδάφνη ἔφυ, καὶ οἱ φαγόντες αὐτῆς ἐπεθύμουν πυκτικήν, καὶ ὡς Αντόδωρος 8) φαγὼν αὐτῆς δεκατρεῖς στεφάνους ἀνείλετο, πλὴν ὑπὸ Διοσκόρου τοῦ Θηραίου ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἀγωνίᾳ ἡττήθη, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὁ Ἄμυκος λέγεται ὑφ' ἑνὸς τῶν Διοσκούρων καταπαλαισθῆναι. καὶ τὸν Κροῖσόν φασι 9) γεννηθῆναι ἐν ἑορτῇ Ἀφροδίτης,

---

1) Ita etiam scribitur in edd. Hœschel. et Rothom. Bekkerus tamen ἁλικαρνασσίως tanquam vulg. notavit. Ceterum de vocabuli script. vid. Wesseling. ad Herod. p. 1. inprimisque Schweighaeuser. et Gaisford.

2) Ed Hœschel. vitiose διαφερᾶς.

3) Ex emendat. Lobeckii Aglaoph. p. 1005. Bekker. ad fidem Cod. Bess. Λυκίαν, quod habet et H. Steph. 2. pro vulg. Λύκιον.

4) φασὶν in Cod. Bess. omissum.

5) Ita Cod. Bess. Editt. ante Bekker. Δηϊδαμείας.

6) Teucher. ὑπὸ Ὀρ.

7) Sic ad fidem Cod. H. Steph. 2. edidimus præeuntibus Bekkero et Teuchero. Vulg. συνεκπτώσεως.

8) Ed. Hœschel. vitiose Ἀντίδωρος.

9) φασὶ, quod vulgo deest, a Bekkero ex Cod. Bess. additum.

καθ' ἣν Λυδοὶ τὸν ἅπαντα πλοῦτον περιτιθέντες 1) αὐτῇ πομπεύουσι. καὶ ταῦρον θύοντι τῷ πατρὶ ἀπήγγελται τεχθῆναι Θεμιστοκλῆς, καὶ 2) ταύρου πιὼν αἷμα ἀπεβίω. ὡς ὁ Ὑστάσπου Δαρεῖος ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἵππου θηλαῖς ἀνετράφη ὑπὸ Σπαργαπίσῃ τῷ ἱπποφορβῷ, καὶ ἵππου χρεμετισμῷ 3) βασιλεύει. καὶ ὡς Ἰβύκου τοῦ μελοποιοῦ θεράπων, τοὔνομα Ἡρακλῆς 4), ζῶν ἐκαύθη, συναράμενος τοῖς λῃσταῖς κατὰ τοῦ δεσπότου. ὡς Ὀρέστης κατὰ τὴν ἑορτὴν τεχθείη 5) τῆς Δήμητρος τῆς καλουμένης Ἐριννύος. ὡς Φίλιππος ἔτι παῖς 6) ὢν τοὺς ἀφαλλομένους τῆς κινήσεως [ὡς] ἀστέρας ἐπειρᾶτο καθ' ἑσπέραν τοξεύειν, καὶ Διόγνετον μὲν εἰπεῖν τὸν 7) μάντιν ἐγκρατῆ πολλῶν τὸ παιδάριον ἔσεσθαι, Ἀστὴρ δ' ἦν ὄνομα καὶ τῷ ἐκκόψαντι αὐτοῦ 8) βέλει τὸν ὀφθαλμόν. ὡς Μαρσύας ὁ αὐλητὴς, ὃς ἐξεδάρη, ἐν ἑορτῇ Ἀπτόλλωνος ἐτέχθη, ἐν ᾗ πάντων τῶν θυομένων ζώων τὰ δέρματα αὐτῷ ἐκδερόμενα ἀνατίθεται. περὶ Τιτυοῦ 9) τοῦ ἐπιβουλεύσαντος Ἀλεξάνδρῳ 10). ὡς Κλαύδιον

1) Fortasse παρατιθέντες.

2) Scaliger ad perspicuitatem scribendum putabat ὃς καί.

3) Sic Bekkerus. Ed. Hœschel. χριματισμῷ. Sed χρηματισμῷ corrigendum monebat Hœschel. quam lectionem in ed. Rothom. receptam secutus est Teucherus.

4) Marg. ed. Roth. Ὀρακλῆς.

5) Ed. Rothom. vitiose τιχθείη, quod corrigendum monuit Potter. ad Lycophr. 153.

6) Cod. Bess. ἵταιρος H. Steph. 2. ἵτερος.

7) Ed. Hœsch. vitiose τό.

8) Sic Bekker. ex Cod. Bess. consentiente ed. Hœschel. Cet. editt. αὐτῷ.

9) Ita Bekk. ad fidem Cod. Bess. consentientibus Codd. Vat. et H. Steph. 2. pro vulg. Τίτυος. Num Δίμνου? vid. Comment.

10) Ita vulgo, Codd. Bess. et H. Steph. 2. exhibent Ἀλέξανδρον, quod secutus est Bekker.

κύουσα ἡ μήτηρ βωλητῶν 1) τοὺς μύκητας ἐπιθυμήσασα 2) φάγοι, καὶ Κλαύδιος μύκητας πεφαρμακευμένους φαγὼν ἀποβιῴη. περὶ Κενταύρου τοῦ Λαμίου, ὡς μοιχεύων ληφθεὶς, οἱ μὲν ὑπὸ Πειρίθου τοῦ εὐνούχου 3) οἱ δ' ὑπὸ Θησέως ἀναιρεθῆναι. οὕτω πολλὰ ταῖς ἱστορίαις τῶν συνεμπτώσεων ἕπεται.

ΒΙΒΛΙΟΝ δ'.

Τὸ δὲ δ' 4) διεξέρχεται ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε τὸν διὰ δακτύλων 5) κλῆρον, καὶ Ἀλεξάνδρῳ λαχοῦσα ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ. καὶ ὡς Ἑλένης καὶ Ἀχιλλέως ἐν μακάρων νήσοις παῖς πτηρωτὸς γεγόνοι, ὃν διὰ τὸ τῆς χώρας εὔφορον Εὐφορίωνα ὠνόμασαν· καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ καταλαβὼν διωκόμενον, καὶ τὰς νύμφας, ὅτι θάψειαν αὐτὸν, εἰς βατράχους μετέβαλε. καὶ ὡς κυνηγοῦσαν Ἑλένην ἔνιοί φασιν ἐν τῷ Παρθενίῳ 6) ὄρει ἁρπασθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐκπλαγεῖσαν τὸ κάλλος ἀκολουθῆσαι ὡς θεῷ. περὶ τοῦ κεστοῦ ἱμάντος, ὡς λάβοι μὲν αὐτὸν Ἥρα 7) παρὰ Ἀφροδίτης, δοίη δ' Ἑλένῃ, κλέψοι δ' αὐτὸν ἡ Ἑλένης θεράπαινα Ἀστυάνασσα, ἀφέλοι δ' αὐτὸν ἐξ αὐτῆς πάλιν Ἀφροδίτη. τί ἐστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ

1) Ita Bekker. ex marg. ed. Roth. Vulg. βολήτων.

2) Sic Bekker. e Cod. Bess. pro vulg. ἐπιθυμήσουσα.

3) Ita cum Bekkero ex Cod. Bess. et Marg. ed. Roth. pro vulg. ἡμιάῤῥενος. Odofr. Müllerus conjiciebat: οἱ μὲν ὑπὸ Πειρ. χισθῆναι κτλ. Vid. Comment.

4) Ante Bekk. legebatur τέταρτον.

5) Teucherus δάκτυλον.

6) Cod. Bess. παρθενείῳ.

7) Vulg. ἡ Ἥρα. Articulum omisit Bekk. auctore Cod. Bess.

1) περὶ τῆς Ἑλένης εἰρημένον » πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' 2) ἀλόχοισιν ». ὡς Ἡλίου 3) θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντὴ. καὶ ὡς κατ' ὀργὴν Ἀφροδίτης τὴν πρὸς Μενέλαον τὴν ἁρπαγὴν λέγουσιν Ἑλένης γενέσθαι, ἐπεὶ ὑποσχόμενος Ἀφροδίτῃ ἑκατόμβην ὑπὲρ τοῦ γάμου οὐκ ἀπέδωκε. περὶ τῆς Ἑλενείου βοτάνης, ἣ ἐν Ῥόδῳ φύεται, ὅτι τε 4) ἀπὸ τῆς Ἑλένης ἐπωνομάσθη (παρὰ γὰρ τὴν δρῦν ὤφθη φυεῖσα, ἀφ' ἧς ἑαυτὴν ἀπῆγξεν Ἑλένη) καὶ ὡς οἱ φαγόντες αὐτῆς πάντως εἰς ἔριν καθίστανται. ὡς Μενελάου ἠράσθη Ἑλένη καὶ οὕτως ἔγημεν αὐτὴν 5). ὡς ἔνιοι τὴν Ἑλένην φασὶ 6) παραγενομένην εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας σὺν Μενελάῳ ἐπὶ τὴν Ὀρέστου ζήτησιν σφαγιασθῆναι ὑπὸ Ἰφιγενείας τῇ Ἀρτέμιδι σὺν Μενελάῳ· οἱ δέ φασιν ὡς Θέτις αὐτὴν ἀνέλοι ἐν τῷ ἀπόπλῳ τῶν Ἑλλήνων, ἀπεικασθεῖσα φώκῃ. φασὶ δ' 7) Ἠχὼ μὲν τὴν Ἑλένην τὸ κύριον κληθῆναι διὰ τὸ φωνόμιμον αὐτὴν γενέσθαι, Ἑλένην δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν ἕλει ὑπὸ Λήδας τεχθῆναι. ὅτι ὁ 8) ἐν Λακεδαίμονι τόπος τὸ Σανδάλιον ἀπὸ τοῦ τῆς Ἑλένης σανδαλίου ἐκπεσόντος, αὐτῆς ἐν αὐτῷ διωκομένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἕλκει τὴν κλῆσιν. ὡς γένοιτο παῖς θήλεια ἐξ Ἀλεξάνδρου Ἑλένῃ 9), διαφιλονεικησάντων δὲ περὶ τῆς κλήσεως (ὁ μὲν γὰρ Ἀλεξάνδραν ἡ δ' Ἑλένην ὀνομάζειν ἠξίου) νικᾷ Ἑλένη, ἀστραγάλοις

---

1) Ex Cod. Bess. pro vulg. Ὁμήρου.
2) Cod. Bess. et ed. Hœschel. ἴσκουσαν, Teucher. εἴσκουσ.
3) Fortasse ὡς ἦν Διός. Vid. Comment.
4) τε omittit Cod. Bess.
5) Marg. ed. Roth. αὐτόν. Cod. Bess. καὶ οὗ ἔγημεν αὐτόν.
6) Sic Bekk. obsequens Cod. Bess. Vulg. φασι τὴν Ἑλ.
7) δ' a Teuch. omissum.
8) Ex Cod. Bess. et H. Steph. 2. Vulg. deest articulus.
9) Teuch. mendose Ἑλίνῃ.

λαβοῦσα τὸ κῦρος, καὶ ἡ παῖς τῇ μητρὶ ὁμώνυμος ἐγεγόνει· ταύτην ἀναιρεθῆναί φασιν ὑπὸ Ἑκάβης ἐν τῇ Ἰλίου ἁλώσει. ὅτι ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ὀνομασταὶ γεγόνασιν Ἑλέναι ἡ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγάτηρ, ἣν ἀνεῖλεν Ὀρέστης, καὶ ἡ διακονήσασα Ἀφροδίτῃ ἐν τῇ πρὸς Ἄδωνιν ὁμιλίᾳ ἡ Ἐπιδαμνίου 1) θυγάτηρ, ἣν Ἐπιδάμνιοι 2) ἐν Ἀφροδίτης σχήματι τιμῶσι, χρήματα λιμώττουσιν ἐπιδοῦσαν 3), καὶ ἡ Φαιστύλου θυγάτηρ, τοῦ ἀναθρεψαμένου Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον, καὶ ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα καθ' ἡμέραν Ἑλένη ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ 4) Δικαιάρχου τοῦ Τελεσίνου 5) ἀδελφὴ, καὶ ἕτεραι ὀκτωκαίδεκα, ὧν καὶ ἡ πρὸ Ὁμήρου Ἑλένη, ἡ τὸν Ἰλιακὸν συγγραψαμένη πόλεμον, Μουσαίου τοῦ Ἀθηναίου θυγάτηρ γενομένη· παρ' ἧς καὶ Ὅμηρον 6) λέγεται λαβεῖν τὴν 7) ὑπόθεσιν· ἣν καὶ κτήσασθαι τὸ δίγλωσσον ἀρνίον· καὶ ἡ Τιτύρου τοῦ Αἰτωλοῦ θυγάτηρ, ἥτις 8) εἰς μονομαχίαν Ἀχιλλέα προκαλεσαμένη 9), ἐκεῖνον μὲν κατὰ τῆς κεφαλῆς

---

1) Immo Ἐπιδάμνου. Marg. ed. Roth. Ἐπιδαυνίου. Vid. Comment.

2) Ita edidit Bekker. ad fidem Cod. Bess., Vulg. Ἐπιδαύνιοι, Teucher. Ἐπιδαύριοι, vid. Comment.

3) Ex Cod. Bess. Editt. ante Bekk. ἐπιδιδοῦσαν.

4) Articulum addit Cod. Bess.

5) Ita Cod. Bess. consentiente Marg. ed. Roth., Cod. H. Steph. 2. Τελεσινοῦ. Vulg. Τελεστίνου.

6) Kühn. h. l. adferens ad Æliani V. H. IX, 2. p. 683. ed. Gron. tacito rescripsit Ὅμηρος.

7) τὴν et mox ἣν e Cod. Bess. in textum recepit Bekkerus, Vulgo desunt. ἣν habet etiam H. Steph. 2.

8) Teucher. mendose ἧτι.

9) Ita Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Edd. præter Bekker. μετακαλεσαμένη.

ἐγγὺς θανάτου τραύματι 1) ἔτρωσεν, αὐτὴ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἀνῄρηται. καὶ ἡ ζωγράφος Ἑλένη τοῦ καταλόγου ἐστὶ τούτου, Τίμωνος τοῦ Αἰγυπτίου θυγάτηρ, ἥτις τὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην, ἐν 2) ἐκείνοις ἀκμάζουσα τοῖς χρόνοις, ἔγραψε· καὶ ἐν τῷ τῆς Εἰρήνης τεμένει ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ ἀνέκειτο ἡ γραφή. Ἀρχέλαος δὲ ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν ἀμυνόμενον 3) τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι, ὡς 4) Ἑλένη ἑκοῦσα ἀπῆρε· ψευδῆ δὲ τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον. περὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ μώλυος τῆς βοτάνης, ἥν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀναιρεθέντος ἐν τῇ Κίρκης νήσῳ Γίγαντος λέγουσι φῦναι, ἡ καὶ τὸ ἄνθος ἔχει λευκόν· ὅτι ὁ συμμαχῶν τῇ Κίρκῃ καὶ ἀνελὼν τὸν Γίγαντα ὁ Ἥλιος ἦν· μῶλος δ' ἡ μάχη, ἐξ οὗ καὶ ἡ βοτάνη. ὡς Διόνυσος 5) ἐρώμενος Χείρωνος, ἐξ οὗ καὶ μάθοι τούς τε κώμους καὶ τὰς βακχείας καὶ τὰς τελετάς. περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταραξίππου καὶ 6) τῶν Μυρτίλλων 7) πατρὸς καὶ παιδός. ὅτι τὸν ὑπὸ Φημονόης 8)

---

1) Ita Bekk. ad libr. fidem. Editt. τραυματίαν.

2) Vulg. deest ἐν, quod ex Cod. B. a Bekk. additum. Libri mox ἀκμάζουσαν.

3) Ed. Hœschel. vitiose ἀμεινόμενον.

4) ὡς inseruit Bekker. e Cod. Bess. Idem habet H. Steph. 2. et mox ἀπῆρε.

5) Cod. Bess. διόνυσσος.

6) καὶ e Cod. Bess. addidit Bekk. consentiente H. Steph. 2.

7) Immo Μυρτίλων, quæ proba est et constans scribendi ratio. Eadem correctio adhibenda Schol. Hom. Il. β. vs. 104. p. 54. ed. Bekk. et Lactantio ad Statii Theb. IV. 306.

8) Marg. ed. Roth. Φαμονόης.

χρησμὸν μόνον Νεοπτόλεμον τὸν Μακιώτην 1) παρὰ Αἴθου τινὸς τῶν Δελφῶν 2) ἀκοῦσαί φασι· περὶ τούτου δὲ τοῦ Αἴθου καὶ Ἡρόδοτός φησιν 3) ἐν πρώτῃ ἱστοριῶν ὅτι „εἰδὼς αὐτοῦ τὸ ὄνομα οὐκ ἐπιμνησθήσομαι". περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ διωνυμίας παρὰ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, καὶ ὅτι Ξάνθος μόνος ποταμῶν Διὸς υἱὸς, καὶ 4) περὶ ἄλλων διωνύμων. καὶ ὡς ἐν Τυῤῥηνίᾳ φασὶν εἶναι Ἅλὸς πύργον καλούμενον, ὀνομασθῆναι δὲ ἀπὸ Ἅλὸς Τυῤῥηνῆς φαρμακίδος, ἣ Κίρκης θεράπαινα γενομένη διέδρα τῆς δεσποίνης· πρὸς ταύτην δὲ φησὶ παραγενόμενον τὸν Ὀδυσσέα 5) εἰς ἵππον μετέβαλε τοῖς φαρμάκοις, καὶ ἔτρεφε παρ' ἑαυτῇ 6), ἕως γηράσας ἐτελεύτησεν. ἐκ ταύτης τῆς ἱστορίας λύεται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἀπορούμενον „θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ".

BIBΛION ε'.

Ἡ δὲ ε' 7) βίβλος, ὡς μετὰ Ἀμύκου φασὶν Ἰάσων, ἀλλ' οὐχὶ Πολυδεύκης ἐμαχέσατο. καὶ ὁ χῶρος μαρτυρεῖ, Ἰησένιος 8) αἰχμὴ καλούμενος· καὶ πηγὴ ἀνατέλλει ἀγχοῦ

---

1) Teucher. Μακαριώτην. Debuisset saltem Μακαριάτην. Vid. Steph. Byz. voc. Μακαρίαι p. 529.

2) Ita Cod. Bess. et H. Steph.2. Editt. præter Bekk. ἀδελφῶν: de qua solenni vocum confusione videndi Schweighæuser. ad Athen. VII, 36. T. IV. p. 154. et Siebelis. ad Paus. VII, 18, 6. T. III. p. 159.

3) Cod. Bess. φασιν.

4) καὶ e Cod. Bess. addit Bekkerus.

5) Marg. ed. Roth. παραγινομένου τοῦ Ὀδυσσέως.

6) Ita Bekker. e Cod. Bess. Vett. editt. αὐτῇ. Teucher. αὐτῆς.

7) Ita Bekker. Vett. editt. πέμπτη.

8) Vulg. Ἰησώνιος. Pro αἰχμὴ, legendum ἀκτή suspicatur Müller. Orchom. p. 267.

Ἑλένη καλουμένη 1)· ἐκ τούτου λύεται καὶ τὸ Κριναγόρου ἐπίγραμμα· ὅτι τὸ „χαὶ 2) Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔδουσιν" ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ κωμικοῦ εἰς Διόνυσον 3) κωμῳδία· καὶ περὶ τῆς παρῳδήσεως τοῦ στίχου. ἡ δὲ 4) ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἥτις ἵπποις περιαπτομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. φασὶ δὲ ὡς ἡ Ψαλάκανθα νύμφη ἐγένετο ἐν Ἰκαρίᾳ τῇ νήσῳ, ἥτις ἐρασθεῖσα Διονύσου συνέπραξεν αὐτῷ τὴν πρὸς Ἀριάδνην ὁμιλίαν, ἐφ᾽ ᾧ καὶ αὐτῇ συγγένοιτο· καὶ ὡς Διόνυσος μὲν οὐκ ἠβουλήθη 5), Ψαλάκανθα δ᾽ ἐπεβούλευσεν Ἀριάδνῃ, ὁ δ᾽ ὀργισθεὶς μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὴν πόαν· μεταγνοὺς δὲ ἐπὶ τιμῇ 6) τοῦ φυτοῦ τῷ Ἀριάδνης αὐτὸ περιέθηκε στεφάνῳ τῷ κατηστερισμένῳ ἐν οὐρανῷ. τὴν δὲ πόαν, οἱ μὲν ἀρτεμισίᾳ ἐοικέναι, οἱ δὲ μελιλώτῳ. ὡς Ἀθηνόδωρος ὁ Ἐρετριεὺς ἐν ὀγδόῳ ὑπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα, καὶ προσνεῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην, Μήδειαν δ᾽ ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσθαι, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ μηδέποτε ἀλήθειαν

---

1) Sequimur cum Bekkero lection. Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Vulg. Ἑλένην καλουμένην.

2) Vulg. καὶ-ψαλάκανθαν ἔχουσι. Teucher., monentibus Casaubon. et Scaliger. Καὶ. Cod. Bess. χαί-ψαλάκανθαν ἔδουσι: quod duce Bekkero secutus sum.

3) Vulgatam retinuimus. Bekker. dedit Διονύσιον ad Cod. Bess. fidem. Vid. Comment.

4) δὲ male om. Teucher.

5) Sic Bekk. e Cod. Bess. Vulg. ἐβουλήθη.

6) Vulg. τῇ τιμῇ. Articulum auctore Cod. Bess. neglexit Bekker.

εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε· καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς Κρῆτας ψεύστας νομισθῆναι. παρατίθεται δὲ ἱστοροῦντα τοῦτο 1) ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν. ὅτι Ἶλος, φησὶν, 2) ὁ Λαομέδοντος πατὴρ ἵππουριν εἶχε, καὶ τῶν Πριάμου παίδων Μελάνιππος καὶ Ἰδαῖος. ὡς Ξάνθος καὶ Βαλίος 3) οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι πρότερον, Γίγαντες ἦσαν, καὶ μόνοι Γιγάντων συνεμάχησαν τοῖς θεοῖς κατὰ τῶν ἀδελφῶν. ὡς περὶ 4) τὰς Θύλας 5) τῆς Σικελίας ναυαγήσαντος Ὀδυσσέως ἡ Ἀχιλλέως ἀσπὶς ἐξεβράσθη περὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Αἴαντος, καὶ ἀνατεθεῖσα τῷ τάφῳ τῇ ἐπαύριον ἐκεραυνώθη. ὡς ὁ Ἡρακλῆς οὐχὶ τὸ τοῦ Νεμεαίου 6) λέοντος δέρας ἠμπίσχετο, ἀλλὰ Λέοντός τινος ἑνὸς τῶν Γιγάντων, ἐπὶ μονομαχίας προσκλήσει 7) ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἀνῃρημένου. ὡς ὁ φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα δράκων ἀδελφὸς ἦν 8) τοῦ Νεμεαίου λέοντος. ὡς ὁ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἶρος

---

1) Ed. Rothom. mendose παρ. δὲ τοῦτο ἱστ. τοῦτο.

2) Ex. Steph. 2. Vulg. φασίν.

3) Alii male Βάλιος. Cf. Müller. ad Tzetz. Schol. T. I. p. 457. Heyn. ad Hom. Iliad. XVI, 149. Obss. T. VII. p. 166.

4) Cod. Bess. ὥσπερ.

5) μύλας Schott. στήλας Casaub. πλαγκτὰς Lennepius ad Phalarid. p. 53. Num πύλας? Vid. Comment.

6) Ed. Hœschel. Νεμαίου, Sicque iterum infra. Al. Νεμειαίου. Forma Νεμαῖος obvia etiam ap. Schol. Apollon. Argon. I, 498. et Schol. Theocrit. p. 195. ed. Commel. Cf. Muncker. ad Hygin. Fab. 30. Sed illam non immerito damnat Lobeck. ad Phrynich. p. 557. laudatus Meinekio de Euphor. p. 112. Variæ eædemque probæ hujus vocis formæ sunt Νέμειος, Νέμειος, Νεμειαῖος. Vid. Heynii nota Crit. ad Apollod. II, 5, 1. p. 161.

7) Ita Bekker. e Cod. Bess. Vulg. προσκλήσεις. malim προκλήσει.

8) Vulgatam retinuimus. Bekker. ad Cod. Bess. fidem. ὡς ἀδελφὸς ἦν ὁ δράκων ὁ τὰ χρ. μῆλ. φυλ.

Βοιωτὸς ἦν. ὡς ἡ Κανδαύλου γυνὴ, ἧς Ἡρόδοτος οὐ λέγει τοὔνομα, Νυσσία 1) ἐκαλεῖτο, ἣν καὶ δίκορον καὶ ὀξυωπεστάτην φασὶ γενέσθαι, τὸν δρακοντίτην κτησαμένην λίθον, διὸ καὶ αἰσθέσθαι 2) τὸν Γύγην ἐξιόντα 3) διὰ τῶν θυρῶν· ἄλλοι Τουδοῦν 4) αὐτὴν καλεῖσθαι, οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἄβας δέ Ἁβρὼ ταύτην καλεῖσθαι. σιγῆσαι δὲ τοὔνομά φασι τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος Ἡροδότου Πλησίῤῥοος Νυσσίας 5) ὀνόματι ἐρασθεὶς Ἁλικαρνασίας 6) τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἑταίρας, οὐκ ἀνεχόμενος 7) βρόχῳ ἑαυτὸν ἀνήρτησε· διὸ 8) φυλάξασθαι ὡς ἀπεχθὲς 9) εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσσίας ὄνομα Ἡρόδοτον. ὡς οἱ Κένταυροι φεύγοντες Ἡρακλέα διὰ Τυρσηνίας 10) λιμῷ διεφθάρησαν θελχθέντες ὑπὸ τῆς Σειρήνων ἡδυφωνίας. ὡς Ἄβδηρος ὁ Ἡρακλέους ἐρώμενος ἀδελφὸς ἦν Πατρόκλου. ὡς Ἐπιπόλη 11) ἡ Καρυστία, ἡ Τραχίωνος θυγάτηρ, κρύπτουσα τὴν γυ-

---

1) Amplexus sum lectionem in marg. ed. Roth. notatam et Tzetzæ auctoritate confirmatam Chil. VI, 54. Bekk. e Cod. Bess. et H. Steph. 2. Νυσία. Vulg. Μυσία.

2) Al. αἰσθάνεσθαι.

3) Vulg. add. εἰς ζήτησιν, quod Cod. Bess. et H. Stephan. 2. auctoritate ejecit Bekker.

4) Ita H. Steph. 2. Vulg. Τούδουν, Teucher. Τούδην.

5) Vulgat. sequimur ut et infra. Bekker. Νυσίας, quod præter Cod. Bess. habent H. Steph. 2. et Cod. Vat.

6) Teucher. Ἁλικαρνασσίας.

7) Ita Bekker. Cod. Bess. auctoritate pro vulg. ἀνισχομένης ὑψόθεν βρόχῳ. Scalig. emendabat ἀνασχόμενος.

8) Vulgat. διὸ καὶ. omisit Bekker. ad Cod. Bess. fidem.

9) Ita Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Vulg. ἀπεχθέον. Ed. Hœschel. ἀπίκτεον.

10) Marg. ed. Roth. Τυρσηνίκης.

11) Sic libri. Editt. præter Bekk. Ἐπιπολή.

ναικείαν φύσιν συνεστρατεύετο τοῖς Ἕλλησι μηνυθεῖσα δ' ὑπὸ Παλαμήδους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατελεύσθη. ὡς Ἀλεξάνδρου ἁρπάζοντος Ἑλένην 1) Μενέλαος ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης ἑκατόμβην ἔθυε τῷ Διΐ. ὡς Παλαμήδης ἀντ' Ἀγαμέμνονος Ἑλλήνων βασιλεύοι· ἐν Αὐλίδι γὰρ παραγενόμενος Ἀγαμέμνων αἶγα ἀγρίαν ἱερὰν Ἀρτέμιδος κατατοξεύοι 2), ἀπλοίας δὲ γενομένης τοῖς Ἕλλησι χρᾷ 3) Κάλχας λυθῆναι τὸ δεινόν, εἰ θύσειε τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν Ἀγαμέμνων Ποσειδῶνι· τοῦ δὲ μὴ ἀνασχομένου, ὀργισθέντες οἱ Ἕλληνες ἀφείλοντο αὐτοῦ τὸ κράτος, καὶ κατέστησαν βασιλέα Παλαμήδην. ὡς Φιλοκτήτης ὑπὸ ὄφεως πληγεὶς ἀνῃρέθη, καὶ Ἀλέξανδρος ὑπὸ Μενελάου δόρατι τὸν μηρὸν πληγεὶς πίπτει. ὅτι τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου τὸ βιβλίον Τέλλιδος 4) πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ εὑρέθη· τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμάνους 5) πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυρονίχου 6) τοῦ Χαλκιδέως εὑρεθῆναί φασιν 7), τοὺς 8) δ' Ὑβριστοδίκας Εὐπόλιδος

---

1) Ita Bekkerus Cod. Bess. auctoritate. Vulg. Ἑλ. ἁρπάζ.

2) Teucher. male κατατοξεύει.

3) Ex Cod. Bess. et H. Steph. 2. Editt. præter Bekker. κιχρᾷ.

4) Fortasse Τίλλιος. Vid. Comment.

5) Immo Ἀλκμαίωνος vel Ἀλκιμένους. Vid. Comment. Casaubonus legebat Ἀλκμᾶνος.

6) Sic Bekkerus ex H. Steph. 2. Cod. Bess. τυρονίκου. Vett. editt. Τιτανύχου. Marg. Τυτωνίχου et Τιτρωνίχου. Τυννίχου conjiciebat Galeus ad h. l. et Henr. Valesius ap. Bekkerum Comment. Crit. in Plat. p. XI. quod probarunt Nækius De Chæril. Sam. p. 39. et Meinekius Quæst. Scen. Spec. I. p. 33. Teucher. Τιννύχου.

7) Ita Bekker. Cod. Bess. εὑρ. φησίν. Vulg. φασιν εὑρ.

8) τοὺς ex Valesii emendatione edidit Bekkerus et sic emendabant J. Scalig. et Is. Casaub. Vulg. τάς.

πρὸς τῇ Ἐφιάλτου, τοὺς δὲ Εὐνείδας 1) Κρατίνου πρὸς τῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων 2), τὰ δ' ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας Ἡσιόδου πρὸς τῇ τοῦ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος κεφαλῇ. ὁ μέντοι νομοθέτης Ἀρκάδων Κερκίδας συνταφῆναι αὐτῷ 3) τὸ α̅ καὶ β̅ 4) τῆς Ἰλιάδος κελεύσειεν· ὁ δὲ Πομπήϊος ὁ Μάγνος οὐδ' εἰς πόλεμον προΐοι 5) πρὶν 6) ἂν τὸ λ̅. 7) τῆς Ἰλιάδος ἀναγνώσειε, ζηλωτὴς ὢν Ἀγαμέμνονος. ὁ δὲ Ῥωμαῖος Κικέρων Μήδειαν Εὐριπίδου ἀναγινώσκων, ἐν φορείῳ φερόμενος ἀποτμηθείη τὴν κεφαλήν. ὡς Διόγνητος ὁ Κρὴς, ὁ πύκτης, νικήσας οὐ λάβοι τὸν στέφανον ἀλλὰ καὶ ἐλαθείη ὑπὸ Ἠλείων, διότι ὁ νικηθεὶς καὶ ἀναιρεθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Ἡρακλῆς ἐκαλεῖτο ὁμωνυμῶν 8) τῷ ἥρωϊ 9)· τοῦτον τὸν Διόγνητον ὡς ἥρωα Κρῆτες 10) τιμῶσιν. ὅτι τὸ Ὁμηρικὸν τιτρώσκεσθαι μέλλοντος 11) „Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο 12)" τοῦτον τὸν στίχον παρῴδησεν ὁ

---

1) Sic dedimus præeunte Bekkero. Vulg. male εὐνίδας. Cf. Vales. ad Nic. Damascenum p. 162. ed. Orell.

2) μακίδονος in Cod. Bess.

3) Teuch. perperam αὐτῷ.

4) Ita Bekker. Vulg. τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον.

5) Ita Bekker. Vulg. προΐεις.

6) Ita Cod. Bess. Ed. Roth. [ἢ] πρὶν.

7) Sic recte Bekker. e Cod. Bess. pro vulg. τὸ πρῶτον.

8) Teucher vitiose ὁμονυμῶν.

9) Ed. Hœschel. ὥρωι Marg. ἥρῳ.

10) Editt. Hœschel. et Roth. ἥρωα [οἱ] Κρῆτες, sic.

11) Casaubon. legendum suspicabatur ἐπὶ τοῦ τιτρ. μ. vel τιτρ. μελ. τοῦ Μενελάου.

12) Marg. λεκάθοντο.

Πύθιος Μενέδημε ἀντὶ 1) τοῦ Μενέλαε. προετάθη 2) δὲ τὸ ζήτημα παρὰ δεῖπνον Αὐγούστου τοῦ βασιλέως, ποῖον στίχον Ὁμήρου 3) παρῴδησεν ὁ χρησμὸς, καὶ τίς ἐστιν ὁ ἐν τῷ χρησμῷ ἱστορούμενος 2). καὶ ὡς Μενέδημος Ἠλεῖος Βουνέα ὑιὸν 4) ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τῆς καθάρσεως τοῦ Αὐγέου 5) κόπρου, ὥστε ἀπότρεψαι τὸν ποταμόν· ὃν καὶ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ πρὸς Αὐγέαν πολέμῳ φασὶ, καὶ 6) ἀναιρεθέντα ταφῆναι ἐν Λεπρέῳ 7) παρὰ πεύκῃ 8) δένδρῳ. ἀγῶνα δὲ θεὶς ἐπ' αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπάλαισε Θησεῖ· ἰσοπαλοῦς δὲ τοῦ ἀγῶνος γενομένου, ἐῤῥήθη 9) παρὰ τῶν θεατῶν περὶ τοῦ Θησέως „ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς". ὅτι Φαντασία τις Μεμφῖτις Νικάρχου θυγάτηρ συνέταξε πρὸ Ὁμήρου τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ τὴν περὶ Ὀδυσσείας διή-

---

1) Ita Bekkerus ad fidem Cod. Bess. Vulg. καὶ θεοῦ ἀντὶ. Casaubonus vel. Hœsch. conjiciebat θεὶς ἀντὶ. unde Teucher. θεοῦ θεὶς ἀντὶ τοῦ. propius ad vulgatæ lect. ductus scripseris Μενέδημε καθαθεὶς ἀντὶ τοῦ.

2) Marg. ed. Roth. προετέθη.

3) Ὁμήρου, quod vulg. deest, inseruit Bekker. Cod. Bess. secutus.

4) Ista καὶ τίς — ἱστορούμενος in Teucher. ed. exciderunt.

5) Marg. ed. Roth. υἱὸς. unde scribendum videtur Βουνέα υἱὸς. Potest enim hæc forma vindicari alia simillima ap. Photium in Conon. Narrat. I. Μιδᾶς, Μιδᾶ, quam non continuo damnaverim cum Heynio ad. h. l. p. 170. ed. Kanne.

5) Ita rescripsit Bekkerus pro vulg. Αὐγαίου et mox Αὐγαίαν.

6) καὶ om. Cod. Bess.

7) H. Steph. 2. Λεπραίῳ.

8) Ex marg. ed. Roth. Bekker ex Cod. Bess. πεύκης. Cet. editt. λεύκῃ.

9) Ita Bekker. ex Cod. Bess. Vulg. ἐῤῥέθη.

γησιν· καὶ ἀποκεῖσθαί φασι τὰς βίβλους ἐν Μέμφιδι, Ὅμηρον δὲ παραγενόμενον καὶ τὰ ἀντίγραφα λαβόντα παρὰ Φανίτου τοῦ ἱερογραμματέως συντάξαι ἐκείνοις ἀκολούθως. ὡς Ἄδωνις ἀνδρόγυνος γενόμενος τὰ μὲν ἀνδρεῖα 1) πρὸς Ἀφροδίτην πράσσειν ἐλέγετο, τὰ θηλυκὰ 2) δὲ πρὸς Ἀπόλλωνα. ὡς Ἀλφειῷ τῷ ποταμῷ γέρας δωρούμενος Ἡρακλῆς, νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀπ' αὐτοῦ 3) ἐκάλεσε τὸ ἄλφα καὶ προέταξε τῶν στοιχείων. ὅτι φλυαρῶν οὗτος ὁ μυθογράφος, Μωσῆς, φησὶν 4), ὁ τῶν Ἑβραίων νομοθέτης ἄλφα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἀλφοὺς ἔχειν ἐπὶ τοῦ σώματος. Γαλέριος δὲ Κράσσος ὁ χιλίαρχος, ὁ ἐπὶ Τιβηρίου Καίσαρος, [χιλίαρχος] 5) βῆτα ἐκαλεῖτο ἡδέως σεύτλῳ χρώμενος, ὃ δὴ βητάκιον καλοῦσι Ῥωμαῖοι. καὶ 6) Ὀρπυλλὶς δὲ ἡ Κυζικηνὴ ἑταίρα γάμμα. Ἀντήνωρ δὲ ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστορίας δέλτα, διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν 7). Ἀπολλώνιος δ' ὁ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοπάτορος χρόνοις ἐπ' ἀστρονομίᾳ περιβόητος γεγονὼς Ἐψιλὸν 8) ἐκαλεῖτο, διότι τὸ σχῆμα τοῦ ῑ συμπεριφέρεται 9) τῷ τῆς σελήνης, περὶ ἣν ἐκεῖνος μάλιστα ἠκρίβωτο. Σάτυρος δ' ὁ

1) Ita Cod. Bess. ἀνδρία H. Steph. 2. ἀνδρεῖα Marg. ἀνδρῷα editt.

2) Ex Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Editt. præter Bekker. θήλεα.

3) Ex conjecturâ Casauboni. Cod. Bess. ἅπαν. Ceteri ἅπαν.

4) Cod. Bess. φασιν.

5) Teucher. Κράσσος χιλίαρχος βῆτα ἐκ. reliquis omissis.

6) Καὶ om. Teucher.

7) Sic Bekker. Cod. Bess. auctoritate. Vulg. καλεῖν φασιν. Ἀπολ. δ' ἐν.

8) Vulgatam retinuimus. Bekkerus ῑ dedit ex Cod. Bess.

9) Bekk. præfert συμφέρεται.

Ἀριστάρχου γνώριμος ζῆτα 1) ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ. καὶ Αἴσωπόν φασιν 2) ὡς ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ δεσπότου θῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ δουλικός τις 3) εἶναι καὶ πολύτροπος· θῆτες γὰρ οἱ δοῦλοι. καὶ 4) ἡ Κυψέλου δὲ μήτηρ 5), χωλὴ οὖσα Λάβδα 6) ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου. Δημοκύδης 7) δὲ Πυθαγόραν φησὶ 8) καταγράψαντα πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῷ γ' 9) στοιχείῳ κληθῆναι.

ΒΙΒΛΙΟΝ στ'.

Τὸ δὲ στ' 10) βιβλίον κεφάλαια περιέχει τάδε, ὡς Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Πενθεσιλείας ἀναιρεθεὶς, δεηθείσης αὐτοῦ τῆς μητρὸς Θέτιδος, ἀναβιοῖ 11) καὶ ἀνελὼν Πενθεσίλειαν εἰς Ἅιδου πάλιν ὑποστρέφει. ὡς ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων

---

1) Editt. Hœsch. et Roth. Z.

2) Ex Cod. Bess. Vulg. δέ φασιν.

3) In edit. Roth. τις uncinis inclusum, et a Teuchero ejectum. Fortasse legendum τι.

4) καὶ a Bekkero e Cod. Bess. et H. Steph. 2. additum; mox pro Κυψέλου Marg. ed. Roth. exhibet κυψέλλου, minus bene. cf. Wesseling. ad Diod. Sic. Fragm. lib. VI. vol. IV. p. 290. ed. Bip.

5) Cod. Bess. μηρά.

6) Ita Bekk. Vulg. Λάμβδα, Vid. Comment.

7) Δημοκήδης dedit Teucherus; quod forsitan præferendum. Vid. Ind. Auctor.

8) Cod. Bess. φασὶν.

9) γ' dedit Bekk. Cod. Bess. auct. vulg. τρίτῳ. Odofr. Müller. corrigendum Υ' suspicabatur. Vid. Comment.

10) Ante Bekkerum legebatur ἕκτον.

11) Teucher. ἀναβιοὺς.

εἰπὼν 1) „ ποία δ' ἀηδὼν στεῖρα 2) κενταυροκτόνος" τὰς Σειρῆνας κενταυροκτόνους εἶπεν. ὡς Ἕλενος ὁ Πριάμου Ἀπόλλωνος ἐρώμενος 3) γένοιτο, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον τόξον ἐλεφάντινον, ᾧ Ἀχιλλέα τοξεύσειε κατὰ τῆς χειρός· ὅτι μετὰ Ἀνδρομάχης καὶ τῶν υἱῶν [αὐτοῦ] 4) Πρίαμος ὑπὲρ τῶν Ἕκτορος ὀστῶν ἱκέτης ἀφίκετο ὡς 5) Ἀχιλλέα. ὡς Θέτις τοὺς ἐκ Πηλέως αὐτῇ γινομένους παῖδας πυρὶ λαθραίῳ κατηνάλου, ἓξ γεγονότας· ὡς δὲ καὶ Ἀχιλλέα ἐπεχείρησε, γνοὺς Πηλεὺς ἐξείλετο τὸν ἀστράγαλον μόνον τοῦ δεξιοῦ ποδὸς κεκαυμένον, καὶ Χείρωνι παρατίθησιν· ὁ δὲ ἀνορύξας τὸ Δαμύσου τοῦ Γίγαντος σῶμα ἐν Παλλήνῃ 6) κείμενον (ταχύτατος δ' ἦν ὁ Δάμυσος πάντων Γιγάντων) καὶ ἀνελόμενος αὐτοῦ τὸν ἀστράγαλον ἐναρμόζει τῷ Ἀχιλλέως ποδὶ, καὶ φαρμάκοις αὐτὸν σωματοποιεῖ. τοῦτον δὲ τὸν ἀστράγαλον ἀποπεσεῖν διωκομένου αὐτοῦ ὑπὸ Ἀπόλλωνος, καὶ οὕτως αὐτὸν ἀναιρεθῆναι καταπεσόντα. φασὶ δὲ ποδάρκην αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι, ὅτι φασὶ τῆς Ἅρκης τὰ πτερὰ τὴν Θέτιν περιθεῖναι 7) τῷ παιδὶ γεννηθέντι 8), καὶ εἶναι τὸ ποδάρκης 9) ὁ ἐν τοῖς ποσὶ τὰ τῆς Ἅρκης

---

1) Ex Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Vulg. εἶπε.

2) Cod. Bess. Vat. et H. Steph. 2. ἦρα. Cod. And. Schott. ἶρα. Cod. Margun. et Bavaricus ἀηδονίρα.

3) Sic Bekk. Cod. Bess. auctoritate Vulg. ἐρώμενος Ἀπόλλωνος.

4) Sensus requireret αὐτῆς. Vid. Comment.

5) Ex Cod. Bess. et H. Steph. 2. Vulg. πρὸς.

6) Vulg. Παλήνῃ, recte Bekkerus Παλλήνῃ.

7) Recepimus cum Bekkero Cod. Bess. lectionem, licet vulgat. παραθεῖναι defendi possit.

8) Ed. Roth. vitiose γεννηθέντη.

9) Editt. ἀντὶ τοῦ addunt, marg. ἀπὸ τοῦ. Istas voces Cod. Bess. auctoritate cum Bekkero omisimus. In sqq. ποσὶ et πολέμῳ ap. Teucher. exciderunt.

πτερὰ ἔχων. ἡ δὲ Ἄρκη Θαύμαντος ἦν θυγάτηρ, ἧς ἡ ἀδελφὴ Ἶρις· πτερὰ δ' εἶχεν ἑκατέρα. ἐν δὲ τῷ πρὸς Τιτᾶνας τῶν θεῶν πολέμῳ ἀποπτᾶσα τῶν θεῶν ἡ Ἄρκη πρὸς τοὺς Τιτᾶνας ἦλθε· μετὰ δὲ τὴν νίκην ὁ Ζεὺς τὰ μὲν πτερὰ αὐτῆς ἀφείλετο αὐτὴν 1) ταρταρώσας, παραγενόμενος δὲ 2) ἐπὶ τῷ Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμῳ δῶρον τὰ πτερὰ τῇ Θέτιδι προσάγει. ὡς Πηλεῖ ἐπὶ τῷ γάμῳ φασὶ δωρήσασθαι Ἥφαιστον μὲν μάχαιραν, Ἀφροδίτην δὲ φιάλην ἐγγεγλυμμένην Ἔρωτα χρυσῆν, Ποσειδῶνα δὲ ἵππους Ξάνθον καὶ Βαλίον, Ἥραν δὲ χλαμύδα καὶ Ἀθηνᾶν αὐλοὺς, Νηρέα 3) δὲ τοὺς θείους ἅλας καλουμένους 4) ἐν κοίτιδι· τούτους δὲ δύναμιν ἔχειν ἀμήχανον πρὸς πολυφαγίαν καὶ ὄρεξιν καὶ πέψιν, ἐξ οὗ λύεταί σοι 5) καὶ τὸ πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. περὶ Ἀχιλλέως τοῦ γηγενοῦς, καὶ ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ὅσοι 6) ἐγένοντο Ἀχιλλεῖς περιώνυμοι. καὶ ὡς 7) οὗτος ὁ γηγενὴς φεύγουσαν τὴν Ἥραν ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως ὑπεδέξατο ἐν τῷ αὐτοῦ 8) ἄντρῳ, καὶ ἀνέπεισε συνελθεῖν τῷ Διῒ καὶ πρώτην μίξιν Ἥρας καὶ Διὸς ταύτην γενέσθαι φασίν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐπηγγείλατο Ἀχιλλεῖ πάντας τοὺς τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κληθησομένους

---

1) Teucher. male αὐτός.

2) Editt. δὲ καὶ, quod posterius ignorat Cod. Bess.

3) Teucher. perperam Νερέα.

4) Ed. Roth. κολουμένους. Marg. θεῖος ἅλος.

5) Teuch. τοι.

6) Sic Bekkerus e Cod. Bess. Vulg. ὅσοι (pro quo Teucher, vitiose ὅσα) ante ἀπὸ ponitur, et verba ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν uncinis inclusa in editt. Hœschel. et Rothom.

7) ὡς ex Cod. Bess. additum.

8) Teucher. male αὐτοῦ.

περιωνύμους ποιήσειν. διὰ τοῦτο καὶ Ἀχιλλεὺς περιώνυμος ὁ τῆς Θέτιδος. καὶ ὁ Χείρωνος δὲ διδάσκαλος Ἀχιλλεὺς ἐκαλεῖτο, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Πηλέως 1) ἐκλήθη ὑπὸ Χείρωνος. καὶ ὁ τὸν ὀστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν, Ἀχιλλεὺς ἐκαλεῖτο υἱὸς Λύσωνος. καὶ Διὸς καὶ Λαμίας Ἀχιλλέα 2) φασὶ γενέσθαι 3) τὸ κάλλος ἀμήχανον· ὃν καὶ ἐρίσαντα περὶ κάλλους νικῆσαι τοῦ Πανὸς κρίναντος· καὶ διὰ τοῦτο Ἀφροδίτη νεμεσήσασα ἐμβάλλει 4) Πανὶ τὸν Ἠχοῦς ἔρωτα, καὶ μὴν καὶ κατειργάσατο καὶ 5) εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὸν ὅπως ἐκ τῆς μορφῆς αἰσχρὸς καὶ ἀνέραστος φαίνοιτο. καὶ Γαλάτου τινὸς υἱὸς Ἀχιλλεὺς ἐκλήθη, ὃν ἐκ γενετῆς πολιὸν γενέσθαι φησί. καὶ ἕτεροι Ἀχιλλεῖς ἐπιφανεῖς γεγόνασι ῑδ 6)· ὧν οἱ δύο κύνες ἦσαν καὶ θαυμάσιοι τὰ κυνῶν ἔργα. ὅτι Πρίαμος Διὸς ἐρώμενος γένοιτο, καὶ λάβοι παρ' αὐτοῦ τὴν χρυσῆν ἄμπελον, ἣν δῶρον Εὐρυπύλῳ τῷ Τηλέφου ὑπὲρ συμμαχίας δίδωσιν. ὡς Αἴσωπος ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίωσε, καὶ συνεμάχησε 7) τοῖς Ἕλλησι περὶ Θερμοπύλας. ὡς Φιλοκτήτην ἐν Λήμνῳ

---

1) Ed. Roth. Πυλίως. Cod. Bess. et H. Steph. 2. Πηλεύς.

2) Libri quidam υἱὸς Λύσωνος· καὶ Διὸς καὶ Λαμίας. Ἀχ. κτλ. monente Hœschel.

3) Ita Bekker. ad Cod. Bess. fidem. Vulg. γεν. φασί.

4) Sequimur lectionem a Bekkero ex Cod. Bess. receptam. Vett. editt. Ἀφροδίτην μισήσασαν ἐμβάλλειν. Teucher. Ἀφρ. νεμεσήσασαν ἐμβάλλειν. Marg. ed. Roth νεμέσησαν et ἐμίσησαν. H. Steph. 2. Ἀφροδίτη νεμήσασα.

5) καὶ om. Teucher.

6) ῑδ. Cod. Bess. auctoritate exhibuit Bekker. pro ceterarum editt. ν̄δ. Teucher. ιξ.

7) Ita Bekkerus e Cod. Bess. pro vulgat. συνεμάχει — Θερμοπύλης. in συνεμάχησε consentit marg. ed. Roth. et In Θερμοπυλας Cod. H. Steph. 2.

Πύλιος 1) ἰάτρευσεν υἱὸς Ἡφαίστου, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὴν τοξικήν. ὡς Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ υἱὸς Μῆλος γένοιτο καλὸς τὴν ὥραν, περὶ οὗ ἐρίσαι φασὶν Ἥραν τε καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, τίνος γένοιτο ἱερεὺς, Ἀλέξανδρον δὲ κρῖναι νικᾷν Ἀφροδίτην. ἐκ ταύτης γοῦν τῆς ἱστορίας ὁ περὶ τοῦ μήλου λόγος διεδόθη. Ὑπερμένης 2) ἐν τῷ περὶ Χίου Ὁμήρου φησὶ θεράποντα γενέσθαι 3) Σκινδαψὸν ὀνόματι· τοῦτον 4) ζημιωθῆναι ὑπὸ Χίων χιλίας δραχμὰς διὰ τὸ μὴ καῦσαι τελευτήσαντα τὸν δεσπότην. ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὑρὼν τὸ οὕτω καλούμενον σκινδαψὸν Ἐρετριεὺς 5) ἦν Ποικίλης τῆς αὐλητρίδος υἱός.

ΒΙΒΛΙΟΝ ζ'.

Ἐν δὲ τῷ ζ' 6) περιέχεται ὡς Θεόδωρος ὁ Σαμοθρᾲξ 7) τὸν Δία φησὶ γεννηθέντα, ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἀκατάπαυστον γελάσαι, καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἕβδομος 8) ἀριθμός. ὡς Ἀχιλλεὺς διὰ μὲν τὸ ἐκ πυρὸς αὐτὸν σωθῆναι καόμενον 9) ὑπὸ τῆς μητρὸς Πυρίσσοος ἐκαλεῖτο, διότι δὲ ἐν

---

1) Ex Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Vulg. Πήλιος.

2) Vett. editt. ὑπὲρ [μὲν] ἧς, sic.

3) Ita Bekker. ad fidem Cod. Bess. Editt. γενέσθαι θερ.

4) Vulg. καὶ τοῦτον. καὶ om. Cod. Bess.

5) Ita Cod. Bess. Vat. et H. Steph. 2. Ἐρέτριος editt. præter Bekker.

6) Vulg. ante Bekker. ἑβδόμῳ.

7) Teucherus perperam Σαμοθρᾴξ. Vid. Steph. Byz. sub voc. Malim tamen Σαμόθρᾳξ. Cf. Meinekius De Euphor. p. 6.

8) Corrigendum ὁ ἑπτὰ existimat Bekkerus.

9) Ex Cod. Bess. pro vulg. καιόμενον.

τῶν χειλέων αὐτοῦ 1) κατακαυθείη, Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὠνομάσθη. ὅτι Τηλέμαχον Ὀδυσσέως υἱὸν μαθοῦσαι εἶναι ἀνεῖλον αἱ Σειρῆνες. ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν Τυῤῥηνίᾳ 2) ἠγωνίσατο αὐλητικὴν, καὶ ἐνίκησεν· ηὔλησε δὲ Ἰλίου ἅλωσιν Δημοδόκου ποίημα 3). ὡς Στίχιος 4) ὁ Αἰτωλὸς, ἐρώμενος ὢν Ἡρακλέους, εὑρέθη ἀνασχισθεὶς τετριχωμένην ἔχων τὴν καρδίαν· ἀνῃρέθη δ' ὑπ' αὐτοῦ Ἡρακλέους 5) ὅτε μανεὶς καὶ τοὺς ἰδίους ἀνεῖλε παῖδας· καὶ ἐπὶ τούτῳ μόνῳ φασὶ θρηνῆσαι τὸν ἥρωα. ὡς 6) Ἑρμῆς Πολυδεύκους ἑνὸς τῶν Διοσκούρων 7) γεγονὼς ἐραστὴς ἐδωρήσατο αὐτῷ Δώτορα 8) τὸν Θεσσαλὸν ἵππον. ὅτι Ἀπόλλωνος 9) ἐπιτελοῦντος ἐπιτάφιον Πύθωνι παλαίει 10) Ἑρμῆς καὶ Ἀφροδίτη, καὶ κρατήσασα 11) ἆθλον ἔλαβε κιθάραν, ἣν καὶ ἐδωρήσατο Ἀλεξάνδρῳ· περὶ ἧς καὶ Ὅμηρος „οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις καὶ ἑξῆς 12). τί ἐστι τὸ παρὰ

---

1) Ita Bekkerus ejusd. Cod. auctoritate pro vulgat. αὐτοῦ, χιλ. Pro ἐν, quod præcedit, Cod. Bavar. aliiquo habent ἐκ.

2) Ed. Hœsch. vitiose Τηῤῥηνίᾳ.

3) Sequimur duce Bekkero Cod. Bess. ordinem, Vulg. Δημοδόκου ποίημα Ἰλίου ἅλωσιν.

4) H. Steph. 2. Τίχιος.

5) Cod. Vat. Ἡρακλεῦς.

6) Ita Cod. Bess. Vulg. καὶ ὡς.

7) Ita Bekker. Ed. Rothom. bene etiam Διοσκουρίδων. Marg. Διοσκουριδῶν, quod secutus est Teucher.

8) Vulg. δῶρα. Bekkerus dedit Δώτορα ex Cod. Bess. quocum consentit H. Steph. 2. Vid. Comment.

9) Cod. Vat. Ἀπόλλως.

10) Ita Bekker. Cod. Bess. et marg. ed. Roth. Vulg. παλαίει.

11) Ex Cod. Bess. Editt. præter Bekker. omnes κρατήσας.

12) Vulgo additur τὰ quod om. Cod. Bess.

Βακχυλίδῃ ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον, καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος. ὡς ἡ Λευκὰς πέτρα ἀπὸ Λεύκου 1) τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου τὴν κλῆσιν ἔλαβεν, ὃς Ζακύνθιος μὲν γένος ἦν, ἀνῃρέθη δ', ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς, ὑπ' Ἀντίφου· τοῦτον ἱδρύσασθαί φασι καὶ ἱερὸν Λευκάτου Ἀπόλλωνος. τοὺς μὲν οὖν καθαλλομένους 2) ἀπὸ τῆς πέτρας παύεσθαί φασι τοῦ ἔρωτος. καὶ ἡ αἰτία· μετὰ τὸν Ἀδώνιδός φησι 3) θάνατον περιερχομένη καὶ ζητοῦσα ἡ Ἀφροδίτη εὗρεν αὐτὸν ἐν Ἄργει πόλει τῆς Κύπρου, ἐν τῷ τοῦ 4) ἐριθίου 5) Ἀπόλλωνος ἱερῷ, καὶ ἀνεῖλεν αὐτὸν, ἀνακοινωσαμένη Ἀπόλλωνι καὶ τὸν περὶ Ἀδώνιδος ἔρωτα. ὁ δ' Ἀπόλλων ἀγαγὼν αὐτὴν ἐπὶ τὴν Λευκάδα πέτραν προσέταξε ῥῖψαι κατὰ τῆς πέτρας· ἡ δὲ ἑαυτὴν ῥίψασα ἐπαύσατο τοῦ ἔρωτος. ζητούσης δὲ τὴν αἰτίαν εἰπεῖν λέγεται τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς μάντις ὢν ἐγνώκει διότι ὁ Ζεὺς ἀεὶ ἐρῶν Ἥρας ἐρχόμενος ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ἐκαθέζετο 6) καὶ ἀνεπαύετο τοῦ ἔρωτος. καὶ πολλοὶ δὲ ἄλλοι καὶ πολλαὶ ἔρωτι κάμνουσαι ἀπηλλάγησαν τοῦ ἔρωτος, ἐπεὶ τῆς πέτρας καθήλαντο. ὡς καὶ Ἀρτεμισία ἡ Λυγδάμιδος, ἡ τῷ Πέρσῃ συστρατεύσασα, ἐρασθεῖσα Δαρδάνου Ἀβυδηνοῦ καὶ ὑπερορωμένη 7) ἐκκόψειε τοὺς ὀφθαλμοὺς κοιμωμένου, τῆς δ' ἐπι-

---

1) Sic recte Bekkerus consentiente Cod. H. Steph. 2. pro vulg. Λευκοῦ.

2) Teucher. male καθαλομένους.

3) Bekker. φασι e Cod. Bess. minus bene exhibuit.

4) τοῦ e Cod. Bess. et H. Steph. 2. insertum.

5) ἐρυθιβίου corrigendum suspicatur Müller. Vid. Comment. Teucher. dedit ἐριδίου.

6) Ita Bekker. e Cod. Bess. Editt. ἐκαθίζετο.

7) Ed. Hœschel. vitiose ὑπερορωμένου.

θυμίας κατὰ θεῶν μῆνιν ἐπιταθείσης πορευθεῖσα κατὰ χρησμὸν εἰς Λευκάδα ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν κατὰ τῆς πέτρας, καὶ ἀναιρεθεῖσα ἐτάφη. καὶ Ἱππομέδοντά φησιν 1) Ἐπιδάμνιον, παιδὸς ἐγχωρίου ἐρασθέντα καὶ μὴ τυγχάνοντα, ὅτι πρὸς ἕτερον κλίνειεν, ἀνελεῖν, εἰς δὲ τὴν Λευκάδα παραγενόμενον καὶ ῥίψαντα ἑαυτὸν 2) ἀποθανεῖν. καὶ Νικόστρατον δὲ τὸν κωμικὸν Τεττιγιδαίας 3) τῆς Μυῤῥιναίας ἐρασθέντα ῥῖψαι ἑαυτὸν καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ ἔρωτος. Μάκητα δέ φασι τὸν Βουθρώτιον Λευκοπέτραν ἐπικληθῆναι, διότι τετράκις αὑτὸν καταβαλὼν τῶν ἐρωτικῶν κακώσεων ἀπαλλάτοιτο 4). καὶ πλῆθος ἄλλο οὕτως ἀπαλλαγῆναι λέγεται. καὶ Βουλαγόραν δὲ τὸν Φαναγορίτην 5) ἐρασθέντα Διοδώρου τοῦ αὐλητοῦ, καταβαλόντα αὑτὸν ἀναιρεθῆναι γηραιὸν ἤδη ὄντα. ἀναιρεθῆναι δὲ 6) καὶ Ῥοδόπην 7) Ἀμισηνὴν καταβαλοῦσαν ἑαυτὴν

---

1) Ita Cod. Bess. et H. Steph. 2. pro vulg. φασίν.

2) Bekker. αὐτὸν edidit ex Cod. Bess.

3) Ita Bekkerus pro vulgat. τετιγιδαίας, et mox Μυριναίας, de quo vid. Berkel. ad Steph. Byz. voc. Μυῤῥινοῦς p. 574. sq.

4) Teucher. ἀπαλλάττειτο.

5) Ita Bekker. e Cod. Bess. Marg. ed. Roth. Φαναγορίτην et Φαναγρίτην. Vulg. Φαραγορίτην. Fortasse scribendum Φαναγορείτην cum Stephan. Byz. voc. Φαναγόρεια p. 733.

6) δὲ Cod. Bess. et H. Steph. 2. additum.

7) Ex Cod. Bess. Vat. et H. Steph. 2. Marg. ed. Roth. Ῥοδοπὴν. Editt. præter Bekker. omnes Ῥόπιν; nisi scriptum fuerit Ῥοδῶπιν, quod præferendum censet Corajus ad Heliod. II. p. 91. De hujus vocis scripturâ consulendi Grauertus De Æsopo p. 123. ibique Nækius p. 124. Mox eæd. editt. ἀμισσηνὴν.

διδύμων παίδων σωματοφυλάκων Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως ἐρασθεῖσαν, οἷς ὀνόματα Ἀντιφῶν καὶ Κῦρος. Χαρῖνος δὲ ἰαμβογράφος ἠράσθη Ἔρωτος εὐνούχου 1) τοῦ Εὐπάτορος οἰνοχόου, καὶ πιστεύσας τῷ περὶ τῆς πέτρας λόγῳ κατέβαλεν ἑαυτόν· ἐπεὶ δὲ καταβαλὼν τὸ σκέλος κατεάγη, καὶ ὑπὸ ὀδύνης ἐτελεύτα, ἀπέῤῥιψε τάδε τὰ ἰάμβεια 2),

ἔῤῥοις, πλανῆτι καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς.
Χαρῖνον 3), αἶ αἶ, τὴν ἰαμβικὴν Μοῦσαν,
κατηθάλωσας ἐλπίδος κενοῖς 4) μύθοις.
τοιαῦτ' Ἔρωτος 5) Εὐπάτωρ ἐρασθείη.

Νιρεὺς 6) δὲ Καταναῖος ἠράσθη τῆς Ἀττικῆς Ἀθηναίας καὶ ἐλθὼν κατέβαλεν ἑαυτὸν ἀπὸ 7) τῆς πέτρας καὶ ἀπελύθη τοῦ διοχλοῦντος· πεσὼν δ' οὖν εἰς δίκτυον ἐνέπεσεν ἁλιέως, ἐν ᾧ ἀνειλκύσθη σὺν κιβωτῷ χρυσίου. ἐπεδικάζετο δὲ πρὸς τὸν ἁλιέα περὶ τοῦ χρυσίου 8)· ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων νυκτερινῇ ὄψει ἀπέστησεν αὐτὸν τοῦ ἐπιδικάζεσθαι, δέον εὐχαριστεῖν ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀπειλησάμενος ἀλλὰ 9)

1) Ita Bekkerus Cod. Bess. auctoritate, quocum facit Marg. ed. Roth. pro vulg. ἡμιάῤῥενος.
2) Teucher. ἰαμβεῖα et mox πλανῆτις.
3) Cod. Vat. et H. Steph. 2. Χαρῖνι.
4) Cod. Bess. καινοῖς.
5) Teucher. Ἔρωτας.
6) Ita Bekker. e Cod. Bess. Vulg. Νηρεύς.
7) Ex Cod. Bess. editt. præter Bekker. ὑπό.
8) Verba ἐπεδικάζετο — χρυσίου in Teucher. edit. exciderunt.
9) Teucher. ἀπειλησάμενος ἄλλα, Scaligeri emendationem secutus. Mox pro vulg. καὶ μὴ Bekkerus e Cod. Bess. dedit μὴ καί.

μὴ καὶ ἀλλότριον περιεργαζέσθαι χρυσίον 1). Πᾶνά 2) φασιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν· ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι, ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. τοῦτον δὴ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθὺν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγίδι.

Fragmentum

Ex Tzetze Chiliad. VIII, 195. p. 296. sq. ed. Kiessling.

Ὁ Πραξιτέλης λιθουργῶν ὑπῆρχεν ἀνδριάντας,
Οὗπερ πολλὰ μὲν ἕτερα, ἓν δὲ τῶν διωνύμων,
Τὸ ἐν τῇ Κνίδῳ ἄγαλμα, γυμνὴ ἡ Ἀφροδίτη
Λίθῳ λευκῷ βασιλικῷ, τῷ καὶ Πεντελησίῳ·
Ἧς περ πολλοὶ καὶ ἐμμανῶς ἠράσθησαν ἀνθρώπων,
Καὶ Μακαρεὺς Περίνθιος, ὃς ἐμμανεῖ τῷ πόθῳ
Πιπρᾶν ἐθέλων τὸν ναὸν τῷ μὴ τοῦ πάθους λήγειν,
Καθ' ὕπνους ἤκουσεν αὐτῆς λεγούσης τὰ Ὁμήρου

---

1) Ed. Roth. vitiose χρυσίων.

2) Cod. Bess. Πᾶνά φασι. Editt. præter Bekker. Πᾶνα δέ φασιν.

„ Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
„ Τοιῇ δ᾽ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
Ἰσχάδα τὴν Κνιδίαν δὲ πόρνην ἐκ ταύτης ἔσχε.
Τοῦτο δὲ πρὸς τὴν Τέρτυλλαν ὁ Πτολεμαῖος γράφει,
Εἴ που τὸν Ἡφαιστίωνα γινώσκεις Πτολεμαῖον.

COMMENTARIUS.

LIB. I.

Σοφοκλέους τῆς τελευτῆς] De Sophoclis morte duplex obtinuit apud Veteres traditio. Eum enim accepto tragicæ victoriæ nuntio, gaudio exspirasse narrant Valerius Max. IX, 12, 5. p. 614. ed. Kapp. aliique laudati Harduino ad Plinii Hist. Nat. VII, 53. Nonnulli contra uvæ acino suffocatum tradunt. Vid. Simonidis Epigr. in Antholog. Gr. T. I. p. 47. Brunck. Vol. I. p. 79. ed. Lips. et quos attulit Jacobsius Animadv. Vol. I. P. I. p. 270. quo loco Vir Doctus Harduinum jure reprehendit illas traditiones ita componentem, ut Sophoclem in illâ lætitiâ, quam ex nuntio de victoriâ tragicâ cepisset vinum bibisse, acinique haustu strangulatum esse contendat,

περὶ τῆς Πρωτεσιλάου] Protesilaum primum Græcorum ad Trojam adpulisse primumque ibi fuisse in-

terfectum canit Homerus Iliad. II, 701, sq. his verbis:

τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.

Sed cum non perspicue inde pateat quis ille sit, cujus manu ceciderit, sit ne aliquis dictus Dardanus, an aliquis e Dardanorum gente, hinc variæ ortæ sunt opiniones, cum alii Hectorem, alii Æneam, alii denique Euphorbum vel Achatem intelligendum censerent. Vid. Schol. ad Homer. l. l. p. 90. ed. Bekker. et p. 348. ed. Wassenbergh. Cff. Heynius ad eundem l. Obss. T. IV. p. 376. Jacobs. ad Antehom. vs. 232. p. 34. Dederich. ad Dict. p. 407. et Interpp. ad Hygin. Fab. 103. ed. Staver. Protesilai mortis auctor celebrabatur Hector in Cypriis Carmin. ut perspicitur ex Procli Chrestom. p. 475. ed. Gaisf. Καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος. Quod sequuntur Lucian. Dialog. Mortuor. XXIII, 1. T. I. p. 427. ed. Reitz. aliique laudati Fuchsio De Varietate Fabularum Troicarum Quæst. p. 104. De Ænea autem accepisse fertur Palæphatus, teste Eustathio p. 246. lin. 43. ed. Bas. quocum consentit Dictys II, 11. et Æneam Dardanum etiam dictum fuisse Virgilii nixus auctoritate adfirmat Servius ad Æneid. IV. p. 323. B. (ed. Paris. 1600). Immo Achati Æneæ amico Protesilai mortem tribuit Philostratus ap. Eustath. ad. Odyss. λ. p. 453. lin. 41. ed. Bas. Tres simul, Hectorem scilicet Euphorbum et Achatem mortis auctores facit scriptor τῶν Τρ. in Bibl. Uffenb. XXIX.

p. 675. Aliam solutionem Homerici loci dedit Eresius ap. eund. Eustath. l. l. lin. 38. Dardanum quemdam significari fingens ipsius Protesilai monitorem. Quod vero adtinet ad singularem Cononis c. XIII. narrationem, qua Græcis Trojâ redeuntibus dux datur Protesilaus, de eâ consulendus Kanne. ad eund. p. 90.

μὴ δυνηθεὶς τὸ οἰκεῖον ἐντεῖναι τόξον] Est hæc mirabilis prorsus et inaudita caussa, cur mortem sibi consciverit Hercules. Vulgo enim propter dolores, quibus, indutâ togâ quam Nessi centauri sanguine tinctam ipsi Dejanira miserat, repente correptus est, vitam sibi abstulisse fertur. Vide modo Sophocl. Trachin. vs. 766. sqq. Ovid. Metam. IX, 217. Diodor. IV. 38. Ceterum quam difficile fuerit Herculis arcum tendere declarant ipsius verba ap. Etymol. Magn. voc. Κελτοί. p. 456. ed. Lips. Κελτὼ Πρετάνου θυγάτηρ ἐρασθεῖσα Ἡρακλέους παρεκάλει αὐτὸν αὐτῇ μιγῆναι. καὶ τοῦτο πράξας Ἡρακλῆς ἀπέλιπε τὸ τόξον αὐτῇ εἰπὼν, ἐὰν ἄῤῥην γεννηθῇ βασιλέα αὐτὸν γενέσθαι εἰ δύναται τεῖναι τὸ τόξον κτλ.

πεντεκοντούτης] De Herculis ætate cum moriretur nihil alibi proditum inveni.

Κροίσου ἐν πυρᾷ σωτηρ.] Celebratissima est hæc historia de Crœso in rogum imposito (vel ad ignem adposito, si vere Herodoti verba interpretatur Grimm. Deutsche Rechtsalterthuemer p. 700.) ac divino auxilio mortis periculo liberato, in quâ enarrandâ quamquam interdum discrepant Herodotus I, 86. sq. et Nic. Damascenus Hist. p. 58. sqq. ed. Orell. in hoc tamen ambo consentiunt ut Crœsum, cum ii

qui a Cyro jussi erant ignem non possent restinguere, Apollinem invocasse referant, ab ipsoque pluviâ immissâ fuisse servatum. Verum illius sospitatorem non Apollinem sed Jovem nominat Schol. Euripid. Orest. vs. 165. ὡς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἑαλωκέναι (τὸν Κροῖσον) καὶ εἰς πῦρ ἐμβληθῆναι. ὃν εἰ μὴ Ζεὺς οἰκτείρας ἀφῆκεν ὕδωρ ἐπὶ τὴν φλόγα τάχ' ἂν ἀπολώλει ἔργον πυρὸς γενόμενος. Neutrius mentio fit in Diodori Sic. Fragm. lib. IX. Vol. IV. p. 49. ed. Bip. (Cf. Excerpt. Vatic. T. II. p. 14.). Porro Crœsum incantatione usum esse traditum reperimus in Etymol. Magn. voc. Ἐφέσια p. 364. ed. Lips. Ἐφέσια γράμματα ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἅς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν. De rogo autem nihil habet Ctesias qui eandem historiam retulit. Vid. Excerpt. Persic. c. 4. ibiq. Bæhr. p. 102. sq. Cf. Orellius ad Damasc. l. l. p. 195. et Creuzer. Antiq. Historic. Fragm. p. 211. Nunc Idem Bæhrius ad Herodot. l. l. p. 218 ita statuit « Herodoti narrationem magis græcam videri, id est, Græcorum ad mores magis conformatam atque accommodatam, veriorem Ctesiæ narrationem ut rei ipsi magis convenientem nec a Persarum moribus abhorrentem ».

τῆς Ἀχιλλέως τελευτῆς] Mythi de Achillis interitu origo repetenda ex Homeri Iliad. XXII, 358. sq. docente jam Pausaniâ I, 13, 8. T. I. p. 77. ed. Sibel. Εἴγε Ἀχιλλέα μὲν Ὅμηρος ὑπὸ Ἀλεξάνδρου φησὶ τοῦ Πριάμου καὶ Ἀπόλλωνος ἀπολέσθαι. Eum a Paride quoque et Apolline interfectum cum ad portam pugnaret cecinit Arctinus in Æthiopide (ap. Procl. p. 479. ed. Gaisf. Cf. Ovid. Met. XIII, 501. Horat. Od. IV, 6, 1. ne

alios memorem.). A quibus quidem nonnulli ita recesserunt, ut unius Paridis (Euripid. Andromach. vs. 646. Plut. Vit. Syllæ T. III. p. 164. ed. Reisk.) alii autem unius Apollinis manu cecidisse tradant. Vid. Sophocl. Philoctet. vs. 337. sq. Virgilius Æn. VI, 57. Quint. Smyrn. Posthom. lib. III. vs. 60. sqq. Schol. Pindari Pyth. III. 178. Hygin. Fab. 107. Ptolemæus noster lib. VI. in med. Alia fuit traditio eademque, ut universa ejus ratio prodere videtur, a Tragicis poëtis adornata, quâ Achilles a Paride et Deiphobo in Apollinis templo trucidatus fingitur, cum propter Polyxenam, quam uxorem petebat, in colloquium veniret. Eam amplexi sunt Hygin. Fab. 110. Dictys IV, 10. Malelas. p. 166. Tzetzes ad Lycophr. 269. et Posthom. vs. 385. ubi consulendus Jacobsius p. 131. sq. præsertimque Heynius Excurs. XVII. ad Æneid. I. p. 161. quibus accessit nunc Dederichius ad Dictyn, p. 451. Diversa iterum narratio nobis a Ptolemæo servata infra lib. VI. init. ibi enim Achilles a Penthesileâ occisus fertur, revocatusque ad vitam mactatâ Penthesileâ rursus ad inferos rediisse. Traditionum de Achillis morte varietatem persecutus est etiam Fuchsius De Variet. Fab. Troic. Quæst. p. 128. sq. et diu ante eum Meziriacus ad Ovid. Heroid. T. I. p. 294. sqq. Conferri quoque potest Köhler. in: Mémoire sur les îles et la course consacrée à Achille etc. p. 70. (Mém. de l'Académie impér. des Scienc. T. X. S.t Pétersb. 1827).

Λαΐδος τῆς ἑταίρας] Duas olim exstitisse Laidas meretrices nemo est qui nesciat post ea quæ de

utrâque disputarunt Palmerius Exercitt. in Auct. Gr. p. 368. sq. Perizonius ad Ælian. V. H. X, 2. p. 644. ed. Gron. quibuscum conferendi sunt Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 179. p. 58. et Siebelis. ad Pausan. II, 24. T. I. p. 166. Jamque Jacobsius qui rem adcuratius deditâque operâ persecutus est in Musæo Attico T. III. Fasc. I. p. 173. sqq. Ptolemæum nostrum uti et Philetærum, qui ap. Athenæum XIII. p. 587. E. Laidem in ipso coitu extinctam perhibet, de antiquiore Laide accipiendos arbitratur (p. 187. cum not. p. 240.), juniorem vero illam putandam esse, quam ξυλίναις χηλώναις juxta Helladium ap. Phot. p. 1590. et Suid. voc. Χηλώνη, T. III. p. 613. ed. Kust. sive lapidibus juxta Plutarch. in Amator. T. IX. p. 76. ed. Reisk. Thessalæ mulieres obruerunt (ibid. p. 188. cum not. p. 242.). Ut autem ad Ptolemæum revertamur, utram ille sibi voluerit, equidem eo minus me compertum habere fateor, quod fortasse et ipse ex duabus unam fecerit; quo in errore non Recentiorum modo, sed etiam Veterum non nullos versatos esse docuit idem Jacobsius.

Παλαμήδην δολοφονούμενον ἐν πίνακι] Hanc picturam Timanthi diserte tribuit Tzetzes Chiliad. VIII, 198, vs. 401. sqq.:

Ὅνπερ ἰδὼν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὁ Φιλίππου
Καὶ Ζεύξιδος Μενέλαον ὃν ἔφην χοηφόρον
Τιμάνθους Παλαμήδη τε κτεινόμενον εἰκόνι
Σύῤῥ' ἐχύθη ψυχὴν πουλὺς δέ μιν ἔσχ' ὀρυμαγδός.

ubi Cf. Kiesseling. p. 297. quamquam an reapse ejus

fuerit dubitantem video Sillig. Catalog. Artific. voc. Timanth. p. 448. sq. Equidem antequam Tzetzæ locus mihi innotesceret, picturæ auctorem fortasse Apellem fuisse suspicabar, ad eamque trahi posse Plinii verba Hist. Nat. XXXV, 10, S. 36. *Sunt inter opera ejus* (Apellis) *exspirantium imagines. quæ autem nobilissima sit non est facile dictu.* Satius tamen videtur in Tzetzæ testimonio adquiescere.

Ἀριστόνεικος ὁ σφαιριστὴς Ἀλεξ.] Ejus meminit etiam Athenæus lib. I. p. 19. A. ὅτι Ἀριστόνικον τὸν Καρύστιον τὸν Ἀλεξάνδρου σφαιριστὴν Ἀθηναῖοι πολίτην ἐποίησαν κτλ. quo loco Schweighæuserus συσφαιριστὴν in contextum intulit, ex Suida in Σφαῖρα T. III. p. 415. et in Χορείαν p. 676. Vid. Animadv. T. I. p. 151. sq. Idem tamen sententiam suam postea retractavit librorum scriptorum et Eustathii ad Odyss. p. 315. lin. 45. auctoritate motus, quibus adsentiuntur ipse Suidas voc. Ὀρχηστὴς T. II. p. 720. et Ptolemæus in nostro loco. Præterea pro Ἀριστόνικος, quod habent Suidas et Athenæus apud Ptolemæum legitur Ἀριστόνεικος; quæ lectio æque bona videtur.

Κωκυτὸς μοῦνος ἀφ' ἕλκεα νίψ. Ἄδων.] Vulgo Κωκ. μ. ἀφέλκεα ν. Ἄ. cui lectioni patrocinatur Geelius in Biblioth. Crit. Novâ T. I. p. 48. sq. Equidem in textu constituendo Meinekii conjecturam præeuntibus Teuchero et Bekkero ex parte amplexus sum. Locum enim ita legendum censebat Meinekius De Euphor. p. 92. Κωκυτός τοι μοῦνον ἀφ' ἕλκεα νίψεν Ἄδωνιν, sed μοῦνος non erat tentandum. Ceterum Euphorionis verborum sensus hic est: *Mors sola sanavit Adonim;*

in inferis sanatus est. Neque immerito hanc Adonidis a Cocyto sanationem explicationem esse Hyginianæ fabulæ 257, ubi Adonis licentiâ Parcarum ab inferis rediisse narratur, putat Staveren. ad ejusd. Hygini Fab. 248.

παρ' Ἡροδότῳ] Herodot. I, 35. et 45. ubi nostrum locum adduxerunt Gronovius. p. 59. ed. Wessel. et Bæhrius p. 94.

εἰς λέοντας μετεμορφώθησαν] In serpentes mutatos referunt Apollodorus III, 54. aliique quos in Obss. ad h. l. notavit Heynius p. 223. sq. quibus addi possunt Strabo VII. p. 503. Lactantius ad Statii Theb. II. 288. Eudocia p. 78. Cf. Olearius ad Philostrati Icon. I, 18. p. 791. Alii autem eos in Deorum numero relatos curruque draconibus juncto vectos in Campis Elysiis habitare finxerunt, teste Schol. Pindari Pyth. III, 153. Cf. Voss. Mytholog. Brief. T. II. ep. 53. p. 149. sq. Tumulum in sinu juxta Ceraunios montes iis tribui narrat Dionysius Perieg. vs. 390. sq. ubi cf. Eustathius p. 169. cum notâ Bernhardii p. 621. Qui autem in leones a Jove mutati fuerint Milanionem et Atalantam nominat Apollodor. III, 9, 2.

Τειρεσίας ἑπτάκις μετεμορφώθη] Notissima fabula de duplici Tiresiæ in aliam formam mutatione. Cum enim coeuntes angues baculo cecidisset mulier evasit ex viro, rursus autem ita coeuntes angues conspicatus in priorem viri formam rediit. Sic rem finxerat Hesiodus quem secuti sunt Ovid. Metamorph. III, 324. sq. Apollodor. III, 6, 7. Lactant. ad Statii Theb. II, 96. aliique. Hanc traditionem tamen non

nulli ita inflexerunt ut Tiresiam serpente feminâ trucidatâ in mulierem mutatum, mare autem occiso, virum iterum factum esse proderent. Vid. Schol. Lycophr. 683. Schol. Odyss. κ. 494. et λ. 90. p. 359. ed. Buttm. Cff. Meursius ad Lycophr. l. l. Interpp. ad Hygin. Fab. 75. Burmann. ad Ovid. T. II. p. 199. Verheyk. ad Antonin. p. 117. sq. Jacobs. ad Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p. 324. Verum septemplicem Tiresiæ in aliam formam mutationem cujus nostro in loco meminit Ptolemæus, carmine elegiaco de Tiresia celebraverat Sostratus, ut discimus ex Eustathio ad Odyss. κ. p. 407. l. 31. ed. Bas. p. 1665. l. 47. ed. Rom. cujus locum, licet longiorem, in re tamen minus notâ huc adponere non dubitavimus: Σώστρατος δὲ ἐν Τειρεσίᾳ (Bas. vit. Τειρεσίας), ποίημα δέ ἐστιν ἐλεγειακὸν, φησὶ τὸν Τειρεσίαν θήλειαν τὴν ἀρχὴν γεννηθῆναι, καὶ ἐκτραφῆναι ὑπὸ Χαρικλοῦς· καὶ ἑπτὰ ἐτῶν γενομένην ὀρειφοιτεῖν. ἐρασθῆναι. δὲ αὐτῆς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐπὶ μισθῷ συνουσίας διδάξαι τὴν μουσικήν. τὴν δὲ μετὰ τὸ μαθεῖν, μηκέτι ἑαυτὴν ἐπιδιδόναι τῷ Ἀπόλλωνι, κἀκεῖνον ἀνδρῶσαι αὐτὴν ἵνα πειρῷτο ἔρωτος, καὶ αὐτὴν ἀνδρωθεῖσαν κρῖναι Δία καὶ Ἥραν ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη. καὶ οὕτω πάλιν γυναικωθεῖσαν ἐρασθῆναι Κάλλωνος Ἀργείου, ἀφ' οὗ ἔσχειν παῖδα κατὰ χόλον Ἥρας τὰς ὄψεις διεστραμμένον. διὸ καὶ κληθῆναι Στράβωνα μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ ἐν Ἄργει ἀγάλματος (De eo vid. Müller. Handb. der Archæol. p. 45.) τῆς Ἥρας καταγελῶσαν εἰς ἄνδρα μεταβληθῆναι ἀειδῆ, ὡς καὶ Πίθωνα λέγεσθαι. ἐλεηθεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς, εἰς γυναῖκα μορφωθῆναι αὖθις ὡραίαν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς Τροιζῆνα, ὅπου ἐρασθῆναι αὐτῆς Γλύφιον ἐγχώριον ἄνδρα, καὶ ἐπιθέσθαι αὐτῇ λουομένῃ

(Bas. vit. λυομένῃ) τὴν δὲ ἰσχύϊ περιγενομένην τοῦ μείρακος, πνίξαι αὐτόν. Ποσειδῶνα δὲ οὗ παιδικὰ ἦν ὁ Γλύφιος, ἐπιτρέψαι ταῖς Μοίραις δικάσαι περὶ τούτου. καὶ αὐτὰς εἰς Τειρεσίαν αὐτὴν μεταβαλεῖν καὶ ἀφελέσθαι τὴν μαντικήν· ἣν αὖθις μαθεῖν ὑπὸ Χείρωνος καὶ δειπνῆσαι ἐν τοῖς Θέτιδος καὶ Πήλεως γάμοις. ἔνθα ἐρίσαι περὶ κάλλους τήν τε (ed. Bas. male τὴν τῇ) Ἀφροδίτην καὶ τὰς Χαρίτας αἷς ὀνόματα Πασιθέη, Καλὴ καὶ Εὐφροσύνη. τὸν δὲ δικάσαντα κρῖναι καλὴν τὴν Καλήν. ἣν καὶ γῆμαι τὸν Ἥφαιστον (*). ὅθεν τὴν μὲν Ἀφροδίτην χωλωθεῖσαν μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς γυναῖκα χερνῆτιν γραῖαν.

(*) De Gratiarum vario numero et nominibus classicus est locus Pausaniæ IX, 35. ex quo discimus Pamphum primum omnium Gratias carmine cecinisse, quin numerum et nomina indicaret. Neque magis ista sunt ab Homero definita. Hic tamen, illarum unam quæ a Somno adamata fuerit Pasitheam nominat (Iliad. XIV, 269), aliamque, cui Charis nomen, Vulcano uxorem tribuit (Il. XVIII, 182. sq.). Hesiodus autem tres numero finxit Gratias, Aglaiam, Euphrosynen et Thaliam (Theog. vs. 909), quarum prima Vulcano nupsisse fertur (Ibid. vs. 945). Hinc patet ab utroque simul poëtâ profecisse Sostratum. In constituendo enim trium Gratiarum numero Hesiodum secutus est. Ab eodem etiam Euphrosunes nomen mutuatur, Pasitheæ autem ab Homero. Porro tertiam Calen appellat, sumto nomine a prædicato quod idem Homerus Chariti illi Vulcani uxori tribuit. Ceterum de Nuptiis Vulcani cum una Gratiarum, quas post Homerum et Hesiodum celebrasse Sostrastum videmus, legi meretur Hug. Untersuchungen ueber den Mythos u. s. w. p. 245. Reliqua de Gratiis persequi hujus loci non est, neque necesse post ea quæ disseruerunt Manso Versuche ueber einige Gegenstände der Myth. p. 426 sqq. et Müller Orchomen. p. 177. 179.

τὴν δε Καλὴν χοίτας αὐτῇ ἀγαθὰς νεῖμαι καὶ εἰς Κρήτην ἀπαγαγεῖν, ἔνθα ἐρασθῆναι αὐτῆς Ἄραχνον, καὶ μιγέντα αὐχεῖν τῇ Ἀφροδίτῃ μιγῆναι· ἐφ᾽ ᾧ τὴν δαίμονα ὀργισθεῖσαν τὸν μὲν Ἄραχνον μεταβαλεῖν εἰς γαλῆν Τειρεσίαν δὲ εἰς μῦν. ὅθεν καὶ ὀλίγα φησὶν ἐσθίη (ed. Rom. ἐσθίει) ὡς ἐκ γραὸς, καὶ μαντικός ἐστιν διὰ τὸν Τειρεσίαν. Quo loco advertendum videtur ad aliam in Melampodia celebratam traditionem, juxta quam Tiresias septem ætates vixisse ferebatur. Vid. Schol. Lycophr. 682. Hygin. Fab. 75. Phlegon. c. 4. Lactant. ad Statii Theb. II, 96. Conf. Spanheim ad Callimach. in Pall. 128. p. 722. sq. ed. Lips. Quod vero refert Sostratus Tiresiam primum feminam fuisse, illud non vulgatæ opinioni repugnabat, ut colligi potest ex Pausania IX, 33. T. IV. p. 121 ed. Sieb. et Lactant. ad Stat. Theb. IV, 549. idque etiam secutus videtur Euenus in Epigr. Anth. Gr. T. I. p. 165. Brunck. (I. p. 98. ed. Lips.). Caussam cur duplicis naturæ Tiresias fuisse dicatur adfert Lucian. de Astrolog. c. 11. T. II. p. 365.

ὑπὸ Κρητῶν οὗτος Φόρβαντος κόρη ἐκ.] Quisnam hoc loco Phorbas memoretur equidem non certo definiverim, probabili tamen conjecturâ intelligendum putaverim Phorbantem illum, quem Curetum regem et Neptuni filium dicit Harpocration sub. voc. Φορβάντειον. Ita tamen ut Harpocrationis locum non cum Sturzio ad Hellan. Fragm. XIV. p. 54. de Curetibus Euboeensibus accipiamus, neque cum Lobeckio Aglaopham. p. 210. de Curetibus illis qui ex Euboea profecti Ætoliæ et hinc ejecti Acarnaniæ nomen suum

impertiverunt, sed ibi mentionem fieri statuamus Curetum Cretensium de quibus disputavit idem Lobeckius ibid. p. 1113. Ceterum Tiresiam in Creta versatum esse in adposito supra Eustathii loco traditum videbamus.

Ἀπόλλων—ἀνεῖλε τὸν Ἄδωνιν] In enarrandâ Adonidis morte variant mythographi. Quod enim Ptolemæus narrat Apollinem apri formâ indutâ necasse Adonim, id ab aliis Marti tribuitur. Vid. Schol. Homer. Il. ε. 385. p. 159. B. ed. Bekk. Eustath. ibid. p. 426. l. 1. ed. Bas. Schol. Dionys. Perieg. 852. p. 361. ed. Bernarhd. et Theocrit. Idyll. III. 47. p. 871. ed. Kiessl. Tzetz. ad Lycophr. 831. Mythum autem de Adonide ab apro lacerato Cypriis proprium fuisse testatur Eustathius ad Il. χ. p. 1390. l. 9. ed. Bas. κατὰ μῦθον Κύπριον ὃς λέγει Ἄδωνιν καταφυγόντα εἰς Θρίδακα ὑπὸ κάπρου ἀναιρεθῆναι. De apro interfectore videndus Creuzerus Symbolyk. Lib. IV. c. 3. § 2. T. II. p. 47. versionis Gallicæ. Juxta diversam tamen traditionem Adonis a Musis interfectus ferebatur, idque odio Dianæ Apollodor. III, 14, 4. sive Veneris Bion Idyll. α. Schol. Lyc. l. l. Eudocia p. 24. Cf. Meziriacus ad Ovid. Heroid. T. I. p. 363. et Heynius ad Apollodor. l. l. Obss. p. 326.

ὁ ποιητὴς πελειάδας κτλ.] Homer. Odyss XII. vs. 62. sq. ubi cf. Clarkius et Ernestius T. III. p. 49. ed. 2.

Τίνα Ἀλέξανδρος ὁ βασ. καὶ Ἀριστοτέλης κτλ.] Aristotelis et Alexandri de hoc Homerico loco sententiam exponit Eustathius ad Odyss. p. 1713. l. 9. ed. Rom. Cf. Athen. XI, 12. p. 392. C. Sed ista ubi illi pro-

tulerint incertum est, quamquam ab Alexandro in convivio dicta suspicatur Lehrsius in Disput. de Grammaticis ἐνστατικοῖς et λυτικοῖς p. 113. (in Jahn's Jahrbüch. B. I. Heft. I. 1830.). Aristoteles quidem scripserat ἀπορημάτων Ὁμηρικῶν libros sex teste Diog. Laërtio V, 26. Vid. Phryn. p. 225. ibiq. Lobeck. Cf. Lehrs. l. l. p. 118. Fabric. Bibl. Gr. Vol. III. p. 398. sq. et I. p. 507. ed. Harl. et Homerum ab Alexandro perlectum et adnotatum esse auctor est Strabo XIII. p. 888. ed. Almel. De miro regis in Homerum studio plura commentati sunt Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. XII. T. I. p. 384. ed. Reitz. et Wolfius Prolegg. p. CLXXXIV.

ἀπ' Ἀχιλλέως — εἷλκε τὸ γένος] Hunc locum sive ignoravit sive mentione non dignatus est Harlessius in Comment. De Epicharmo, attulit autem Grysarius de Dor. Comœd. Quæst. Vol. I. p. 93, sed ut omnem ei fidem abjudicaret. Et sane a nullo alio scriptore confirmatur ista Epicharmi origo, difficileque fuerit illam cum iis conciliare quæ de ejus patre et patria ad nostram notitiam pervenerunt. Neque vero simile videtur hic ad proverbium respici, quo homines proceri ab Achille genus ducere dicebantur. Vid. Meursius ad Lycophr. 860. propiusque, puto, ad verum accedemus, si hanc narrationem statuamus ex eâdem officinâ esse profectam, atque illæ, quibus et Platonis a Neptuno et Andocidis ab Ulysse genus repetebatur. Cf. Lobeck. Aglaopham. p. 327.

Ὅμηρος ἱππέα καλεῖ] Iliad. XVI, 20, 812. 843.

Οὔτις πρότερον ἐκαλεῖτο] Sic appellari se Ulysses

apud Polyphemum profitetur Odyss. IX, 366. „Οὖτις ἐμοίγ' ὄνομα." Vid. Schol. Lycophr. 818. Alii aliter nominatum tradunt. Cf. Fuchs. De Var. F. Troic. Quæst. p. 76. De Ulyssis nominibus pluribus disseruit Meziriacus ad Ovid. Heroid. T. I. p. 20. sq. Ex nostro loco Odinum eundem esse cum Ulysse non nulli inepte arripuerunt. Vid. Burnouf. ad Vers. Gallicam Tacit. Mor. German. C. III. p. 275. sq.

ὕετοῦ δέ φησι γινομένου] Ista in libro posteriore Mythicarum Historiarum fabulatus erat Silenus Chius, ex quo sua mutuatus est Ptolemæus. Eadem plenius, quam in Photii excerptis habemus, retulit Schol. Lycophr. 786. Σειληνὸς δ' ὁ Χῖος ἐν δευτέρῳ Μυθικῶν Ἱστορίων (δύο δὲ γέγραφε βιβλία) φησὶν Ἀντίκλειαν εἶναι τὴν Ὀδυσσέως μητέρα, ἐγκύμονα διοδεύουσαν τὸ Νήριτον τῆς Ἰθάκης ὄρος, ὕσαντος πολὺ τοῦ Διὸς, ὑπ' ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν τεκεῖν Ὀδυσσέα ὅθεν ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Scilicet ab ὁδῷ et ὗσαι. Simillima leges ap. Schol. in Odyss. α. vs. 75. p. 17. ed. Buttm. Eustath. ad eand. p. 704. l. 46. ed. Bas. Etymol. Magn. voc. Ὀδυσσεύς p. 558. ed. Lips. Eudoc. p. 394. et rursus p. 43. quem posteriorem locum, quia correctione indiget hic adscribam: Ἀντίκλειαν εἶναι τὴν Ὀδυσσέως μητέρα Σειληνὸς ὁ Χῖος φησι καὶ ἐγκύμονα διοδεύουσαν Νήριτον (vulg. Νήριον) τὸ τῆς Ἰθάκης ὄρος, ἄσαντος πολίτου τινὸς (scrib. ὕσαντος πολὺ τοῦ Διὸς) ὑπ' ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν κτλ.

ἐν Ἀρκαδίᾳ] Paridem enim Helenam in Arcadiâ rapuisse infra traditum videbimus.

διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθένοις παρὰ Λυκομ.] Mythum

de Achille apud Lycomedem cum virginibus versante, cujus fundus est in Hom. Iliad. XIX. vs. 326. sqq. certatim exornarunt Cyclici poëtæ, teste Schol. ad Homer. l. l. p. 527. a. ed. Bekk. in eoque Tragicos poëtas aliosque multa deinde immutasse probabile est. Cf. Heynius ad Procli Excerpt. p. 30. et Jacobs. ad Antehom.. vs. 173. p. 25. sq. add. Köhler in: Mémoire sur les iles et la course consacrées à Achille, p. 66. et Fuchs. De V. F. T. Quæst. p. 85. Ex hac autem fabulâ Achilli tributa videtur mollis illa et muliebris agendi ratio, quam ei vitio vertit Tertullianus De Pallio Cap. 4. ubi legimus : „ (Achilles) Adhuc sustinet stolam fundere, comam struere, cutem fingere, speculum consulere, collum demulcere, aurem (leg. aurium) quoque foratu effæminatus; quod illi apud Sigæum statua (Salmasius ad h. l. p. 290. corr. *Strongyla*) servat." quem locum commode in primis adhibere potuisset Winkelmannus, Monumenti Antichi ined. P. II. C. 12. n.° 131. ad illustrandam vasis in bibliothecâ Vaticanâ servati picturam ubi Achilles cum inauribus exhibetur.

ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰσσὰν καὶ Πυῤῥὰν κτλ.] Ἰσσὰν et Πυῤῥὰν sunt masculini generis nomina; si tamen præcedentis vocis Κερκυσέραν et mox infra adponendi Hyginiani loci rationem habueris feminina sine dubio exspectaveris. Quare equidem legere maluerim ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἴσσα καὶ Πύῤῥα vel totum locum ita constituere Κερκυσέραν καλεῖσθαί φησιν καὶ Ἴσσαν καὶ Πύῤῥαν, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἄσ. καὶ Πρ. neque repudiandam putaverim Meziriaci opinionem qui postquam Ptolemæi

locum adtulisset ad Ovid. Heroid. T. I. p. 232. ita pergit : „ Toutes fois je n'estime pas qu'il veuille dire qu'Achille portast tous ces noms pendant son déguisement, mais Hephæstion entend que selon divers autheurs on lui donnait un des trois premiers, qui sont tous noms de femme, et que depuis pour diverses occasions on le surnomma Aspetus et Prometheus." Ceterum quæstionem illam de Achillis nominibus fuisse inter Grammaticos celebratissimam intelligitur e Suetonii testimonio Vit. Tiber. C. 70. Vol. I. p. 319. ed. Wolf. „ Nam et Grammaticos ejusmodi fere quæstionibus experiebatur : *quæ mater Hecubæ, quod Achilli nomen inter virgines fuisset, etc.*".

Πυῤῥάν] Caussam cur ita dictus sit Achilles refert Hyginus Fab. 96. „ Quem ille (Lycomedes) inter virgines filias habitu fœmineo servabat nomine mutato, nam virgines Pyrrham nominarunt, quoniam flavis capillis fuit." Quin et ipsa Deidamia *Pyrrha* dicitur Heliodoro III, 2. p. 109. ed. Cor. Cf. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 599. Eadem ratione Pyrrhum a capillorum qualitate vocitatum scribit Servius ad Æneid. II, 263.

Ἄσπετος] Achillem eo nomine ab Epirotis insignitum esse tradiderat Aristoteles ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ (ap. Hesych. sub. voc. Ἄσπ. T. I. p. 578. ed. Albert.) et ex eo Plut. Pyrrh. C. 1. p. 216. ed. Reisk. Ἀχιλλεὺς ἐν Ἠπείρῳ τιμὰς ἰσοθέους ἔσχεν Ἄσπετος ἐπιχωρίῳ φώνῃ προσαγορευόμενος. ubi cf. Bæhr. p. 145. Sed an idem nomen in Cretâ quoque obtinuerit non liquet.

Servius quidem ad Æneid. I, 34. p. 313. ait: *Achilles apud Cretam insulam Pemptus vocatus est ut veteres auctores tradunt.* quo loco, si vera est conjectura Köhleri op. laud. not. 139. p. 203. corrigentis *Aspetus*, facile quis in eam inducatur opinionem ut Servium memoriâ lapsum Cretam pro Epiro soripsisse existimet.

Πάντας ὑπ' Ἀπόλλωνός φησιν ἀνῃρῆσθαι] Fundus fabulæ fuisse videtur in Homeri Iliad. XXIV, vs. 602. eamque postea epici lyrici tragicique poëtæ ad suum quisque finem varie flexerunt. Mors enim omnium Niobes liberorum, quam Ptolemæus Botryæ Myndii secutus auctoritatem Apollini vindicat, Dianæ tribuitur apud Plutarchum de Superstit. p. 170. B. Vulgari tamen traditione filii ab Apolline filiæ a Dianâ interemti feruntur. Vid. Euphorion. ap. Schol. Venet. ad Il. l. l. p. 646. b. ed. Bekk. (ap. Meinekium p. 172.) Apollodor. III, 5, 6. (fortassis ex Æschylo, cf. Welcker Trilog. p. 344.) Hygin. Fab. 9. Epigr. in Anthol. Gr. T. I. p. 33. Brunck. (I. p. 34. ed. Lips.) Lactant. ad Stat. Theb. VII, 353. et I, 711. quo postremo loco ipsa Niobe interfecta quoque dicitur. Expositionem fabulæ in nonnullis veteris artis monumentis servatam habemus. Vid. Müller's Handbuch der Archæologie der Kunst. p. 107. sq. Nuper etiam in porticu domus Pompejanæ inventa est egregia pictura filios filiasque Niobes exhibens Apollinis et Dianæ sagittis occumbentes. Vid. Lettre de Pompei en date du 15 Janvier insérée dans le Moniteur Universel, 18 Février 1829. Fama etiam

fuit post Homerum sparsa ex Niobes liberis unum filium unamque filiam superstites fuisse, teste Pausaniâ, qui fidem ei denegandam esse censet II, 21, 10. ubi cf. Siebelis. T. I. p. 216. Naturales hujus mortis caussas adferre conatur Eustathius ad Il. l. l. p. 1506. lin. 42. ed. Bas. δοκεῖ δὲ ὁ τῶν παίδων τῆς Νιόβης θάνατος ἐξ αἰτίας λοιμώδους γενέσθαι, ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ αἰφνιδίου πάθους τινὸς· ὅθεν Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι ἀνάπτεται, οἳ τοῦ τοιούτου θανάτου εἰσὶν αἴτιοι τόξοις λεγόμενοι βάλλειν τοὺς οὕτω θνήσκοντας, φησὶν οὖν καὶ Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ ὀξέων ὅτι τοὺς ὑπὸ ὀρθοπνοίης καὶ κυνάγχης ἀπολλυμένους ᾤοντο βλητοὺς εἶναι διὰ τὸ αἴφνης δηλαδὴ καὶ μετ' ὀδύνης τελευτᾶν. Ceterum de ipsorum liberorum numero mirum in modum inter se dissentiebant veteres. Audiamus eâ de re Gellium Noct. Att. XX, 7. p. 880. ed. Gron.: „Mira, inquit, et prope adeo ridicula diversitas fabulæ apud Græcos poëtas deprehenditur super numero Niobæ filiorum. Nam Homerus pueros puellasque ejus bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos. Quidam alii scriptores tres fuisse solos dixerunt." Cf. Ælian. V. H. XII, 36. Eustath. l. l. lin. 38. Schol. Euripid. Phœniss. 162. Lactantius ad Stat. Theb. III, 191. et VI, 124. Egerunt eâ de re etiam Stürzius ad Pherecyd. Fragm. p. 131. ed. 2. et Welckerus in Trilog. p. 343.

μνήμονα] Solebant antiquitus Heroibus fere omnibus ad militiam proficiscentibus dari custodes μνήμονες dicti, quibus primo tempore regerentur. De iis præter Schottum ad nostrum locum docte commentati

sunt Meursius ad Lycophr. 241. Kühnius ad Ælian. V. H. XII, 25. p. 756. ed. Gr. in primisque Barnesius ad Euripid. Electr. vs. 555. p. 374. ed. Lips. Veterum locis ab iis notatis addi potest Servius ad Æneid. V. p. 384. B.

μνήμων τοὔνομα Νοήμων] Schottus hîc Phœnicis mentionem fieri ratus, cujus vox νοήμων epitheton fuerit, hoc nomen perperam post μνήμων inseri volebat; quem errorem abunde jam confutavit Meziriacus ad Ovid. T. I. p. 238. Innuit enim Ptolemæus Achillis monitorem quem ei Thetis comitem dederat ut eum submoneret ne quem ex Apollinis filiis interimeret (Cf. Plutarch. Quæst. Gr. 28.); ipse autem post occisum Tenestem ab Achille interfectus est. Vid. Schol. Lycophr. 232. et 240. In iis autem locis vox Μνήμων literâ majusculâ scribitur tanquam nomen proprium sit. Qua de re Tzetzem graviter reprehendit Meursius, ipse tamen ab alio errore sibi non cavens cum de Phœnice sermonem esse existimaret. Ceterum Νοήμων hominis nomen legitur etiam apud Homer. Odyss. II, 386. et IV. 630.

Πατρόκλῳ Εὔδωρος] Sequitur Ptolemæus Timolai Macedonis auctoritatem, quem in ejusdem rei narratione nominatim citat Eustathius ad Odyss. λ. p. 1697. lin. 55. ed. Rom. p. 453. ed. Bas. ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων μνήμονες οἷον τῷ Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς ὡς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων. καὶ τῷ Πατρόκλῳ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως Εὔδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν. ἀναιρεθῆναι δ' αὐτὸν εὐθὺς ἐν τῇ

συμβολῇ ὑπὸ Πυραίχμου. διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Πατρόκλου ἱστορεῖ Τιμόλαος ὁ Μακέδων.

Δάρητα πρὸ Ὁμήρου γράψαντα τὴν Ἰλιάδα] Veterum de Darete testimonia collegerunt Kuhnius ad Ælian. V. H. XI, 2. p. 682. ed. Gron. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 21. Harl. De ipsius autem qui fertur libello de Excidio Trojæ præter Fabric. l. c. p. 20. sq. videndus Heynius ad Æneid. II, Excurs. I. De Auctoribus rerum Trojanarum Vol. II., p. 262. ed. 3. Quæ vero hic de Darete ex Antipatro narrantur, eadem auctore eodem Antipatro habet Eustath. l. l. lin. 58. ed. R. Ἀντίπατρος δὲ ὁ Ἀκάνθιος, φησὶ καὶ τῷ Ἕκτορι Δάρητα Φρύγα δοθῆναι μνήμονα μὴ ἀνελεῖν φίλον τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀπόλλωνος τοῦ Θυμβραίου τοῦτο χρήσαντος. τὸν δὲ αὐτομολήσαντα ὑπὸ Ὀδυσσέως ἀναιρεθῆναι.

Πρωτεσιλάου δέ φησι Δάρδανον κτλ.] Ista hausisse Ptolemæum ex Eresio quodam nos docet Eustathius l. l. lin. 38. ed. Bas. 60. ed. R. Ἐρέσιος δὲ ἱστορεῖ καὶ Προτεσιλάῳ δοθῆναι μνήμονα Δάρδανον Θετταλόν. δοθέντος χρησμοῦ φυλάκῳ τῷ πατρὶ ἀναιρεθῆναι (Rom. vitiose ἀναιθῆναι) εἰ προπηδήσει· ὃ καὶ γέγονε. μή ποτε οὖν φασι παρ' Ὁμήρῳ οὕτω λύεται τὸ τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ ὡς τοῦ Δαρδάνου μὴ ἐνθυμήσαντος αὐτὸν τὴν ἀπόβασιν.

Ἀντιλόχῳ δὲ Χάλκωνα] Ptolemæi narrationem iterum Eustathii vel potius Asclepiadis Myrleani ex quo illa ducta est verbis confirmemus atque locupletemus ad Odyss. l. l. περὶ οὗ (Ἀντιλόχου) ἱστορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ὡς χρησμοῦ (Rom. male χρυσμοῦ) δοθέντος Νέστορι φυλάττεσθαι ἐπὶ τῷ υἱῷ Ἀντιλόχῳ τὸν Αἰθίοπα, ἔδοτο αὐτῷ μνήμονα ὁ πατὴρ καὶ ὑπασπιστὴν Χάλκωνα

Κυπαρισσέα (ex Cyparissis in Messeniâ), ὃς ἐρασθεὶς Πενθεσιλείας καὶ βοηθῶν αὐτῇ ἀνῃρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως καὶ τὸ σῶμα ὑφ' Ἑλλήνων ἀνεσκολοπίσθη.

LIB. II.

κατὰ τὴν μανίαν] Malui vulgatam retinere, ut loci sententia esset: *Herculem a dementiâ elleboro fuisse sanatum.* Licet Bekkeri e Cod. Bess. lectio μετὰ τὴν μανίαν, cujus sensus est: *Herculem post dementiam elleboro fuisse lustratum*, habeat quo defendi possit. Fuit Herculis furor jam in Cypriis carminibus celebratus docente Proclo Chrest. p. 473. ed. Gaisf. et postea a Tragicis præsertim poëtis certatim exornatus. Eundem ab Antiquioribus ἱερᾶς νόσου nomine nobilitatum testatur Aristoteles Probl. Sect. 30. p. 815. C. a quo paululum recedit Dicearchi testimonium, *sacrum morbum* Ἡράκλειον νόσον appellatum fuisse tradentis ap. Zenob. Proverb. voc. Ἡράκλειος νόσος. Plurimis hâc de re disseruit Heynius ad Apollodor. Obss. p. 139. sq. Cf. etiam Buttmann. Ueber den Mythos des Herakles p. 31. sq.

ἐλλεβόρῳ καθαρθείη ὑπὸ Ἀντικυρέως] Herculis sanationem Anticyrei cujusdam operâ memorat etiam scriptor epistolæ, quæ sub Hippocratis nomine fertur T. I. p. 19. ed. Chart. (T. III, p. 793. ed. Kühn.) βεβαιότεραι δ' ἂν ἀεὶ αἱ δι' ἐλλεβόρων καθάρσιες εἰσὶ, αἷς καὶ Μελάμπους ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων καὶ Ἀντικυρεὺς ἐφ' Ἡρακλέους ἱστορέονται κεχρῆσθαι. Cf. Stephan. Byz.

voc. Ἀντίκυραι p. 137. ed. Berk. et Anticyreum Herculis temporibus vixisse testatur Pausanias X. 36, 3. T. IV. p. 340. ed. Sieb.

φάρμακον — τὸ ἐν Ἀντικύρᾳ] Celebratissimum fuit in totâ antiquitate Anticyreum elleborum, quod in morbis præsertim mentis adhibebatur. Hinc illud Horatii Sat. II, 3. vs. 166. *Naviget Anticyram* et dictum Philippi ap. Ælian. V. H. XII, 51. συμβουλεύω σοι προσάγειν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις. Locos classicos eâ de re congesserunt Harduinus ad Plin. H. N. XXV, 21. p. 367. Perizonius ad Ælian. l. l. p. 813. ed. Gron. De la porte du Theil ad Interpret. Gallicam Opp. Strabon. T. III. p. 452. Siebelis. ad Pausan. l. l. T. IV. p. 314. sq.

Νέστορά φασιν ἐρώμενον Ἡρακλέους] Perperam interpres latinus vertit: *a Nestore quoque Herculem adamatum*. Est enim ἐρώμενος Ἡρακλέους, *dilectus Herculi*. Vid. Muncker. ad. Antonin. p. 234. ed. Verh. De se in Nelei filiorum cæde ab Hercule uno superstite narrat Nestor ap. Homer. Il. XI. vs. 692. Cf. Hesiod. ἐν καταλόγοις apud Schol. ad Il. II, 336. p. 70. b. ed. Bekk. Illum quoque patre ipsius Neleo occiso in regnum paternum ab eodem Hercule fuisse constitutum tradit Ælian. Var. Hist. IV. 5. Ad hanc igitur servationem explicandam amor iste fictus, quem eximie in primis prædicat Philostrat. Her. III, 1. p. 108. ed. Boiss. λέγεται δὲ καὶ ἁλῶναι αὐτοῦ (Νέστορος) ὁ Ἡρακλῆς σωφρονεστάτου τε καὶ καλλίστου ὄντος ἀγαπῆσαί τε αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Ὕλλαν τε καὶ τὸν Ἄβδηρον. Cf. Schol. Homer. Il. I, 250. p. 24. b. ed.

Bekk. et Eustath. p. 72. lin. 50. ed. Bas. Sed ab Ovidio Nestor ad Trojam inducitur de Hercule locutus tanquam hoste suo et cui nihil debeat Metam. XII, 542. Ex recentioribus videndi sunt Interpp. ad Hyg. Fab. 10. et ad Ælian. l. l. p. 338. sq. ed. Gr. Heyn. ad Il. XI. T. V. p. 242.

ὅτι οὐ Φιλοκτήτης κτλ.] Alii neque Morsimum neque Philoctetem sed hujus patrem Pæantem illo ministerio functum memorant. Veterum hanc in rem testimonia congesserunt Interpp. ad Hygin. Fab. 36. et Boissonad. ad Philostrati Her. p. 504. Ceterum Morsimi nomen ex loco quodam poëtæ fluxisse, ubi μορσίμου πυρᾶς mentio, ingeniose suspicatus est Odofr. Müllerus v. Cl.

σύμβολον τῆς τοῦ ἥρωος ἀλκῆς] Symbolicam Leonis notionem exposuit Creuzerus Symbolik. T. I. p. 502. sq. et III. p. 389.

τάφοις λιθίνους ἐφεστῶσι λέοντας] In tabulâ Iliacâ monumentum est Hectoris effictum in eoque signum leonis impositum, quod etiam in gemmâ Mus. Flor. Vol. II. Tab. 32. reperitur, monente Heynio ad Æneid. III. Excurs. X. p. 599. Leonidæ quoque monumentum apud Thermopylas lapideo leone exornabatur testibus Herodoto VII, 225. et auctore Epig. in Anthol. Gr. T. II. p. 162. Brunck. Atque Pausanias IX, 41, 5. de Thebanorum, qui contra Philippum pugnantes ceciderant, sepulcro loquens addit: οὐκ ἐπιγέγραπται μὲν δὴ ἐπίγραμμα, ἐπίσημα δὲ ἔπεστιν αὐτῷ λέων. ad q. l. legenda Siebelisii annotatio T. IV. p. 142. ab eoque laudat. Winckelmann. Opp. T. VIII.

p. 154. sq. et Boettiger. Amalth. III. p. 390. sqq. Add. Jacobs. Animadv. ad Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p. 222. et Vol. III. P. II. p. 25. Neque silentio prætereundum Δακτύλου μνῆμα memorari etiam ap. Pausan. VIII, 34, 2.

ἐκ τῆς Ἡρακ. πυρᾶς ἀκρίδων πλῆθος ἀνήφ. κτλ.] Hoc petitum videtur ex religione Herculis Κορνοπίωνος in Oetâ monte celebratissimi. Vid. Strabo XIII. p. 912. ed. Almel.

αὐτῆς τε καὶ Ἡρακλέους ἐρώμενον] Mirum sane videtur quod Hercules Adonim amasse dicatur. Nam notum est illud ab Hercule de Adonidis festis dictum: οὐδὲν ἱερόν. Suid. sub. v. T. II. p. 730. Schol. Theocrit. Idyll. V, 21. Cujus dicti significationem indicat Creuzer. Symbolik. T. II. p. 110. sq.

ἐνέδραν] De philtro Dejaniræ a Nesso Centauro relicto nota res est vel ex Diodoro Sic. IV. 36. Vol. III. p. 109. ed. Bip.

Νιρεὺς ὁ Συμαῖος] Fuit Nireus Charopi et Aglaiæ filius, excellenti formæ decore conspicuus. Regnum in Insulâ Sume obtinuit, unde auxiliares copias Agamemnoni adduxisse dicitur Il. II. 671. sq. Cf. Diodor. Sic. V, 53. ibiq. Wesseling. Vol. III. p. 608. ed. Bip.

τὸν Ἑλικώνιον λέοντα] Duos solummodo leones vulgo Hercules occidisse fertur, Theumesium nempe sive Cithæroneum, et Nemæum aliis etiam Cleonæum dictum. Vid. modo Lactant. ad Stat. Theb. I, 485. Heliconii vero, præter Ptolemæum, unus quod sciam mentionem fecit Schol. Theocrit. Idyll. XIII, 6. p. 950,

ed. Kiessl. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

τίνες αἱ παρὰ τῷ ποιητῇ Χάριτες] Homer. Il. XVII, 51.:

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι

qui versus innumeris Grammaticorum argutiis ansam dedit. Vid. Heynii Obss. ad. h. l. T. VII. p. 299. De Euphorbi comis legendi Philostratus Heroic. c. 17. et Lucian. in Gallo. c. 13. T. II. p. 721. Reitz.

Νεῖλος ὁ Ἡρακλῆς] Intelligendus haud dubie Hercules Ægyptius, qui Nilo natus traditur ap. Cic. de Nat. Deor. III, 16. Fortasse initio fuit Herculis epithetus Ἡρακλῆς Νεῖλος, ut ap. eosdem Ægyptios Ζεὺς Νεῖλος, de quo vid. Dissenius ad Pind. Pyth. IV, 55. p. 224. Contrariâ ratione apud Heliodor. Æthiop. I, 1. habetur Nili στόμα Ἡρακλεωτικά. Cf. Eustath. ad Dionys. Perieg. 242. p. 133. et 11. p. 87. ed. Bernardh.

ἀνώνυμον καὶ πυρίπνοον Γίγαντα] Qui ἀνώνυμος Gigas dicitur Ptolemæo, eum Porphyrionem nominat Apollodorus I, 6, 4. atque ex eo Tzetz. ad Lycophr. 63. et Schol. ad Iliad. ξ. 323. p. 400. b. ed. Bekk. Cf. Heyn. ad Apollod. l. l. Obss. p. 31. Ab utroque dissentit Sotas Byzantius ap. Schol. Lyc. 1350. Σώτας δ' ὁ Βυζάντιος ἐν Θεῶν λόγοις, θεόν φησι γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα γίγαντα τὸν Πρόνομον ἀνῃρηκότα, Ἥραν ἀναγκάζοντα πρὸς γάμον βίᾳ. Unde Galeus ap. Ptolemæum pro Ἀνώνυμον legi volebat Πρόνομον. Sed ejus conjecturam dubiam reddit locus nostro parallelus in Etymol. Magn. voc. Ἡρακλῆς p. 394. ed. Lips. ἢ ὅτι Νεῖλος ἐκ γενετῆς καλούμενος ⟩ ἐν τῷ κατὰ γιγάντων πολέμῳ ἀνώνυμον

ἕνα τῶν γιγάντων πυρίπνοον ἐπερχόμενον Ἥρᾳ φονεύσας Ἡρακλῆς ὀνομάσθη. ubi ἕνα pro τινά positum intellige; de quâ loquendi ratione videndus Bernhardhius ad Eustath. in Dionys. Perieg. p. 889.

μετέβαλε τὴν κλῆσιν] De etymo nominis Herculis copiosa est Heynii disputatio Obss. ad Apollod. p. 140. sqq. Quâcum conferre licet quæ commentati sunt Interpp. ad Albricium De Deor. Imagin. C. 22. ed. Staveren. ibiq. laudatus Burmannus ad Æneid. VI, 392.

Ἄβδηρος Ἡρακλέους ἐρώμενος] Herculis amasium Abderum nominant etiam Apollodor. II, 58. Julian. Or. VII. §. 15. Philostrat. Icon. II, 25. Sed mira et inaudita est Ptolemæi narratio de Abdero a Theseo interfecto, cum enim a Diomedis equis, quos Hercules ipsi custodiendos commiserat, discerptum Veteres omnes ad unum tradunt. Vid. Apollodor. l. c. Strabo VII. p. 511. ed. Alm. Tzetzes Chil. II, 36. vs. 304. Philostrat. Heroic. C. 19. ubi cf. Boissonad. p. 597.

τὴν μέσην κεφαλὴν τῆς Ὕδρας κτλ.] Figmentum de Hydræ medio capite aureo nemo Veterum confirmat, Sed de capitum numero magna obtinuit inter eos dissentio. Schol. Hesiod. Theogon. 313. p. 255. ed. Heins. Λερναίην δὲ τὴν Ὕδραν ἣν ἀκούσομεν Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλον φησὶ Σιμωνίδης δὲ πεντεκοντακέφαλον. Cf. Interpp. ad Hygin. Fab. 30. Heyn. ad Apollodor. p. 145. Creuzer. Symbolik. T. II. p. 248. not. Millin. Peintures de Vases Antiques. T. II. p. 119.

δράκοντα γηγενῆ] Hæc Ptolemæi sive potius Alexandri Myndii narratio, adornatio videtur Homericæ fabulæ Il. II, 303. sqq. ubi draco a Jove immissus

dicitur. Eandem postea in Cypriis carminibus receptam esse docet Procl. Chrest. p. 474. ed. Gaisf. καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται. Ejus meminerunt etiam Schol. Lycophr. 202. Eudocia p. 400. Cicer. de Divinat. II, 30. aliique quorum plerosque laudavit Ernestius ad Homer. l. l. Hunc Draconem in Menelai Clypeo expressum esse arbitrabatur Pausanias. Vid. X, 26, 1. ibiq. Siebelis. T. IV. p. 246. sq. Portentum explicare aggressus est Eustath. ad Il. l. l. p. 171. l. 4. ed. Bas. atque ex Recentioribus Heynius Obss. T. IV. p. 254. et in Annot. Crit. ad vs. 307. T. I. p. 99. ubi hæc legimus: „ Probabile fit fuisse isto in loco saxum serpentis speciem habens, quod narrationi de ostento aut originem dedit, aut ejus argumentum factum est. "

ἐν Ὄσσῃ τῆς Θεσσαλίας] In Thessaliâ quoque sed in urbe Pagasâ ædificata dicitur Argo navis in Etymol. Mag. voc. Παγασαῖος p. 585. ed. Lips. et ap. Lactant. ad Stat. Achilleid. I, 156. Quod contra in urbe Argo accidisse narrant Hegesippus historicus in Etymol. Magn. v. Ἀργώ p. 123. Hegesander Salaminius ap. Schol. Lyc. 883. et Eudocia p. 74. Sub Pelio porro fabricatam testantur Herodotus IV, 179. Diodor. Sic. IV, 41. Ennius in Medeâ vs. 1. Corp. Poetar. Latinor. p. 1466. ed. Lond. et ipse Lactant. ad Stat. Theb. III, 518. et V, 346. Ab iis denique recedere Homerus videtur cum hanc navem ab Oetâ monte navigare faciat Odyss. XII, 70. Nostra ex parte jam occuparunt Interpp. ad Hygin. Poët. Astronom. c. 37.

Ἡρακλῆς μὲν κατασκευάζει] Navis fabricatorem Argum fuisse vulgaris est traditio. Vid. Apollodor. I, 9, 16. Cum Heynii Annotatione Pherecydes apud. Schol. Apollon. Rhod. I, 4. ibiq. Sturzius p. 161. Eam tamen ab ipsâ Minerva ædificatam referunt Hygin. Fab. 14. Theo ad Arati Phænom. p. 41. ed. Morell. Asclepiádes ap. Schol. Odyss. μ. 69. p. 400. Buttm. Neutram eorum narrationem secutus erat Possis Magnesius, ut ex Athenæo intelligitur VII. p. 296. D. Πόσσις δ' ὁ Μάγνης ἐν τρίτῳ Ἀμαζονίδος τῆς Ἀργοῦς φησι δημιουργὸν γενέσθαι τὸν Γλαῦκον καὶ κυβερνῶντα αὐτήν. Cf. Burman. Catalog. Argonaut. voc. Glaucus et Welcker. Trilog. p. 311. sq.

ἀπὸ Ἄργου τοῦ Ἰάσονος] Apollonius navem ab Argo, Arestoris filio ipsius fabricatore, Pherecydes autem ab Argo Phryxi filio appellatam volebant. Vid. Schol. Apollon. l.l. Ceterum de nominis origine inter se certabant Veteres. Etymolog. Magn. v. Ἀργώ. εἴρηται ὅτι Ἄργος αὐτὴν κατασκευάσεν, ἢ ὅτι ἐν Ἄργει τῇ πόλει κατεσκευάσθη ὡς Ἡγήσιππος ἱστορικὸς ἢ ὅτι ταχεῖα ἦν, ἀργὸν γὰρ καὶ τὸ ταχύ. Cf. Diodor. Sic. IV, 41. Eustath. ad Odyss. p. 476. l. 33. ed. B. Servius ad Virgil. Eclog. IV. p. 21. A. Schol. Euripid. Med. vs. 1. Contra antiquus poëta latinus ap. Cicer. Tuscul. I, 20.:

„ Argo quia Argivi in eâ delecti viri
„ Vecti. . . . . .

cui adsentitur Schol. Odyss. μ. 70. p. 401. Buttm. ἢ ὅτι τοὺς ἀργοὺς εἶχε. cum editore enim pro ἀργοὺς reponendum puto Ἀργείους. Ptolemæi narrationem ab

iis recedere quæ ab aliis Scriptoribus narrantur post Meziriac. ad Ovid. Her. T. II. p. 75. et Burmann. in Catalog. v. Hercules, monuit Staveren. ad Hygin. Fab. 14.

Τὸν ἐπὶ Σκυθίας συνήρατο πλοῦν] De Herculis cum Argonautis navigatione ab Antiquis varie narratâ adi disputantem Heynium ad Apollod. Obss. p. 76.

Ἥρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ τιτρ. ὑφ'. Ἡρακ.] Illud quod narrat Ptolemæus nullo alio Veterum testimonio confirmatur, incertumque utrum ex Grammaticorum officinâ profectum sit, an ex poëmate aliquo veluti ex Stesichori Geryonide desumtum. Nam Hercules Junonem, non Geryonis sed Nelei quocum pugnat adjutricem, ad dextram mammam sauciasse fertur, Iliad. V, 392. ibiq. Schol. Cf. Tzetzes ad Lycophr. 40. Schol. Hesiod. Scut. Herc. 359. Heraclides qui dicitur De Allegor. Homer. in Galei Opp. Mythol. p. 454. De Geryone autem ab Hercule interfecto scriptorum loca nostro non omisso adtulit Staveren. ad Hygin. Fab. 30.

Κόρυθος Ἴβηρ τὸ γενὸς ὢν καὶ Ἡρ. ἐρώ. κτλ.] Qui nostro in loco Corythus Iber appellatur, eundem esse existimo cum illo qui fertur Cortonæ heroe Dardani et Jasionis patre, de quo vide laudata Müllero Etrusk. II, p. 277. Fabula autem de galeâ ab eo inventâ cum eâ conferenda quam de Dardani galeâ refert Servius ad Æneid. III. 167. p. 275. E. „Dardanus cum equestri prœlio ab Aborigenibus pulsus galeam perdidisset, propter quam resistens et in audaciam suos reducens victoriam adeptus est: tum ob rem feliciter

gestam, oppidum ubi galeam amiserat condidit, cui Corytho nomen indidit eo quod græce Corys galea dicitur." Jam cum Corythum Herculis amasium faciat Ptolemæus facile quis inde suspicetur, illum unum eundemque esse cum Corytho Arcadiæ rege, qui expositum in Parthenio monte Auges ex Hercule infantem, tanquam proprium ipsius filium educandum curavit, narrantibus Diodoro Sic. IV, 33. et Apollodoro III, 91. Unde confirmaretur ingeniosa Mülleri l. l. opinio famam de Corytho Cortonæ conditore nihil aliud esse quam traditionis græcæ in illam tralationem.

ὁ ἐν Κρήτῃ τάφος λεγόμενος τοῦ Διός] Quæ hîc traduntur pertinent ad varias narrationes quæ de Jovis sepulcro in Cretâ antiquitus ferebantur. Veterum loca dabunt Meursius in Cret. II, c. 4. Tzschuckius ad Melam VIII. Vol. III. P. II. p. 808. Cf. Creuzer. Symbolik. T. IV. p. 427. Lobeck. Aglaopham. p. 993. ubi de nostro loco hæc leguntur: „Callide Ptolemæus Hephæst. non Jovem sed Olympum Jovis educatorem ibi sepultum fuisse adfirmat, errore hinc nato quod in elogio monumenti nomen Olympi vetustate deletum, Jovis relictum esset; quod idem accidere potuisset Apollini, si in Hyacinthi epitaphio Τάφος Ὑακίνθου Ἀπόλλωνος Polyb. Excerpt. VIII, 741. vox evanuisset intermedia".

Ὀλύμπου τοῦ Κρητός] Errat haud dubie latinus interpres cum vertat: *Olympi illius Cretensis;* debebat enim: *Olympi Cretis filii*, quo sensu bene accepit Staveren. ad Hygin. Fab. 193. Hunc Creta a quo et

insulæ nomen Jovem occultasse in monte Dictæo auctor est Arrianus ap. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 498. Ejus meminit etiam terrâque natum tradit Stephan. Byz. voc. Κρήτη. p. 479. ed. Berk.

Πρωτέα] Odyss. X. vs. 347.

ἔγραψεν ἐπικήδειον] Carmen illud prætermisit Fabricius in recensione scriptorum Alexandri Magni Bibl. Gr. Vol. III. p. 27. sqq. De Carminis genere videndi Eustathius ad Odyss. λ. p. 1673. l. 48. Ammon. de Diff. Voc. p. 54. ed. Valck. Servius ad Virgil. Eclog. V. p. 24. A. Procl. Chrestom. p. 485. ibiq. Interpp. p. 452. sq. ed. Gaisf.

LIB. III.

ὁ Σικυώνιος Ἐπωπεὺς] Thessalus origine erat Epopeus Canaces ex Neptuno (Apollod. I, 74.) vel Aloei filius Pausan. II, 1, 1. Postea Sycionem venit ibique imperium occupavit. Vid. Apollod. III, 5, 5. Pausan. II, 6, 1. Utrum vero nostro in loco hoc factum tangatur, an aliqua Arcadiæ ab Epopeo occupatio non satis habemus perspectum.

ἐκ μονομαχίας ἀνελὼν αὐτὸν] Hyllum tamen ab Echemo Tegeatarum rege, quocum singulari pugnâ congressus erat, interfectum tradunt Herodot. IX, 26. Diodor. Sic. IV, 58. Schol. Pindari Olymp. X, 79. aliique quos laudavit Müllerus Dor. I. p. 58. Quod autem Epopei æqualem Hyllum faciat Ptolemæus, nemo quidem mirabitur, qui eundem Atrei et Orestis temporibus vixisse traditum sciverit. Vid. Müller. l. l.

Καὶ κομίσοι ἐν τῷ κέρατι τὸ Στυγὸς ὕδωρ] Respicitur ad decantatissimam apud Veteres fabulam de mirabili aquæ Stygiæ vi et effectu, quæ omnia vasa præter cornea perrumpere ferebatur, uti ex Theophrasto narrat Callimachus ap. Antigon. Caryst. Hist. Mirab. c. 174. et Stobæum Eclog. Phys. lib. I. c. 55. Cf. Eustathius ad Il. θ. p. 718. l. 30. ed. Rom. Verum quo vase corneo contineri illa possit Scriptores inter se non conveniunt. *Muli* ungulam memorant Vitruvius VIII, 3. et Plin. Hist. Nat. XXX, 16. p. 543. Hard. *Asini* Plutarch. De Prim. frigid. T. IX. p. 757. ed. Reisk.; quod quidem de *asino Scythico* intelligunt Ælian. Hist. Animal. X, 140. Philo Heracleota ap. Stobæum l. l. et auctor incertus epigrammatis ex eodem in Analect. Gr. recepti III. p. 182. ed. Br. (Vol. IV. p. 149. ed. Lips.). Porro *equi* ungulam ponit Pausanias VIII, 18, 12. *jumenti* autem Curtius X, 10. Simili vi cornua *humana* prædita fuisse ex Ptolemæi testimonio colligitur, quod quidem non animadversum viris doctis qui Veterum hac de re loca congesserunt. Vid. Interpp. Antigon. Caryst. p. 217. ed. Beckm. Heeren. ad Stobæum T. II. p. 1017. Jacobs. ad Anthol. Gr. Vol. III. P. I. p. 378. Siebelis. ad Pausan. T. III. p. 256.—Winkelmann. Geschichte der Kunst. lib. IV. c. 4. §. 16. nostri loci auctoritate nixus, duo sibi simillima capita juvenis herois in fronte duo foramina habentia, quæ cornibus infigendis inserviise videntur, Hyllum exhibere suspicatur, cui quidem præter sinistrum cornu in fabulâ tributum artifex alterum addiderit. Hylli etiam caput

effingi in lapide inciso ap. Lippert. I. 566. vulgo creditur.

Δημήτηρ πενθοῦσα τὴν θυγατέρα κτλ.] Narratio de Cereris in equam transformatione reperitur etiam apud Pausaniam sed pluribus in rebus a nostrâ discrepans VIII, 25, 3. et ibid. 42, 2. De ipsâ fabulâ consulendus Creuzer. Symbol. T. II. p. 598. sq. coll. Vossio in Epist. Mytholog. T. I. ep. 31. p. 225. ed. 2. Eos ceterum qui in mythum de Neptuni et Cereris coitu adcuratius inquirere voluerint advertam ad locum Plutarchi Sympos. IV. T. VIII. p. 657. R. ubi caussa adfertur cur in eodem fano collocarentur.

τὸ ὕδωρ μέλαν ἐποίησε] Fuit scilicet Ceres ipsa Μελαίνη cognominata teste Paus. l. l. 42, 2. Τὸ δὲ ἕτερον τῶν ὀρῶν τὸ Ἐλάϊον ἀποτέρω μὲν Φιγαλίας ὅσον τε σταδίοις τριάκοντά ἐστι Δήμητρος δὲ ἄντρον αὐτόθι ἱερὸν ἐπίκλησιν Μελαίνης.

περὶ Ἑκάλης] Hecale anus erat paupercula quæ Theseum hospitio excepit, ab ipsoque fuit honorata. Plut. in Thes. T. I. p. 28. ed. R. Illam poëmate heroico celebraverat Callimachus, cujus etiamnum fragmenta supersunt. Vid. Hemsterhus. ad Fragm. LXV. p. 438. sq. ed. Ernest. Jacobs. ad Anthol. Gr. Vol. II. P. I. p. 391. Fabric. Bibl. Gr. Vol. III. p. 817. sq. Harl.

τὸν περὶ τοῦ δράκοντος μῦθον] Hanc fabulam de dracone apud ipsos Macedones circumlatam fuisse docet Pausan. IV, 4, 5. De eâdem ita scribit Plutarchus Vit. Alexandri T. IV. p. 5. ed. R. ὤφθη δέ ποτε καὶ δράκων, κοιμωμένης τῆς Ὀλυμπιάδος, παρεκ-

τεταμένος τῷ σώματι. καὶ τοῦτο μάλιστα τοῦ Φιλίππου τὸν ἔρωτα καὶ τὰς φιλοφροσύνας ἀμαυρῶσαι λέγουσιν, ὡς μηδὲ φοιτᾶν ἔτι πολλάκις παρ' αὐτὴν ἀναπαυσόμενον· εἴτε δείσαντα τινὰς μαγείας ἐπ' αὐτῷ καὶ φάρμακα τῆς γυναικὸς εἴτε τὴν ὁμιλίαν ὡς κρείττονι συνούσῃ ἀφοσιούμενον. Cf. A. Gellius N. A. VII, 1. p. 373. Gron. Justin. XI, 11. XII, 16. Lucian. Pseudomant. c. 7. T. II. p. 215. Illam etiam nummi contorniati repræsentant, in quibus Olympias velata in lecto cubans dextram versus serpentem adsurgentem extendit. Vid. Eckhel. D. N. V. VIII. p. 289.

περὶ τοῦ Πτολεμαίου κυνὸς] Ptolemæi canem alibi memoratum non vidi. Ptolemæi dracontis meminerunt Diodor. Sic. III, 36. et Tzetzes Chil. III. 114. p. 415. sq. Kiess.

περὶ Πουλυδάμαντος] Memoratus hoc loco Polydamas incertum, sit ne nobilis ille Trojanus ab Homero celebratus Il. XII. 196. et sqq. passim, vel, quod probabilius crediderim, Polydamas Scotusæus, Pancratiastes celeberrimus, de quo mira narrantur ap. Suidam sub voc. T. III. p. 143. qui exscripsit Pausan. lib. VII. c. 5. Cf. Valer. Max. IX, 12.

Πανδαρέου κούρη] Homer. Odyss. XIX, 518.

περὶ τοῦ Παλλαδίου] Fabulam de Palladio ab Ulysse et Diomede rapto primus exornasse videtur Lesches in Iliade parvâ, ut ex Proclo p. 36. (p. 482. Gaisf.) recte docuit Jacobs. ad Posthom. 509. p. 145. non autem Arctinus Milesius in Ἰλίου Πέρσει, monente Levezowio Ueber den Raub des Palladium auf den geschnittenen Steinen des Alterthums p. 6. In illâ

autem enarrandâ mire variarunt rerum Iliacarum scriptores. Vid. Kanne ad Conon. Narrat. 34. p. 140. præsertimque Heynius Excurs. IV. ad Æneid. II. Vol. II. p. 392. sq. et Excurs. IX. p. 314. ed. 3.

ὅτι δύο κλέψειαν] Chrysen Pallantis filiam, cum Dardano nuberet, duo quidem Palladia pro dote attulisse, quorum tamen unum ab Ulysse et Diomede raptum, alterum vero ab Æneâ ablatum fuerit, tradunt Callistratus et Satyrus ap. Dionys. Hal. Antiq. Rom. I, 68. Ex unico itaque Ptolemæi loco Viris doctis nondum animadverso illustratur pictura vasis apud Millingen Unedited Monuments I, 28. ubi Diomedes et Ulysses duas statuas auferunt.

Μίδας ὄνου ἔχει ὦτα] De Asininis Midæ auribus veterum loca collegerunt Interpp. ad Hygin. Fab. 191. et Kanne ad Conon. p. 65. Calami autem præter Ptolemæum meminerunt Ovid. Metam. XI, 190. Fulgent. Mythol. III, 9. Philostrat. Icon. I, c. 22.

Ἀκεσταλίων ὀρνίθων] Kleinius ad Stesichori Fragm. XCII. p. 132. hæc annotavit. „ Prior vox aut respuit omnem explicationem aut idem significat atque ἀκεστήριος ad sanandum idoneus, salubris, felix (de inversâ certe litterarum permutatione res constat. v. Buttmann. Gr. Maj. T. I. p. 74.). Ὄρνιθες num auguria (Cf. Hom. Il. XXIV, 219. Aristoph. Avv. 709.), Halcyones fortasse illi nautis apparentes (Cf. Fr. LXI. p. 118.) nec ne contendere non ausim." Num fortasse pro Ἀκεσταλίων a Ptolemæo vel ab ipso Photio scriptum fuit Ἀλκυόνων, quod librarii immutaverint?

μόνῳ ἀσφοδελῷ κινεῖται] Aristoteles De Mirab. Auscult.

Cap. CII. p. 205. ed. Beckm. ἔστιν καὶ περὶ ἄκραν Ἰαπυγίαν λίθος ἀμαξιαῖος ὃν ὑπ᾽ ἐκείνου (Ἡρακλέους) ἀρθέντα μετατεθῆναί φασιν, ἀφ᾽ ἑνὸς δὲ δακτύλου κινεῖσθαι συμβέβηκεν. Plinius H. N. II, 96. p. 116. *Juxta Harpasa oppidum Asiæ cautes stat horrenda uno digito mobilis, eadem si toto corpore impellatur resistens.* Ex quibus locis F. C. Matthiæ ap. Beckmannum Annot. ad Aristotel. l. l. ad calcem ed. Antig. Caryst. H. M. p. 238. apud Ptolemæum pro ἀσφοδελῷ legendum censebat δακτύλῳ. quam correctionem item ad marginem suæ edit. Gal. adscripserat Creuzerus. Equidem tamen hanc lectionem, probabilem admodum et tantorum virorum auctoritate confirmatam, in contextum recipere propterea non ausus sum, quod Antiquos asphodelo mirabiles vires tribuisse constat. Vid. ipsius Creuzeri Symbol. T. IV. p. 456. sq. ibique laudatus Sprengel. Geschichte der Botanik. I. p. 37.

Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους] Ropalus Herculis filius dicitur etiam Eustathio ad Il. II. p. 237. lin. 7. ed. Bas. qui illum præterea Phaisti patrem nominat. Contra hunc Phaistum inter Herculis filios adnumerandum censet Pausanias II, 6, 3. eique filium Ropalum tribuit ib. §. 4. Quare quæ de Ropalo Ptolemæus, eadem de Phaisto narrat Pausanias ibid. 10. §. 1. Φαῖστον ἐν Σικυωνίᾳ λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωι ἐναγίζοντας. οὔκουν ἠξίου δρᾷν οὐδὲν ὁ Φαῖστος τῶν αὐτῶν ἀλλ᾽ ὡς θεῷ θύειν. καὶ νῦν ἔτι ἄρνα οἱ Σικυώνιοι σφάξαντες, καὶ τοὺς μηροὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καύσαντες τὰ μὲν ἐσθίουσιν ὡς ἀπὸ ἱερείου τὰ δὲ ὡς ἥρωι τῶν

κρεῶν ἐναγίζουσι. Loquendi formas ὡς ἥρωι ἐναγίζειν et ὡς Θεῷ Θύειν post Wesselingium ad Diod. Sic. IV, 1. Vol. III. p. 493. ed. Bip. illustravit Siebelis. ad Pausan. l. l. T. I. p. 186.

ἄμφω οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς] Amphiarai mater fuit Hypermnestra. Vid. Diodor. V, 4, 65. Apollod. I, 7, 10. Pausan. II, 21, 2. Lactant. ad Stat. Theb. I, 42. Hygin. Fab. 70. et 73. qui eam tamen Clytemnestram vocat Fab. 146. ubi cf. Muncker. Constat autem Hypermnestram patrem habuisse Thestium, sed, quæ ejus mater fuerit, difficile sit conjecturâ assequi, cum de Thestii uxore diversæ obtineant opiniones. Vid. Schol. Apollon. I, 146. et 201. Hygin. Fab. 14.

Διὸς καὶ Ἥρας υἱὸς] Usus est nostro loco Staverenus, varia de Herculis parentibus auctorum testimonia colligens ad Hygin. Fab. 30. Fortasse originem ducit, Ptolemæi traditio a notissimâ aliâ fabulâ, quâ Juno Herculi infanti mammam præbuisse ferebatur. Vid. Diodor. Sic. IV, 9. et quos ibi laudavit Wesseling. Vol. III. p. 456. ed. Bip.

τοὺς ὕμνους ποιησάντων] De hymnographis videndus Spanheimius ad Callimachum T. II. p. 27. ed. Lips.

Φιλοστέφανος ὁ Μαντινεὺς ὁ ποιητὴς] Intelligendus probabiliter Philostephanus ille, qui inter novæ comœdiæ poëtas recensetur. Vid. Meinekius Quæst. Scen. Specim. II. p. 5.

Μάτρις ὁ Θηβαῖος κτλ.] Eadem narrantur ab Athenæo II. p. 44. D. Μάτρις δ' ὁ Ἀθηναῖος ὃν ἐβίω χρόνον οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυῤῥίνης ὀλίγον; ubi pro Ἀθηναῖος ex Ptolemæo

Θηβαῖος corrigendum censebat Toupius ad Longin. Sect. III. p. 160. quod improbat Schweighæuserus Animadv. T. I. p. 315. sq. et sane ab omni correctione eo magis abstinendum est, quod utra verior sit scriptura non constet, immo utraque bona esse possit; nam unum eundemque scriptorem sæpe a duobus locis fuisse cognominatum, nemo ignorat, qui in historiâ Antiquarum Literarum non sit hospes.

ὑπὸ τῇ χρυσῇ πλατάνῳ] De Xerxis platano aureâ videndi Herodotus VII, 27. Eustathius ad Il. β. p. 226. l. 10. ed. R. et quos ad Herod. l. l. notarunt Valckenarius p. 523. et Wesselingius p. 525. De loco autem unde pugnam spectaverit Xerxes dissentiunt Veteres. Vid. Interpp. Herodoti VIII, 90. p. 661. ed. Wessel.

Ἀρτεμισίας ἀνδρείαν] Herodotus VIII, 88. λέγεται γὰρ βασιλῆα θηεύμενον, μαθεῖν τὴν νῆα ἐμβαλοῦσαν, καὶ δή τινα εἶπαι τῶν παρεόντων „Δέσποτα ὁρᾷς Ἀρτεμισίην ὡς εὖ ἀγωνίζεται, καὶ νῆα τῶν πολεμίων κατέδυσε κτλ. Hinc Xerxis celebre dictum in Artemisiæ laudem ibid. " οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασί μοι γυναῖκες· αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες „ de quo vid. Interpp. ad h. l. p. 660. Reginæ fortitudinem prædicant Philostratus Vit. Apollon. IV, 21. et Pausan. III, 3. 11. Add. Justin. II, 12. Tzetzes Chil. XII, 455. ibiq. Kiesseling. p. 478.

Κληρονόμος τῶν αὐτοῦ] Ipse tamen Ptolemæus infra Lib. V. hunc Plesirrhoum vitam laqueo finivisse tradit, antequam Herodoti opus conscriptum esset. Ceterum Ptolemæi narrationi fidem esse denegandam

contra Galeum docuit Gronovius ad Herodot. I. p. 54. ed. Wessel.

Κυρηναῖος ὁ Πολύζηλος] Polyzelus Cyrenæus qui hic memoratur, vix Polyzelus ille comicus fuerit, de quo adeundus Hemsterhus. ad Polluc. X. S. 76. p. 1214. et Harles. in Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 488. sq. Minus igitur a vero aberrabimus si de Polyzelo philosopho Cynico accipiamus, cujus scriptis usus est Stobæus ap. Phot. Cod. CLXVII. Cf. Jonsius de Script. H. P. III, 7. p. 246.

ἀγέλαστος] *Agelastus* cognominatus est etiam Crassus, teste Plinio H. N. VII, 19. ubi conf. Harduinus p. 385. De nonnullis qui non riserint peculiari capite egit Ælianus V. H. VIII, 13. ubi nostri loci non oblitus est Kühnius p. 554. ed. Gron.

Λύκον τὸν Ἑρμιονέα] Obsecutus sum Lobeckio Aglaoph. p. 1005. pro vulg. Λύκιον rescribere jubenti Λύκον. quod nomen in κλῆθον aliquando mutatum fuisse apparet ex allatis ab eo binis locis, uno Sopatri ms. ap. Boisson. ad Mar. p. 64. altero Hieroclis in Carm. aurea p. 26.

Θεόφραστος ἐν ἐπιστολαῖς] Epistolas scripsisse Theophrastum testatur etiam Diogenes Laërt. V, 46. Cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 448. ed. Harl.

ὡς Ἀχ. καὶ Δηϊδ. δύο ἐγενέσθην παῖδες κτλ.] Hausit hæc Ptolemæus ex Demetrio Ilieo, quem nominatim citat Eudocia p. 305. ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου καὶ τῶν πλειόνων ἕνα παῖδα λεγόντων Δηϊδαμείας καὶ Ἀχιλλέως τὸν Νεοπτόλεμον, Δημήτριος ὁ Ἰλιεὺς δύο ἱστορεῖ Ὄνειρόν τε καὶ Νεοπτόλεμον· ὃν ἀνελών φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοίᾳ,

ὕστερον δὲ γνοὺς τάφον αὐτῷ ἐποίησε περὶ Δαυλίδα καὶ ἀναθεὶς τὸ ξίφος, ᾧ ἀνεῖλεν αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, ἣν ὁ Λυκόφρων φαληριῶσαν σπῖλον καλεῖ· καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐξιλεώσατο. Eadem iisdem verbis retulit Eustathius ad Odyss. XI, 537. p. 452. l. 8. ed. B. Jam vero unicuique, qui Eudociæ et Eustathii loca cum nostro contulerit, facile apparebit in iis Ὄνειρον post Νεοπτόλεμον transponendum esse, uti jam tacite in Gallicâ loci Eustathiani interpretatione fecit Meziriacus ad Ovid. Heroid. T. I. p. 302. aut saltem relativum ὃν ad Ὄνειρον trahendum. Non enim cum Köhlero in : Mémoire sur la course, etc. p. 54. crediderim ibi sermonem esse posse de Neoptolemi cæde, quamquam et mira est locorum convenientia et ipsa narratio de Neoptolemo ab Oreste imprudenter interfecto nihil habet, quo offendat in tantâ traditionum de eâ cæde varietate, quam post Heynium ad Æneid. III. Excurs. XII. Vol. II. p. 603. ed. 3. persecutus est Fuchsius De Var. Fab. Troic. Quæst. p. 167. sqq. Add. Siebelis. ad Pausan. II, 29, 7. T. I. p. 240.

Ἀμύκου τῷ τάφῳ ῥοδοδάφνη ἔφ. κτλ.] Plinius Hist. Nat. XVI, 44. p. 40. ed. Hard. „In eodem tractu portus Amyci Bebryce rege interfecto clarus. Ejus tumulus a supremo die lauro tegitur quam insanam vocant, quoniam si quid ex eâ decerptum inferatur navibus, jurgia fiant donec abjiciatur." Huic lauro arbori adligatus ipse Amycus repræsentatur in Vasculo æneo, quod descriptum habemus in Mus. Kirker. T. I. Tab. I—X. Cf. Winkelmann. Geschichte der

Kunst. lib. V, c. 1. §. 6. Grysar. Quæst. de Dor. Comœd. Vol. I. p. 276.

ὑφ' ἑνὸς τῶν Διοσκούρων καταπαλ.] Amycum ab Argonautis victum tradunt Schol. Lyc. 516. et Malelas p. 96. Atque ipse Apollonius II, 754. Argonautas vocat Amyci interfectores; quod quo sensu accipiendum sit docet Schol. ad h. l. Συλληπτικῶς εἶπεν φονέας Ἀμύκου τοὺς ἥρωας, καί τοι Πολυδεύκους μόνου τοῦτο δεδρακότος. et alius Paris. ib. οὐ γὰρ οἱ Ἀργοναῦται ἀλλ' ὁ Πολυδεύκης μόνον ἀπέκτεινε τὸν Ἄμυκον. Pollucem nominant etiam Apollodor. I, 9, 20. Lactantius ad Stat. Theb. III, 353. et Hygin. Fab. 17. Vid. Interpp. ad h. l. Heynius ad Apollod. Obss. p. 76. et Grysar. l. l. p. 175. Verum illam de Amyco victoriam binis Dioscuris tribuit auctor Anaglyphi Farnesiani l. 102. Καστωρ δε και Πολυδευκης Ηρακλει συμπλουντες Αμυκον ενικασαν μαχα τον Βεβρυκων βασιλεα. In diversissima abit ipse Ptolemæus Lib. V. init. cum Jasonem cum Amyco pugnavisse narret. Ceterum utrum occisus aut tantum victus fuerit Amycus non conveniebat inter Veteres ut, cum ex allatis locis colligitur, tum diserto Schol. Apollon. testimonio II, 98. Ἀπολλώνιος μὲν ἐμφαίνει ὡς ἀνῃρημένον τὸν Ἄμυκον. Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρός φασιν ὅτι ἔδησεν αὐτὸν ὁ Πολυδεύκης. Δηΐλοχος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου καταπυκτευθῆναί φησιν αὐτόν. Quem postremum Ptolemæus secutus videtur.

ἐν ἑορτῇ Ἀφροδίτης] Eam a Phrygibus et Lydiis Cybelen dictam fuisse testatur Charo Lampsacenus ap. Phot. Lex. v. Κύβηβος p. 182. ed. Lond.

ταύρου πιὼν αἷμα ἀπεβίω] Noti sunt Aristophanis versus Equit. 83, sq.:

Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος

quos attulerunt Athenæus III. p. 122. A. et Suidas voc. Νῷν T. II. p. 636. Cf. Plut. Vit. Themist. Vol. I. p. 499. ed. R. Diodor. Sic. XI, 58. Sed hunc vulgi rumorem falsi arguunt Symmachus in Schol. ad Aristophan. l. l. et Atticus apud Ciceron. Brut. Cap. XI. Quo loco Themistocles præterea, bovem ipse mactasse dicitur. Recentiores qui eâ de re egerunt laudavit Bæhrius ad Ctesiæ Excerpt. Pers. c. 10. p. 128. et ad Plutarchi Flamin. C. XXI. p. 127. Midam poto pariter tauri sanguine e vitâ discessisse auctor est Plutarchus De Superst. T. VI. p. 644. ed. R. Alios qui eodem mortis genere perierint notavit Wesselingius ad Diod. l. l. Vol. IV. p. 369. ed. Bip.

ἵππου χρεμετισμῷ βασιλεύει] Vid. Herodotus III, 87. Plutarchus De Fort. Alexand. T. VII. p. 341. ed. Reisk. Ctesiæ Excerpt. Pers. c. XV. ibique Bæhrius p. 135. Quæ autem nostro in loco memoratur Darii a matre expositio, ea mihi non aliunde innotuit.

Ἰβυκοῦ τοῦ μελοποιοῦ] Ibycus *μελοποιὸς* dicitur etiam Eustath. ad Odyss. p. 281. l. 19. Bas. atque inter poëtas Lyricos recensetur a Schol. Lycophr. Prolegom. p. 252. ed. Müller. De eo vid. eundem Müllerum Ind. Scriptor. in Tzetz. Schol. sub. voc. et Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 124. sq. Harl. Ibyci Rhegini Carminum Reliquias nuperrime edidit Schneidewin. Gôttingæ 1833.

συναράμενος τοῖς λῃσταῖς κτλ.] Historiam de Ibyci cæde a latronibus ex Plutarcho de Garrulitate T. VIII. p. 28. sq. enarrat Erasmus in Adag. Chil. I, 9, 22. quam equidem adscripto huc Eudociæ loco exponam p. 247. : οὗτος φονευόμενος ὑπό τινων, καὶ μηδένα μήτε σύμμαχον, μήτε μάρτυρα τῆς ἐπιβουλῆς ἔχων, θεωρήσας γεράνους, ὑμεῖς ἔφησεν ὦ γέρανοι τιμωρήσατέ μοι τὸν φόνον. τῆς δὲ πόλεως ζητούσης τοὺς φονεύσαντας, καὶ μὴ δυναμένης εὑρεῖν ἐπιτελουμένου θεάτρου καὶ τοῦ δήμου καθεζομένου, γέρανοι διέπτησαν. θεασάμενοι δὲ οἱ φονεῖς ἐγέλασαν· καὶ ἰδοὺ εἶπον, αἱ τιμωροὶ τοῦ Ἰβυκοῦ. τῶν δὲ πλησίον καθεζομένων τις ἀκούσας, ἀπήγγειλε ταῖς ἀρχαῖς, καὶ συλληφθέντες ὡμολόγησαν τὸν φόνον καὶ τοῦ φόνου δίκην ἔδωσαν. Huic narrationi superstructum est Antipatri Sidonii Epigram. in Anthol. Gr. T. II. p. 27. (II. 28. ed. Lips.). ubi cf. Jacobs. Vol. II. P. I. p. 72. Hinc proverbium *Ibyci grues*, de quo præter Erasmum l. l. vide quos laudarunt Kusterus ad Suid. voc. Ἴβυκος T. II. p. 93. et Harles. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. II. p. 126.

τῆς καλουμένης Ἐρίννυος] Ceres Erinnyis nomine ab Arcadibus celebratur; quod nomen unde ei inditum fuerit docent Pausanias VIII, 25, 3. et Schol. Lycophr. 153. et 776. Cf. etiam Apollodor. III, 6, 8.

Ἀστὴρ δ᾽ ἦν ὄνομα τῷ ἐκκόψαντι κτλ.] Eustathius ad Il. β. p. 248. l. 52. ed. B. ἔνθα (sc. ἐν Μεθώνῃ) δηλαδὴ καὶ ὁ Ἀστὴρ στρατιώτης οὕτω καλούμενος τοξεύσας ἔβλαψε τὸν Φίλιππον εἰς ὀφθαλμόν. Rem accuratius ex Callisthenis libro tertio Rerum Macedonicarum enarrat Plutarchus Parallel. T. VII. p. 224. ed. R. Cf. Strabo

VII. p. 509 et VIII. p. 575. ed. Alm. Plin. H. N. VII, 37. p. 395. Justin. VII, 6. Suidas in Κάρανος T. II. p. 242. Tangit etiam Themistius Or. XXIII. p. 284. C. ne alios memorem.

Μαρσύας ὁ αὐλητὴς] Fabulam de Marsyâ jam multi tractarunt, quorum laudavisse sufficiat. Burmann. ad Ovid. Metam. VII, 406. T. II. p. 415. Wesseling. ad Diod. III, 58. Vol. II. p. 548. ed. Bip. Heynius ad Apollod. Obss. p. 20. Larcherus ad Xenoph. de Cyri Exped. T. I. p. 14. sq. et in primis Boettiger. in Mus. Attico T. I. Fasc. I. p. 284. sqq.

περὶ Τιτυοῦ τοῦ ἐπιβ. Ἀλεξ.] Si hoc in loco de Alexandro Magno cogitandum, equidem donec Tityus ille mihi aliunde innotuerit, legendum proponam Δίμνου, quem Alexandro insidias struxisse novimus ex Plutarcho Vit. Alexand. T. IV. p. 110. ed. R. ἐν δὲ τῷ τότε χρόνῳ Μακέδων ὄνομα Δίμνος ἐκ Χαλαίστρας χαλεπῶς ἐπιβουλεύων Ἀλεξάνδρῳ. Cf. Diodor. Sic. XVII, 78.

Κλαύδιος μύκητας περ. φαγὼν ἀπ.] Suetonius Vit. Claudii c. 44. Vol. II. p. 69. ed. Wolf. „Quidam tradunt epulanti in arce cum sacerdotibus per Halotum spadonem prægustatorem : alii domestico convivio per ipsam Agrippinam, quæ boletum medicatum avidissimo ciborum talium obtulerat." Lege etiam, si lubet, Dionem Cass. H. R. lib. LX. p. 688. B. ed. Leuncl.

περὶ Κενταύρου τοῦ Λαμίου] Hic Lamias quis fuerit ignoramus. Lamiæ cujusdam Herculis filii mentio fit in Etymol. Magn. voc. Λάμια p. 503. ed. Lips. Centaurus autem, qui in Pirithoi nuptiis primus vim

mulieribus inferre tentavit Eurytion dicitur Homero Odyss. XXI, 295.

Πειρίθου τοῦ εὐνούχου] Pirithoum Eunuchum nemo Veterum dixit. Equidem rescribebam Λαπείθου, sed legendum fortasse : οἱ μὲν ὑπὸ Πειρίθου εὐνουχισθῆναι οἱ δ' ὑπὸ Θ. ἀ. monuit me Odofr. Müller. V. Clariss. Sed videtur in eo constitisse συνέμπτωσις quod Pirithous qui Centauri adulterium ultus erat, ipse Proserpinam rapere tentaverit; qua occasione eum ἄπυγον vocatum testatur Eudocia p. 47. unde forsitan in nostro loco scribendum τοῦ ἀπύγου.

LIB. IV.

ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ] De Helenæ parentibus magna est dissentio inter auctores, quorum loca diligenter congesserunt et inter se contulerunt Interpp. ad Hygin. Fab. 77. Cf. Heynius ad Apollodor. III, 10, 7. Obss. p. 285. et Fuchsius De Var. Fab. Troic. Quæst. p. 54. sqq. Ac primum quidem quod ad matrem attinet, de eâ tantum ambigebatur, utrum Ledæ an Nemesis filia fuerit. Cui dubio nonnulli ita occurrebant, ut Nemesim Helenæ matrem, Ledam autem ejus nutricem dicerent. Vid. Pausan. I, 33, 7. ubi recte Siebelis. p. 125. ex Athenæo VIII. p. 134. docuit Helenæ matrem Nemesim celebrari in Carminibus Cypriis, quod alii secuti sint. Neutram earum non solum Ptolemæus hoc in loco, sed etiam Hesiodus agnovit, si fides habenda Schol. Pindari Nem. Od. X. 150. apud quem ista leguntur : ὁ μέντοι Ἡσίοδος οὔτε

Λήδας, οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεάνου καὶ Τηθύος. De patre vero Helenæ, eum Jovem fuisse non Tyndarum inter Græcos conveniebat, teste Pausaniâ l. l. Recentiores tamen scriptores Jovem revera patrem, Tyndarum autem nominis tenus prodebant; ut accipimus ex Schol. in Odyss. λ. 289. p: 374. ed. Buttman. ὅθεν συνέβη τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην γενέσθαι γόνῳ μὲν Διὸς, ἐπίκλησιν δὲ Τυνδαρέω. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ τοῖς νεωτέροις. Hinc Servius ad Æneid. II. p. 251. C. *atqui Jovis est*, ait, *non Tyndarei filia. Sed sic dicimus Tyndarides de Helenâ, ut de Hercule Amphytrioniades.* Singulare sane videretur, quod infra Ptolemæus Helenam perhibet Solis et Ledæ filiam, nisi de loci sanitate dubitare liceret, in quo pro ὡς Ἡλίου θυγάτηρ fortasse scriptum fuit: ὡς ἦν Διὸς θυγάτηρ. Quanquam Fuchsius l. l. p. 57. hanc fabulam eo facilius excogitari potuisse existimat, quod Helenæ nomen idem est ac σελήνη. Aptius etiam eâdem ratione explicari potest modo memoratus Hesiodeus mythus de Helenâ Oceani filiâ.

Ἑλένης καὶ Ἀχιλλέως ἐν μακάρων νήσοις κτλ.] Achillem unum ex Helenæ procis fuisse traditione ferebatur apud incolas regionis, cui Araino nomen; sed hanc traditionem falsi arguit Pausanias III, 24, 7. Cf. Barnesius ad Eurip. Helen. 98. p. 141. ed. Lips. Achillis congressum cum Helenâ vivo adhuc Paride, faventibusque Venere et Thetide cecinerat auctor Cypriorum Carminum teste Proclo p. 475. ed. Gaisf. καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις.

Cf. Duris Samius ap. Eudoc. p. 153. Schol. Euripid. Androm. vs. 288. Schol. Lycophr. 143. et 171. ubi Achilles perhibetur in somnis tantum rem habuisse cum Helenâ. Fabulá de Achille post mortem in Leuce insulâ collocato jam fuit in Arctini Æthiopide, ut liquet ex Procli Excerpt. p. 479. ed. Gaisf. καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. Hunc secuti sunt Pindar. Nem. Od. IV. vs. 79-81. ubi cf. Dissen. p. 402. Euripid. Androm. vs. 1248-1251. Iphig. in Taur. 435-439. Q. Smyrnæus lib. III. 775-780. Achillem in hâc insulâ Helenam primum vidisse prodit Philostratus Her. C. XIX. §. 16. Atque illam eorum cohabitationem in Crotoniatarum quoque et Himeræorum fabulis celebratam fuisse testis est locupletissimus Pausanias III, 19, 11. quem ob oculos habuit Schol. Euripidis Androm. vs. 228.

Alius nec minus nobilitatæ traditionis auctor fuit Ibycus, qua Achilles Medeam in Beatorum insulis uxorem duxisse perhibebatur. Schol. Apollonii Rhod. IV, 815. ὅτι δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ θάνατον εἰς Ἠλύσιον πεδίον ἀφικόμενος, ἔγημε Μήδειαν Ἴβυκος πρῶτος εἴρηκε, μεθ᾽ ὃν Σιμωνίδης. Cf. Schol. Lycophr. 174. et 798. Hos secutus est Apollonius Argon. IV, 810. sqq. apud quem τὸ Ἠλύσιον πεδίον unum idemque intelligendum est cum aliorum Μακάρων νήσοις; qua de re adeundi sunt Schol. Odyss. δ. 563. p. 157. Buttm. Schol. Lyc. 1204. Etymol. Magn. voc. Ἠλύσ. πεδ. p. 388. ed. Lips. Eudoc. p. 219. Strabo III. p. 224. ed. Alm. Achillem in Beatorum insulis collocant etiam

Pindarus Olym. II. vs. 142. ubi cf. Dissenius p. 38. Plato Sympos. C. VII. p. 179. D. et Callistratus ap. Athenæum XV. p. 541. ed. Schweig. Ceterum de sede harum insularum luculenta est Tzschuckii nota ad Pomp. Mel. Vol. III. P. III. p. 583. sqq. add. Sturzius ad Pherecyd. p. 186.

Ex iis, quæ hactenus disputavimus, manifestum fit duas diversas nec satis vulgo distinctas obtinuisse traditiones, quarum altera Achillem in insulâ Leuce cum Helenâ sistit, altera autem in Beatorum insulis cum Medeâ. Illas igitur nostro in loco a Ptolemæo confusas videmus, nisi arbitrandum potius eum insulas Beatorum cum insulâ Leuce male confudisse; quo in errore vel melioris notæ scriptores versatos esse docte et acute ostendit Kôhlerus in: Mémoire sur les Iles et la course consacrée à Achille etc. p. 37. Achillis autem cum Polyxenâ conjugium in Elysio inventum est Senecæ in Troad. vs. 942. sqq. Cf. Kôhler. l. l. p. 72.

παῖς πτερωτὸς γεγόνοι] Vid. Vossius in Epistolis Mythol. T. II. ep. 45. p. 70. Fabulâ de Euphorione eleganter usus est Goethius in Helenâ.

ὡς κυνηγοῦσαν Ἑλένην κτλ.] Fundus fabulæ de Helenâ raptâ quærendus apud Homer. Il. ζ. 290. sq. accidisse autem illum raptum Lacedæmone tradunt Herodotus II, 17. aliique, quibuscum facit ipse Ptolemæus infra narrans: *ὅτι ἐν Λακεδαίμονι τόπος τὸ Σανδάλιον ἀπὸ τοῦ τῆς Ἑλένης σανδαλίου ἐκπεσόντος, αὐτῆς ἐν αὐτῷ διωκομένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἕλκει τὴν κλῆσιν.* Quod autem nostro in loco Helena in Parthenio Arcadiæ monte

rapta perhibetur, id haud dubie ex Græculi cujusdam fontibus fluxit. Helenæ cum Paride in Arcadiâ commorationem jam tetigit Ptolemæus supra Lib. I. A vulgari traditione non minus recessit Dares Phrygius cum effectum in insulâ Cythereâ raptum finxerit C. 10. p. 155. ed. Amstel.

ἀκολουθῆναι ὡς θεῷ] Traditionem de Helenâ, non vi, sed ipsâ volente raptâ, recentiores fere omnes scriptores amplexi sunt. Vid. Dictys I, 10. Auctor Fragm. Uffenb. p. 661. Tzetzes Antehom. vs. 128. p. 20. ed. Jacobs. Dares Phryg. l. l. Eudoc. p. 34. Cf. Fuchs. de Var. Fab. Troic. Q. p. 61. sq. Iis præivisse videtur Stesichorus, cujus verba Ἑλένη ἑκοῦσα ἀπῆρε, fortasse ex illius *Trojæ Excidio* desumta, infra adducit Ptolemæus. Sed illam famam impugnat Servius ad Æneid. lib. I. p. 206. B. *Nam hoc*, ait, *veritas rei habet non voluntate Helenam secutam, sed raptam expugnatâ urbe.*

ὡς λάβοι μὲν αὐτὸν Ἥρα παρὰ Ἀφροδίτης] Scilicet ut Jovis animum sui amore inflammaret. Vid. Homer. Il. XIV, 214. sqq. Schol. coll. Eudoc. p. 197 et 401. „ Unde notio hæc tantarum *Cesti* virium orta sit et cur potissimum cesto inesse fingi potuerint est quæstio in quam grammaticos descendisse facile exspectes. " Sunt verba Heynii Annot. Crit. ad h. l. T. II. p. 98. Adi ejusd. Obss. T. VI. p. 568. sq. et Excurs. ad lib. XIV. de Cesto Veneris p. 621. Cf. etiam C. Fea ad Winkelmanni Hist. Art. lib. IV. c. 5. §. 19.

ἡ Ἑλένης θεράπαινα Ἀστυάνασσα] Astyanassam Helenæ famulam, Musæi filiam esse fabulantur. Sed quæ sub

ejus nomine feruntur carmina ante Alexandri ætatem orta credi vix potest : immo hujus nominis poëtriam ullam unquam exstitisse nôn immerito negaveris. Vid. Schöll. Geschichte der Griechischen Litteratur T. II. p. 29.

Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ᾽ ἀλόχοισιν] Odyss. δ. vs. 297. Multis dubitationibus locum dedit versus iste Homericus. Vid. Eustath. p. 168. lin. 10. ed. Bas. Maxime autem conferri meretur ingeniosa eâ de re Heynii sententia, quam exposuit in Excurs. VII. ad Æneid. II. Vol. II. p. 403. sq. ed. 3.

ὡς Ἡλίου θυγάτηρ] Vide supra, ubi de Helenæ parentibus egimus p. 98.

περὶ τῆς Ἑλενείου βοτάνης κτλ.] In referendâ hujus herbæ origine pluribus in partibus Scriptores inter se dissentiunt. Plinius H. N. XXI, 10. p. 243. *Helenium et lacrymis Helenæ dicitur natum et ideo in Helene insulâ laudatissimum.* Pariter ex lacrymis Helenæ, cum illa Canobum Menelai gubernatorem mortuum Alexandriæ fleret, ortam hanc herbam tradit Phavorinus in Lex. sub. voc. Juxta alios autem cum Polydamne Ægypti regina Helenam ab ipsius marito adamatam videret, illam in Pharon insulam misit, herbamque dedit, qua a serpentum morsu servaretur, et quæ inde Helenium appellata est. Vid. Ælian. de Nat. Anim. IX, 21. p. 287. ed. Schn. Eustath. ad Odyss. δ. p. 164. l. 47. ed. B. Cf. Köhler. in : Mémoire sur les Iles et la course etc. p. 65.

Μενελάου ἠράσθη Ἑλένη] Adferri caussa videtur cur Helena, cum a Multis procis peteretur, Menelaum

prætulerit. Qua de re videndus Stesichorus ap. Schol. ad Il. II, 339. p. 71. a. ed. Bekk. (ap. Kleinium Fragm. XX. p. 76.).

ὡς ἔνιοι τὴν Ἑλένην φασι κτλ.] Hæc de morte Helenæ narratio multis in partibus ab eâ differt quam habet Eudocia p. 316. sq. utriusque tamen ratio commumem a tragicis poëtis originem manifesto prodit. En Eudociæ verba : κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλεν εἰς τὸ Ἄργος, μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε· καὶ παρακαλούμενος ὑπὸ Ὀρέστου βοηθῆσαι· αὐτῷ ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη. λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην. συνὼν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος αὐτοῦ συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν Ἑλένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες, διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ὡς ὁ μῦθος ἁρπασάντων, ... ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν. Cf. Euripidis Orest. 1629. ibiq. Schol. Tradit Isocrates Helen. Encom. c. 27. p. 218. ed. Cor. Helenam immortalitate Menelaum donavisse, ambosque apud Therapnas in Laconiâ sacris tanquam Deos fuisse cultos; quo in loco præterea ambos sepultos narrat Pausan. III, 19, 9. Cf. Barnes. ad Eurip. Helen. 1683. p. 205. ed. Lips. et Creuzer. Symbol. T. III. p. 38. Quod vero ad aliam, supra a Ptolemæo memoratam traditionem adtinet, qua Helena in insulâ Rhodo se ipsam ex arbore suspendisse ferebatur, eam in Rhodiorum fabulis celebratam fuisse discimus e Pausania l. l. §. 10. Ille tamen in rei narratione non convenit cum Ptolemæo, si

quidem non Helenam ipsam se ex arbore suspendisse prodit, sed reginæ Polixûs jussu ab ejus famulabus fuisse suspensam. Cf. Fuchs. De Var. Fab. Troic. Quæst. p. 177.

φασὶ δ' Ἠχὼ μὲν τὴν Ἑλ. τὸ κύριον κληθῆναι] Rem eandem adcuratius exposuit Eustathius ad Odyss. δ. p. 168. l. 18. ed. B. his verbis: *ὁ δέ γε μῦθος φωνόμιμον παραδίδωσι τὴν Ἑλένην. ὅθεν καὶ Ἠχώ φασι καλεῖσθαι αὐτὴν. καὶ δῶρον αὐτὸ λαβεῖν ἐξ Ἀφροδίτης ὅτε εἰς γάμον ἐξεδόθη τῷ Μενελάῳ ὡς ἂν, εἴποτε πρὸς ἄλλην ὁ ἀνὴρ ἀπονεύσει, ἐξελέγχειν ἔχῃ αὐτὸν, τῷ τῆς φωνῆς εἰκασμῷ ὑποκρινομένη τὴν ἐρωμένην.*

ἀπὸ τοῦ ἐν ἕλει ὑπὸ Λήδας τεχθῆναι] Schol. Lycophr. 88. *Ζεὺς γὰρ ὁμοιωθεὶς Κύκνῳ μίγνυται Νεμέσει τῇ Ὠκεανοῦ θυγατρὶ, εἰς χῆνα ὡς ληροῦσιν αὐτὴν μεταβαλών. ἡ δὲ τέκουσα ὠὸν ἐν τῷ ἕλει τοῦτο κατέλιπε.* ubi Müllerus p. 75. pro *ἐν τῷ ἕλει* ex Apollodoro III, 10, 7. *ἐν τοῖς ἕλεσι* scribendum putabat, præeunte Heynio Obss. p. 286. Eandem igitur medicinam exspectare locus noster videretur, a qua tamen adhibendâ abstinendum existimavi ne, contextum corrigendo, ipsum Grammaticum corrigerem.

ὡς ἐν Λακεδαίμονι τόπος τὸ Σανδάλιον] Hujus loci factam alibi mentionem reperire mihi non contigit. Sed quæ hîc initur nominis explicandi ratio ideo excogitata videtur, ut alteri eidemque vulgatiori opponeretur, quâ Helenæ, apud Spartanos pro numine habitæ, vestigia pedum visa ferebantur. Illud enim præsentiæ divinæ signum veteres faustum existimasse notum est. Talia de Perseo enarrant Chemmitæ

teste Herodoto II, 19. atque de aliis deis alii. Vid. Creuzer Symbolik IV. p. 56. et qui hunc laudat Bæhrius ad Herodoti l. l. p. 685.

ὡς γένοιτο παῖς θήλεια ἐξ Ἀλεξάνδρου Ἑλένῃ] Stephan. Byzant. voc. Αἶγος p. 56. ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης καὶ ἄῤῥενα μὴ τεκούσης τῷ Μενελάῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ καὶ Δηιφόβῳ γαμεθείσης. Quæ traditio non minus cum nostro loco consentit, quam cum fabulis Homericis, ubi unica Helenæ filia Hermione ferebatur. Vid. Eustath. ad Il. γ'. p. 303. l. 27. B. Sed masculam quoque ei prolem tribuerunt recentiores teste Schol. Odyss. δ'. vs. 11. p. 119. Buttm. οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλένης μὲν καὶ Ἀλεξάνδρου Κόρυθον ἢ Ἕλενον ἐκ δὲ Μενελάου Νικόστρατον γενεαλογοῦσι. Ut autem hoc loco de ipsius filiis ex Paride solummodo videamus, ii quatuor fuisse feruntur ap. Schol. Lycophr. 851. ἐκ δὲ Ἀλεξάνδρου οἱ πλείους φασὶ τέσσαρας τετοκέναι Βούνικον Κόρυθον Ἄγανον καὶ Ἰδαῖον, quorum primum Βούνοχον a Ptolemæo dici nescio ubi viderit Müller. ad Tzetzæ l. l. Vol. II. p. 838. Tres tantum recenset Malelas p. 140. præeunte Dictye V, 5. p. 107. apud quem Βούνικος, *Bunomus* dicitur, quod utrum rectius sit nec ne cum Fuchsio, qui nostra jam pleraque occupavit De Var. Fab. Troic. Q. p. 144., aliis judicandum relinquo. *Dardanum* Paridis et Helenæ filium memorat Dionysius Scutobrachion ap. Schol. Il. γ'. 40. p. 98. A. ed. Bekker. et Eustath. p. 288. l. 9. ed. Bas. Obiter monebo *Corythum* Paridis quidem sed ex Ænonâ filium dici Parthenio, ad Hellanicum et Cephalonem provocanti, Erot. C. 54. quibuscum facit Servius ad Æneid. III.

167. p. 275. E. sed eundem Helenæ vindicat etiam Nicander in Parthenii l. l. Cf. Dederich. ad Dict. l. l. p. 463.

ἡ Ἐπιδαμνίου θυγάτηρ ἣν Ἐπιδάμνιοι] Hanc lectionem prætuli alteri Ἐπιδαυρίου — Ἐπιδαύριοι librorum auctoritate pariter confirmatæ. Epidamni cujusdam herois, qui filiam habuerit Melissam et a quo urbs Epidamnus condita et dicta sit, meminit Stephan. Byz. voc. Δυῤῥάχιον p. 317. et ex eo Constantinus Porphyr. Lib. II, 9. Verum quæri posset num Ἐπίδαυρος et Ἐπιδαύριοι a Ptolemæi manu fuerint? Epidauri certe, a quo et regioni nomen, mentionem facit Pausanias II, 26, 3. illudque nostram conjecturam probabiliorem reddit, quod apud Ptolemæum Helena Veneris formâ culta fuisse dicatur, Veneris autem templum in Æsculapii luco apud Epidaurios diserte memoret Pausanias II, 27, 6. Ceterum nostro in loco pro Ἐπιδαμνίου, Ἐπιδάμνου, ut in allatis locis scribendum videtur.

ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα καθ' ἡμέραν] Helenæ cujusdam voracissimæ mulieris mentionem faciunt Athenæus X. p. 414. D. et ex eo Eustathius ad Odyss. δ'. p. 164. l. 10. ed. Bas.

ἡ πρὸ Ὁμήρου Ἑλένη κτλ.] Hanc inter scriptores, qui ante Homerum vixisse feruntur, nostro loco allato recensuit Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 44. ed. Harl.

Μουσαίου τοῦ Ἀθηναίου θυγάτηρ] Musæi mater Helena quoque dicebatur testibus Androtione ap. Schol. Sophocl. OEdip. Col. 1046. Suidâ voc. Μουσαῖος et Eudociâ p. 303. *Selenem* autem illam appellant Platô De Rep. II, 364. E. aliique quos notavit Harles. in Fabric.

Bibl. Gr. Vol. I. p. 119. Hinc Musæum Menes i. e. Lunæ filium facit Hermesianax ap. Athen. XVII. p. 597. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 454. Ceterum Homeri ipsius genus nonnullos a Musæo repetere docuit idem Lobeckius ibid. p. 324.

παρ' ἧς καὶ Ὅμ. λεγ. λαβεῖν τὴν ὑπόθεσιν] Quæ hîc de nostrâ Helenâ traduntur, fortasse ex illâ traditione derivata sunt, quæ de Helenâ Menelai uxore Homerum noctu conveniente refert Isocrates Helen.Encom C. 28. p. 219. Cor. his verbis : λέγουσι δέ τινες καὶ τῶν Ὁμηριδῶν ὡς ἐπιστᾶσα (Ἑλένη) νυκτὸς Ὁμήρῳ προσάξαι ποιεῖν περὶ τῶν στρατευσαμένων ἐπὶ Τροίαν, βουλομένη τὸν ἐκείνων θάνατον ζηλωτότερον, ἢ τὸν βίον τὸν ἄλλων καταστῆσαι· καὶ μέρος μέν τι καὶ διὰ τὴν Ὁμήρου τέχνην μάλιστα δὲ διὰ ταύτην, οὕτως ἐπαφρόδιτον καὶ παρὰ πᾶσιν ὀνομαστὴν αὐτοῦ γενέσθαι τὴν ποίησιν. Quid autem in sequentibus sit illud δίγλωσσον ἀρνίον cum ignorantissimis ignoro.

ἡ Τιτύρου τοῦ Αἰτωλοῦ θυγάτηρ κτλ.] Quis Rerum Trojanarum scriptor Helenam Ætolam singulari certamine cum Achille congressam commentatus sit ne conjecturâ quidem assequi nobis licet, recessisse autem illum ab Homericis traditionibus non immerito forsitan suspicari possemus, cum Helenam pro Trojanorum partibus stetisse ex nostro loco colligendum videatur, apud Homerum vero Ætoli inter populos enumerentur, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum secuti sunt. Cf. Il. II. 638. sqq.

ἡ ζωγράφος Ἑλένη] Illam ex unico Ptolemæi loco recensuit Junius ap. Sillig. Catalog. Artificum voc. Helena p. 227.

Μικύθου] Micythi cujusdam, non quidem Himeræi, sed qui imperium Messanæ in Siciliâ obtinuerit, meminit Strabo VI. p. 388. Alm. Eundem Rhegii et Zancles dynastam facit Diodor. Sic. XI, 59. ubi cf. Wesseling. Vol. IV. p. 307. ed. Bip.

Ἑλένη ἑκοῦσα ἀπῆρε] Desumta hæc verba e Stesichori poëmate aliquo; ipsaque narratio de Helenâ Himæreâ nihil nisi Archelai aut Græculi cujusdam commentum videtur, quo Stesichorei figmenti caussam probabilem Grammaticorum more redderet. Sed operæ pretium est huc transcribere quæ de nostro loco commentatus est Kleinius ad Stesichori Fragm. XCVI. p. 135. „ Archelaus ille quis fuerit et quo tempore vixerit incertum est, verbis illis laudatis ipsam Ledæ filiam poëta in *Trojæ excidio*, fortasse vituperaverit, fabula autem narrata procul dubio ignota fuit Platoni, Isocrati aliisque probæ fidei viris de poëtæ infortunio laudatis. Figmentum videtur ad Archilochi et Hipponactis (Vid. Liebel. Archil. Comment. §. 4. p. 14. sq. ed. 2. Welcker Hippon. p. 12. sqq.) infelicis amoris imitationem. Nominum errore rem ab Hipponacte ad nostrum transiisse jam alii suspicati sunt (Welcker. l. l. p. 13.). Bupalus laudatus, si celeber ille artifex fuit, qui ad Olymp. LX. floruit (Plin. XXXVI, 5. p. 724.), aut concedenda est illa poëtarum permutatio : quanquam Welckerus eam negat : aut alii quam veteri illi Stesichoro res tribuenda est, ut scilicet ipsam Archelai fidem intactam et probam esse velis. Caderet tum res in primi Stesichori nepotem, florens cui ætas ad Ol. LVII, 1. e chronologiâ nostrâ

consummanda esset. Sed probabilior esse videtur primo illa loco palam data suspicio." Cum iis præterea conferri meretur luculenta Silligii disputatio Catal. Artific. voc. Bupalus p. 112. sq.

ψεῦδη δὲ τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον] Huic Archelai dicto fidem denegandam censet Kleinius Dissert. de Stesich. Sect. VII. p. 24. De Stesichori autem occæcatione vide quos præterea laudarunt Köhler. in : Mémoire etc. not. 416. p. 223. sq. et Harles. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. II. p. 155.

περὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ Μώλυος] Odyss. κ. vs. 304. sq. ubi videndus est Schol. p. 346. ed. Buttm. Coll. Schol. Lycophr. 680. et Eustathio ad Il. α'. p. 94. l. 2. ed. Bas. E recentioribus, qui Homericum Moly illustraverunt, laudasse sufficiat Clarkium ad Odyss. l. l. Fösium OEconom. Hippocrat. voc. Μώλυζα et Trillerum in peculiari Dissertatione citatâ a Boissonadio ad Philostrat. Her. p. 333. Verum fabulosum illud videri atque merum poëtæ commentum docet Vir Doctus ad Plin. Historiam Nat. (Lib. XXV, 8.) in sermonem Gallicum conversam ab Ajasson de Grandsagne T. XV. p. 391. Quæ autem nostro in loco narratur fabula, eandem auctore Alexandro Paphio adtulit Eustathius ad Odyss. l. l. p. 397. l. 32. Bas. p. 1658. l. 47. ed. Rom. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πάφιος μυθολογεῖ Πικόλοον ἕνα τῶν γιγάντων, φυγόντα τὸν κατὰ (ed. Bas. male τὸν τῆς) Διὸς πόλεμον, τὴν τῆς Κίρκης νῆσον καταλαβεῖν καὶ πειρᾶσθαι ἐκβαλεῖν (Bas. ἐμβαλεῖν) αὐτήν. τὸν πατέρα δὲ ἥλιον ὑπερασπίζοντα τῆς θυγατρὸς ἀνελεῖν αὐτόν. καὶ τοῦ αἵματος ῥυέντος εἰς γῆν φῦναι βοτάνην. καὶ κληθῆναι

αὐτὴν μῶλυ, διὰ τὸν μῶλον ἤτοι πόλεμον ἐν ᾧ ἔπεσεν ὁ ῥηθεὶς γίγας. εἶναι δὲ αὐτῷ ἄνθος ἴκελον γάλακτι διὰ τὸν ἀνελόντα λευκὸν ἥλιον· ῥίζαν δὲ μέλαιναν διὰ τὸ τοῦ γίγαντος μέλαν αἷμα, ἢ καὶ διὰ τὸ τὴν Κίρκην φοβηθεῖσαν ὠχριάσαι.

Διόνυσος ἐρώμενος Χείρωνος] Recte observavit Heynius ad Apollodor. Obss. p. 229. „ Apud poëtas nullum fere esse ex Heroibus insignioribus, qui non ex Chironis disciplinâ et institutione prodierit. " Chironis varios discipulos nullâ tamen nostri loci factâ mentione recenset Staveren. ad Hygin. Poët. Astronom. c. 38. Cff. Auctores Bibl. Gr. Vol. I. p. 113. ed. Harl. Boissonad. ad Philostrati Heroic. p. 521. Sturzius ad Pherecyd. Fragm. p. 150. ed. 2.

περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταραξίππου] De Taraxippo legendus Pausanias VI, 20, 8. ubi variæ Græcorum de eo sententiæ recitantur, quarum pars a Myrtilo Taraxippum derivat.

τῶν Μυρτίλλων πατρὸς καὶ παιδός] Impeditissimus locus, ex quo non habeo, quomodo me expediam. Quinam sunt illi Myrtili pater et filius? Nam juxta Ptolemæum Myrtili aurigæ pater et ipse Myrtilus adpellabatur? Scimus quidem de eo inter se dissentire Veteres, sed hactenus tamen ut sive Jovem fuisse contendant (Schol. in Euripid. Orest. 999.), sive Mercurium. Vid. Paus. VIII, 14, 7. T. III. p. 326. Schol. Apollon. I, 752. Eustath. ad. Il. β. p. 183. l. 20. Eudoc. p. 314. Cf. Sturzius ad Pherecyd. Fragm. p. 95. et Siebelis. ad Paus. l. l. T. III. p. 246. Quare statuendum videtur aut Ptolemæum peculia-

rem sequi traditionem, aut ipsum locum corruptelâ sive lacunâ laborare, a conjecturis tamen, quæ plurimæ proponi possent, abstinendum existimavi. Sed neque hunc locum inexplicatum relinqui sinit Odofr. Mülleri, viri eruditissimi, sagacitas „ Myrtilus, ait, Mercurii filius; Mercurio autem myrtus sacer, vid. ex. gr. Pausan. I, 27, 1. Hinc putaverim Mercurium ipsum Myrtilum dictum ”.

Φημονόης] Hanc Vatem primam Pythiam fuisse testatur Pausanius X, 5. T. IV. p. 184. ed. Sieb. Cf. Strabo Lib. IX. p. 419. Quomodo igitur Æthus, qui juxta Herodotum post Crœsi tempora vixisse debuit, antiquissimæ illius Pythiæ oraculum tenere potuit, nisi ad eum traditione pervenisse ponamus.

Ἡρόδοτός φησιν] I, 51. ubi vid. Wesseling. p. 24.

τῆς παρ' Ὁμήρῳ διωνυμίας] Ut hic locus melius intelligatur, operæ pretium est huc transcribere quæ commentatus est Eustathius ad Il. ά. p. 93. l. 48. ed. Bas. ὅτι πολλά εἰσι διώνυμα παρὰ τῷ ποιητῇ, τουτέστι δυσὶν ὀνόμασι καλούμενα. καὶ τῶν τοιούτων ὀνομάτων τὸ μὲν ὁ ποιητὴς εἰς θεοὺς ἀναφέρει, τὸ δὲ ἀνθρώποις ἀπονέμει. δηλῶν ὅτι μουσοτραφὴς ὢν οἶδε καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ τῶν θεῶν ἐπαΐει διαλέκτου. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν ὅλως κρεῖττον τῶν ὀνομάτων θεοῖς δίδωσιν ἡ ποίησις ὡς θειότερον, τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον ἀνθρώποις. ὥσπερ ἐνταῦθα τὸ Βριαρέως εὐγενέστερον τοῦ Αἰγαίων ἐστι καὶ σεμνότερον ἔτι δὲ καὶ ὀγκηρότηρον εἰς φωνὴν, διὸ καὶ εἰς θεοὺς ὡς θεῖόν τι ἀνάγεται. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς Ξάνθον μέν τινα ποταμὸν καλοῦσι θεοὶ ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Ξάνθος μόνος ποταμῶν Διὸς υἱὸς] Homerus Iliad. XX,

vs. 73. Xanthum fluvium contra Vulcanum pugnantem inducit, quod jure ab eo factum esse observat Scholiasta, ὅτι ἡ μὲν ποταμῶν φύσις πέφυκεν ὑγρά Ἥφαιστος δέ ἐστι τοῦ πυρὸς δεσπότης. Xanthus, igitur idem quod τὸ ὑγρόν; unde non mirum quod eum Jovis filium fabulati sint.

Ἁλὸς πύργον καλούμενον.] Insulsam hoc loco exhiberi explicationem Ulyssis mortis ἐξ ἁλὸς apud Homerum recte statuit Müllerus Etrusker II. p. 270. Sed ista fortasse non omnia temere conficta sunt; existimari enim potest voces Ἁλὸς πύργον respicere ad urbes Tyrrheniæ maritimas Pyrgos et Alsium, quarum non solum affinitas sed etiam, factâ Circes famulæ mentione, origo pelasgica indicetur. Nisi quis maluerit πύργον apud Ptol. pro uno eodemque habere cum monte Tusco πέργη, ubi sepultum Ulyssem fabulabantur. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 805. Cf. Müller Etrusker II. 268.

ἕως γηράσας ἐτελεύτησεν] De Ulyssis morte locus est classicus Sexti Empirici Adv. Grammat. I, 12. Sect. 267. εἰ συστατικὸν τὸ ἱστορικὸν τινὸς μὲν λέγοντος ὅτι Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου παιδὸς κατὰ ἄγνοιαν ἀνῄρηται· τινὸς δὲ ὅτι λάρου κέντρον θαλασσίας τρυγόνος ἀφέντος αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ διεφώνησεν. ἄλλοι δὲ ὅτι εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφήν. Primam rationem celebraverant Cyclici poëtæ ut patet ex Procli Chrest. p. 378. et Eugam. in Telegoniâ p. 488. ed. Gaisf., alteram si non invenisse certe plurimum exornasse videntur Tragici; fuit Sophoclis drama Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Vid. Sophocl. Deperd. Dram. Frag. Vol. II. P. III.

p. 23. sq. ed. Brunck; Cf. Welcker. Trilog. p. 460. Tertiam denique, quam nostro in loco sequi videtur Ptolemæus, quos habuerit auctores vix conjecturâ assequi possemus. Eandem refert Servius ad Æn. II. vs. 43. iterumque tangit Sextus Empiric. ib. sect. 264. ubi nostrum locum non prætermisit Fabricius p. 273. Cf. Müller. Etrusker II. p. 270. Ceterum si quis illas aliasque de Ulyssis morte opiniones adcuratius cognoscere velit, adeat is præter VV. DD. a Boissonadio ad Philostrati Her. p. 478. laudatos, Schottum ad Procli Chrest. p. 416. ed. Gaisf. Meziriac. ad Ovid. Heroid. T. I, p. 100. sqq. et Fuchs. De Variet. Fab. Troic. Quæst. p. 183.

θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ] Odyss. λ. vs. 133. ad q. Cf. Eustathius p. 423. l. 34. ed. Bas.

LIB. V.

Ἰησόνιος αἰχμὴ καλούμενος] De illâ apud Bebryces Jasoniâ αἰχμῇ sive ἀκτῇ, quæ probabilis est conjectura Mülleri Orchom. p. 267, nihil aliunde ad notitiam nostram pervenit.

πηγὴ — Ἑλένη καλουμένη] Ex uno iterum Ptolemæo notus nobis ille fons, qui haud dubie a Dioscuris in sororis honorem appellatus est. Ceterum plures fontes habuit antiquitas Helenæ nomine insignitos, siquidem unius in Insulâ Chio meminit Stephanus Byz. voc. Ἑλένη et de alio juxta Corinthum loquitur Pausanias II, 2, 3.

Κριναγόρου] Mitylenæus erat Crinagoras teste Stra-

bone XIII, p. 918. ed. Alm. De eo luculenter egit Jacobsius ad Anthol. Gr. Catalog. Poët. Epigrammatic. Vol. III. p. 805. sqq. quâ occasione interpretis latini nostro in loco errorem notavit, versum de ψαλακάνθᾳ, qui Eubuli est, ad Crinagoram perperam referentis.

εἰς Διόνυσον κωμῳδία] Vulgatam revocavi pro Bekkeri lectione Διονύσιον, quandoquidem Eubuli fabulam Διόνυσος ἢ Σεμέλη diserte laudant Athenæus XI. p. 461. E. aliique quos omisso ceteroquin nostro loco notavit Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 442. ed. Harl.

ὡς ἡ Ψαλακάνθα νύμφη κτλ.] Quæ hîc referuntur de Psalacanthâ nymphâ in ejusdem nominis plantam mutatâ, illa fortasse crediderit aliquis ex Ptolemæi Cytherii carmine esse derivata, de quo ita scribit Suidas voc. Πτολ. T. III. p. 223. sq. Πτολεμαῖος Κυθήριος ἐποποιός. οὗτος ἔγραψε περὶ ψαλακάνθης· ἐν τούτῳ δέ φησιν ὅτι βοτάνη ἐστὶ θαυμαστήν τινα δύναμιν ἔχουσα. Hæc saltem postrema verba lucem affundunt istis apud Ptolemæum nostrum: ἵπποις περιαπτομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. Sed ad nostrum locum adcuratius attendenti facile sic statuendum videbitur, hoc nimirum commentum aut antiquius fuisse, quippe quod jam tetigerit Eubulus, aut recentius a Grammatico nempe ad illustrandum poëtæ locum inventum. Nam eo superstructam fuisse Eubuli fabulam vix probabile est. Præterea ex brevi Ptolemæi mentione non satis perspicitur cur ista planta Ægyptia dicatur, cum ejus saltem ortus ad insulam Icariam referatur.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Abiit illud in proverbium, cujus

originem alii quoque ad Idomenæum, sed aliâ de caussâ retulerunt. Vid. Zenob. Proverb. voc. Κρητίζειν p. 87. alii vero aliunde ortum fabulati sunt. De eo jam plurimi egerunt, quos laudatos reperies ap. Bæhrium ad Plut. Philopœm. p. 50. sq. et Creuzerum Symbol. T. IV. p. 427.

Πριάμου παίδων Μελάνιππος καὶ Ἰδαῖος] Melanippum inter Priami liberos numerat Apollodorus III, 12, 5. ubi cf. Heynius Obss. p. 303. De Idæo autem Priami filio nulla apud Veteres reperitur mentio; nisi fortasse Paris significetur, qui primum Idæus fuerat cognominatus. Vid. Euripid. Iphig. in Aulid. 1289. sq. ibique Barnesius p. 532. ed. Lips. Illum tamen eundem esse cum Ilioneo suspicatur Fuchsius De Var. Fab. Troic. Quæst. p. 46.

Ξάνθος καὶ Βαλίος] De Achillis equis locus est primarius Homeri Il. XIV. vs. 140. Illos Peleo Neptunum dedisse narrat Achilles ipse ap. eund. Il. XXIII. vs. 277. Cf. Euripid. Rhes. vs. 197. et 240. Ambos ab ipsorum colore sic dictos nonnulli autumant. Vid. Boissonad. ad Philostrati Her. p. 616. alii tamen Xanthum quidem a colore, sed Balium a celeritate nomen accepisse contendunt. Vid. Eustath. ad Il. l. l. p. 1259. l. 46. ed. Bas. De iis eleganter disseruerunt Vossius in Epist. Mythol. T. I. ep. 29. p. 215. sq. et Heynius Excurs. ad Iliad. XVI. T. VII. p. 282. Ceterum pro Balio, ut obiter moneam, *Baliarchus* scribit Servius ad Virgil. Georg. III. 90. p. 125. B. In Etymol. Magn. sub voc. p. 169. ed. Lips. levi scripturæ varietate legitur Βαλίας.

προτερον γίγαντες ἦσαν] Achillis equos olim Titanas fuisse narrat Eustathius ad Il. p. 1190. l. 54. ejus rei auctorem adducens Diodorum, in quem Ptolemæus, cum hæc scriberet, seu oculum seu animum intentum habuisse probabile est. Vid. Fragm. Lib. VI. Vol. IV. p. 8. ed. Bip. ibiq. Wesseling. p. 286.

περὶ τὰς Θύλας τῆς Σικελίας] Variis virorum doctorum conjecturis tentatus hic locus. Cum enim quid sint illæ Siciliæ Θύλαι ignorctur, Schottus, Geographorum secutus sententiam, μύλας reponendum censuit, qua in re obsequentem habuit Teucherum. στήλας conjiciebat Casaubonus. Lennepius denique ad Phalarid. p. 58. πλαγκτὰς legendum putabat, ex Homero Odyss. XII. vs. 59. sqq.; quos quidem versus si quis cum vs. 71, 260, aliisque contulerit, illi facile veniet in mentem, leniori mutatione πέτρας scribere. Ad illam autem conjecturam eo ductus fuisse videtur Lennepius, quod πλαγκτὰς Homero non alias esse crederet atque Scyllam et Charybdim (Vid. ad Phal. p. 60.), ad quas post naufragium ventis rejectum Ulyssem refert Homerus ibid. vs. 427. Sed illas probe distinxisse Poëtam manifestum videtur. Vid. Schlichthorst. Geograph. Homeri p. 127. An Siculum fretum Ptolemæus appellare potuerit τὰς πύλας τῆς Σικελίας aliis judicandum relinquo?

ἡ Ἀχιλλέως ἀσπὶς ἐξεβράσθη] Commentum de scuto Achillis post Ulyssis naufragium ad Ajacis tumulum fluctibus delato, apud Æolenses, qui agrum Trojanum postea habitaverunt, traditione fuisse celebratum, testem locupletem habemus Pausaniam I, 35, 4.

Illo superstructum est incerti auctoris Epigram. in Anthol. Gr. T. III. p. 233. (IV. p. 200. Lips.), ubi conferendus Jacobsius Vol. III. P. II. p. 92.

τὸ μνημεῖον τοῦ Αἴαντος] Ajacis sepulcrum in Rheteo collocant Strabo XIII. p. 890. ed. Alm. Lucian. De Contempl. T. I. p. 521. Reitz. Dictys V, 16. p. 119. et Tzetzes Posthom. vs. 491., qui tamen in Scholiis ad vs. 489. ait : Ἐτάφη δὲ οὗτος ὁ Αἴας παρὰ τὸ Ῥηγεῖον. Ajax prope Sigeum sepultus dicitur Plinio H. N. V, 30. atque Neoptolemum ejus cineres εἰς τόπον λεγόμενον Σίγριν recondidisse narrat Malelas. p. 155. Ex recentioribus, præter laudatos Stavereno ad Hygin. Fab. 107., videndus Kôhler. in Mémoire sur les Iles et la course etc. not. 1123. p. 276. sqq. coll. quoque Jacobs. ad Tzetzæ l. l. p. 143. Mannert. Geograph. der Griech. u. Röm. Part. VI. Fasc. III. p. 480. Lechevalier Voyage de la Troade P. II. C. XVIII. T. II. p. 301. sqq. ed. 3. Quibus nunc addendus est Dederichius ad Dictyn p. 474.

Νεμεαίου λέοντος δέρας ἠμπίσχετο] Herculem cum clave, arcu et pelle leoninâ per terras vagatum primus commentus est Pisander Rhodius teste Eratosthene C. 12., vel Stesichorus juxta Athenæum XII. p. 513. A. Cf. Voss. Epist. Mythol. T. II. ep. 70. p. 305. Lobeck. Aglaoph. p. 403. et quos laudat Dissenius ad Pind. Olymp. IX, 30. p. 113. et ad Ist. V, 37. p. 578. Hercules tamen Scytalosagittipelliger (ut verbo utar Tertulliani De Pallio C. 4.), jam effingebatur in arcâ Cypseli, teste Pausaniâ V, 17, 4. Unde equidem ejus operis antiquam ætatem

non continuo in dubium vocaverim, potiusque existimaverim hocce Herculeum σχῆμα, ante Pisandri tempora non quidem vulgo receptum apud Græcos, neque tamen ignotum fuisse; illud certe vel ab Ægyptiis antiquissimis temporibus Herculi fuisse tributum tradit Diodor. Sicul. I. 24. ubi cf. Wesseling. Vol. I. p. 33. sq. ed. Bip. Ceterum pro Nemæo, qui vulgo fertur leone, Cithæronium nominat Apollodor. II, 4, 10. ad q. videndus Heynius Obss. p. 136.

ἀδελφὸς ἦν τοῦ Νεμεαίου λέοντος] Uterque scilicet communem parentem habebat Typhonem. Quod ad Draconem adtinet, vide Apollodor. II, 5, 11. cum Heynii Obss. p. 169. Schol. Apollon. Rhod. IV, 1396. Hygin. Fab. 30. et 151. Cf. Interpp. ad ejusd. Prolegom. p. 16. et Kleinius ad Stesichori Fragm. p. 123. De Nemæo leone autem testem habemus Apollodorum II, 5, 1. quanquam alii Lunæ filium illum fabulantur. Vid. Meinekius de Euphor. p. 111.

ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἶρος Βοιωτὸς ἦν] Ithacensem dicit Eustathius ad Odyss. σ. p. 650. l. 31. ed. Bas. Cf. Meziriacus ad Ovid. Her. T. I. p. 91.

ἧς Ἡρόδοτος οὐ λέγει κτλ.] Herodot. I, 8 et 9.

Νυσσία ἐκαλεῖτο] Candaulis conjugem Nyssiam adpellat etiam Tzetzes Chil. VI. vs. 54. p. 214. ed. Kiessl. Ptolemæum, opinor, secutus.

τὸν δρακοντίτην κτησαμένην λίθον] Gygi alias annulus tribuitur, quo omnium oculos latere posset. Vid. Plato De Rep. II. p. 359. E. Immo illum dracontiten quoque lapidem habuisse tradit Philostrat. De Vit. Apollon. III, 8. Quæ igitur nostro in loco narratur fabula,

cum illâ videtur conjungenda, ut Lydorum genuina traditio restituatur. Ceterum de ipso lapide Veterum loca adduxerunt Olearius ad Philostrati l. l. p. 100. et Harduinus ad Plin. H. N. XXXVII, 57. p. 789. sq.

οἱ Κένταυροι φεύγοντες Ἡρακλέα] De cæsis ab Hercule centauris res nota vel e Diodoro Sic. VI, 12., pugnæ autem sedem diverse collocant Veteres. Vid. Heynius ad Apollod. Obss. p. 146.

διὰ Τυρσηνίας λιμῷ διεφθάρησαν κτλ.] Scholiastes ad Lycophronis vs. 670. a Ptolemæo quoque Lib. VI. init. adductum, simillima nostro loco habet, nisi Centauros fame periisse non dicat; quod excidere potuit. Ejus autem verba hæc sunt : ἐπειδὴ οἱ Κένταυροι διωχθέντες ἀπὸ Θεσσαλίας ὑφ' Ἡρακλέους εἰς τὴν τῶν Σειρήνων νῆσον παρεγένοντο καὶ τῇ ᾠδῇ ἐκείνων θελγόμενοι ἀπόλωντο. De Sirenarum insulis videndi idem Schol. ad vs. 653. et 1356. Aristoteles De Mirabil. Auscult. Cap. CX. cum not. Beckmanni p. 222. Schol. ad Odyss. μ. 39. p. 398. Buttm. Cf. omnino Tzschuckius ad Pompon. Mel. Vol. III. P. II. p. 843. et Gosselin. ad Strabonis interpretationem Gallicam T. I. p. 44. sq.

ὡς Ἄβδηρος — ἀδελφὸς ἦν Πατρόκλου] Cf. Heynius ad Apollodor. II, 5, 8. Obss. p. 152.

Ἐπιπόλη ἡ Καρυστία] Quæ hîc traduntur de Epipolâ, virili habitu inter Græcos pugnante, Grammatici aut serioris cujusdam Rerum Trojanarum scriptoris commentum videtur, de quo nobis aliunde non constat.

Μενέλαος ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης κτλ.] Menelai in Cretam navigatio figmentum est Auctoris Cypriorum

Carminum, docente Proclo p. 472. ed. Gaisf. illudque posteriores scriptores ita exornaverunt, ut itineris varias caussas adferrent. Eudocia p. 399. Menelaum in Cretam profectum narrat διὰ τὰς τῆς μητρὸς Ἀερόπης θυσίας; Dictys Cretensis autem I, 1. ut ibi cum ceteris Minois pronepotibus Atrei opes divideret. Cum nostro loco optime conveniunt, quæ refert Malelas p. 117. ὁ δὲ Μενέλαος ἕτοιμος ἦν ἀποπλέειν εὐθέως ἐν τῇ Κρήτῃ ἅμα τοῖς συγγενέσιν αὐτοῦ ὀφείλων θυσιάσαι τῷ Διῒ καὶ τῇ Εὐρώπῃ (num Ἀερόπῃ? licet minime displiceat vulgata propter solennem in Cretâ Europæ cultum) ἐν τῇ Γορτύνῃ πόλει τῆς Κρήτης ὅτε ἦλθεν ὁ Πάρις ἐν τῇ Σπάρτῃ πόλει πρὸς αὐτόν. Cf. ibid. p. 118. et Tzetzes Exeges. in Iliad. p. 43. ed. Herm. Fabulæ varietatem exposuerunt Jacobs. ad Antehom. vs. 100. p. 16. sq. Fuchs de V. F. T. Quæst. p. 63. et nuperrime Dederichius ad Dictyn Introduct. p. XXIX. et XXX.

αἶγα ἀγρίαν ἱερὰν Ἀρτέμιδος κατατοξεύει] Fabulam de cervâ seu caprâ Dianæ, ab Agamemnone in venatione vulneratâ aut in deæ luco necatâ, multi memorarunt, quos adduxerunt Interpp. ad Hygin. Fab. 98. Verheyk. ad Antonin. p. 180. et Fuchs. De Var. Fab. Troic. Quæst. p. 92. sq. Iis præiverat auctor Cypriorum Carm., qui tamen deæ iram inde repetit, quod Agamemnon in prostrandâ cervâ se Dianâ superiorem prædicaverit, ut intelligitur ex Procli verbis p. 475. ed. Gaisf. καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήραν βαλὼν ἔλαφον ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοὺς τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιπέμπουσα.

Hinc colorem duxisse videtur Callimachus Hymn. in Dian. vs. 263. Cf. Welcker. Trilog. p. 408.

χρῷ Κάλχας] Huic vulgo tribuitur oraculum. Vid. Proclus et Hyginus ll. cc. Schol. Il. α΄. 108. p. 126. ed. Bekk. aliique quos laudat Dederich. ad Dictyn p. 397. Apud Dictyn I, 19. memoratur *mulier quædam deo plena*; ap. Tzetz. Antehom. vs. 196. μαντεία Θεστορίδαο. Oraculum Delphicum ab Æschylo adductum suspicatus est Welckerus, illudque diserte laudari a Schol. Eurip. Orest. 647. et Schol. Lyc. 183. monuit Fuchsius l. l. p. 93.

Ποσειδῶνι] Ergo non ad Dianæ iram placandam sed ad obtinendos secundos ventos sacrificium Iphigeniæ requirebatur. Qua in re Ptolemæum neminem sibi adsentientem habere recte observavit Verheyk. l. l.

ὀργισθέντες οἱ Ἕλληνες ἀφείλοντο αὐτοῦ τὸ κράτος κτλ.] Dictys I, 19: „ Quæ vox ut ad exercitum venit omnes duces Agamemnonem adeunt. Eum quippe primo orare, recusantemque ad postremum cogere uti malo obviam properaret, sed ubi obstinate renuere vident, nec ullâ vi queunt flectere, plurimis convitiis insecuti, ad postremum regio honore spoliavere: ac ne tanta vis exercitûs sine rectore profusius, ac sine more militiæ vagaretur, præficiunt ante omnes Palamedem. " Hanc vero fabulam persequitur Dictys C. 20. sqq., narratque Græcos, postquam Iphigenia Ulyssis artificio ad exercitum adducta esset, instituto que sacrificio Dianæ ira placata, imperium rursus in Agamemnonem transtulisse. Cf. Cedrenus p. 125. Sed Agamemnonem primum post Iphigeniam sacri-

ficatam ducem electum esse fingunt Malelas p. 123. et Tzetzes Antehom. vs. 194. sqq. ubi cf. Jacobs. p. 28. sq. Dares Phrygius C. XXV. p. 167. Palamedem imperium quidem a Græcis accepisse refert, sed serius, nempe post Hectoris mortem. Ceterum fabulæ originem dedisse locum Euripidis Iphig. Aul. 94. suspicatur Dederichius ad Dictyn p. XXVIII. et XXIX.

Φιλοκτήτης ὑπὸ ὄφεως πληγεὶς ἀνῃρέθη] Philoctetis morsum a serpente primus effinxisse videtur Homerus Il. II, 724. atque deinceps exornavit auctor Cypriorum Carminum. Proclus p. 475. ed. Gaisf. Ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγεὶς διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ κατελήφθη. Vid. Aristotel. Rhetor. II, 24. Schol. Lycophr. 911. Pausan. VIII, 33, 2. et quos præterea notarunt Siebelis. ad h. l. p. 303. et Meursius ad Lycophr. 912. De loco ubi illud acciderit non conveniebat inter scriptores. Vid. Berkelius ad Stephan. Byz. voc. Νέαι p. 583. et Fuchs. De Var. Fab. Tr. Q. p. 106. sq. Rem ipsam figuratam habemus in Winckelmanni Mon. Ined. Tab. 118, monente Boissonadio ad Philostrati Her. p. 504. Sed neque omnes a serpente morsum eum scribunt; vulneratum enim unius sagittæ casu narrat Servius ad Æneid. III, 402. Cf. Tzetzes ad Lycophr. 55. Id autem probe tenendum videtur, nostro in loco Philoctetem hoc vulnere periisse dici; quod jure dubites utrum Ptolemæus ipse finxerit, an aliunde habuerit, cum diversa infra narrentur, ipsaque de Philoctete fabula a multis

occupata et exornata sit. Cf. Jacobs. ad Tzetzæ Posthom. 571. p. 152. et 580. p. 154. Dederich. ad Dictyn II, 14. p. 410.

Ἀλέξανδρος ὑπὸ Μενελάου — πίπτει] Cum in præcedentibus Philoctetes mortuus fingeretur, necesse erat ut Paridis mors Menelao aut cuivis alio tribueretur. A Philoctete enim Paridem sagittâ occisum omnes fere, quantum scio, poëtæ et rerum mythicarum scriptores perhibent. Iis præiverat Lesches in Iliade Parvâ, ut discimus ex ejus argumento nobis a Proclo servato p. 481. ed. Gaisf. καὶ μονομαχήσας (Φιλοκτήτης) Ἀλεξάνδρῳ κτείνει καὶ τὸν νεκρὸν θάπτουσιν οἱ Τρῶες. Cf. Sophocl. Philoctet. vs. 1472. sq. Apollodor. III, 12, 6. Quint. Smyrn. X. 331. sq. Malelas. p. 140. Eudoc. p. 34. et 329. Cicero ad Herennium IV, 30. Vid. Jacobs. ad Tzetzæ Posthom. p. 155. Paridem tamen Ajacis manu cecidisse fingit Dares Phryg. C. XXXV. p. 172. ubi vid. Daceriæ nota. Ab Ajace etiam non interfectum quidem, sed lapide prostratum canit Q. Smyrneus Posthom. III, vs. 349. sq. Multi sunt in illâ fabulâ exponendâ Meziriacus ad Ovid. Heroid. T. I. p. 458. et Fuchs. De Var. Fab. Troic. Q. p. 137. sq. Add. Dederich. ad Dictyn IV, 19. p. 456. sq.

Δημητρίου τοῦ Σκηψίου] Plures exstiterunt Demetrii Scepsii. De eo qui comment. in eam partem Boeotiæ Homericæ in qua recensentur Trojanorum copiæ vide præter Auctores Bibl. Gr. Vol. I. p. 510. ed. Harl. Müller. ad Schol. Lycophr. 530. Vol. II. p. 672.

τὸ βιβλίον Τέλλιδος] Quis Tellis ille sit mihi plane non compertum. Forsitan emendandum Τέλλινος formâ

apud Plutarchum obviâ Apophthegm. T. VI. p. 372. ed. R. et intelligendus Tellen, tibicen et poëta, cujus carmina ludicra ob liberam et venustam dicacitatem laudantur, docente Ruhnkenio Epist. Crit. I. p. 118. ejus meminit Zenob. Proverb. I, 45. in eundemque exstat epigr. in Analect. T. I. p. 240. (I, 74. ed. Lips.) ubi vid. Jacobs. Animadv. Vol. I. P. II. p. 132. Cf. Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 158.

Κολυμβῶσας Ἀλκμάνους πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυρονίχου] Cum Tyronichum vel Tynnichum Chalcidensem Æschyli æqualem fuisse constet e Porphyr. De Abstin. II. p. 152., Welckerus Fragm. Alcm. p. 9. in nostro loco corrigebat Ἀλκμαίωνος, pro quo Ἀλκιμένους (hujus poëtæ comici mentionem facit Suid. sub v. Ἀλκιμένης T. I. p. 117.) reponendum censet Meinekius Quæst. Scen. Spec. I. p. 23. Ambo tamen in eo consentiunt, ut, quas Alcmæoni sive Alcimeni vindicant Κολυμβῶσας, eas non diversas habendas esse arbitrentur ab iis, quas Suidas, sive suo ipsius sive aliorum errore deceptus, Alcmani lyrico tribuit voc. Ἀλκμάν T. I. p. 118. exscriptus ab Eudoc. sub eâd. voc.

Ὑβριστοδίκας Εὐπόλιδος] Hæc Eupolidis fabula ad notitiam nostram ex uno, quod sciam, Ptolemæi loco pervenit, quo usus est Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 447. Harl.

Ἐφιάλτου] Nostrum Ephialtem de nobili illo Atheniensi, Periclis amico, accipit Lucas. Dissert. De Eupolid. p. 90. Sed falsam hanc opinionem ex temporum rationibus ostendit Meinekius l. l. p. 38. Si quidem Ephialtem jam Olymp. LXXXIX, 4. vel. LXXX,

1. (sive 3. Vid. Meïer. De Bonis Damnat. p. 4.) interemtus esse videtur , Eupolidis autem natalis annus in Ol. LXXXIII, 2. incidit. Ipse Meinekius hoc loco Ephialtem significari putat Eupolidis servum, memoratum Æliano H. A. X, 41. et Tzetz. Chil. IV, 248. vel Ephialtem oratorem , de quo videndus Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 33. quod posterius verisimilius videtur.

Εὐνείδαι Κρατίνου] Cratini fabulæ mentionem fecerunt etiam Stobæus C. 170. Athenæus XV. p. 698. C. Cf. Müller. Orchomen. p. 304. Εὐνεῖδαι autem, auctore Etymol. Magn. p. 393. sunt γένος Ἀθήνησι μουσικόν. Aliam tamen interpretandi rationem sequitur Kannegiesserus cum vertat : *die Beischlæferinnen*. Vid. Meinek. l. l. Cf. etiam Lucas. Dissert. De Cratino p. 21.

νομοθέτης Ἀρκάδων Κερκίδας] Non solum legislator sed et ipse poëta. Vid. Athenæus XII. p. 554. D. Ælian V. H. XIII, 20. Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης ἐξ Ἀρκαδίας Κερκιδᾶς ὄνομα, ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους, ἐνθυμούμενος ἡδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν. δι᾽ ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι, τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρᾳ — τῶν δὲ ποιητῶν Ὁμήρῳ. ad q. l. Perizonius p. 883. ed. Gron. apte contulit nostrum locum et Eustathium ad Il. β. p. 263. l. 35. ed. Rom. Νόμους τινὲς ἐξέθεντο ἀποστοματίζειν τοὺς παιδευομένους τὸν Ὁμήρου κατάλογον ὡς καὶ ὁ Κερκίδας (ex emend. Perizonii et Fabricii Bibl. Gr. Vol. I. p. 547. Editt. Rom. et Bas. p. 199. Κερδίας) νομοθετῶν τῇ πατρίδι. Cf. Stephan. Byz. voc. Μεγάλη πόλις p. 542. Pollux Onomast. III. 27. Vid. Fabric.

Bibl. Gr. Vol. II. p. 32. Harl. et Schweighæuser. Ind. Auctor. in Athenæo sub v. p. 73. sq.

ζηλωτὴς ὢν Ἀγαμέμνονος] Pompeium ipsum Agamemnonem atque regem regum per ludibrium cognominari solitum testatur Plutarchus Vit. Cæsar. T. IV. p. 244. ed. Reisk.

Μήδειαν Εὐριπίδου ἀναγιγνώσκων] Hanc fabulam olim in latinum sermonem ab Ennio versam esse auctor est Cicero de Finib. I, 2. Ceterum quanti Euripidem æstimaverit Cicero, colligi potest ex ipsius verbis ad Tyronem Lib. XVI, ep. 8. ubi de Euripide ait: *Cui tu quantum credas nescio. ego singulos ejus versus, singula testimonia puto.* Si quidem ista M. T. Ciceronis verba sunt, non ejusdem fratris Q. Ciceronis, quod contendit Lessing. in: Leben des Sophokles Lit. H. not. III. Opp. T. X. p. 58. ed. Berol. 1826.

ἀποτμηθείη τὴν κεφαλήν] Nempe a C. Popilio Lænate quem emiserat Antonius. Vid. Dio Cassius Hist. Rom. Lib. XLVII. p. 333. ed. Leuncl. Valer. Max. V, 3, 4. p. 320. sq. ed. Kapp. Cf. Barnesius Vit. Euripid. p. 11. ed. Lips.

Διόγνητος ὁ Κρὴς κτλ.] Pausanias X, 5, 5. ait: πρώτῳ δὲ τῆς ὀγδόης ὀλυμπιάδος ἔτει καὶ πεντεκοστῆς, ἣν Κροτωνιάτης ἐνίκα Διόγνητος. quem locum si cum nostro conferemus, vix dubium erit quin in utroque idem intelligendus sit Diognetus. Sed illud difficillimum sit definire utrum Κρὴς Pausaniæ restituendum, an ap. Ptolemæum Κροτωνιάτης et paulo inferius Κροτωνιάται scribendum sit.

τὸ Ὁμηρικὸν] Iliad. IV. vs. 127.

τὸ ζήτημα παρὰ δεῖπνον Αὐγούστου] Suetonius de Augusti conviviis loquens in ejus Vit. C. 74. T. I. p. 202. ed. Wolf. ait : „ Nam et ad communionem sermonis tacentes vel summissim fabulantes provocabat, et aut acroamata et histriones aut etiam triviales ex Circo ludios interponebat, ac frequentius aretologos. " Ceterum de studio illo in conviviis vel alibi proponendarum ac solvendarum quæstionum, imperatorum Romanorum maxime temporibus vigente, plurimis egit Lehrsius de Grammat. ἐνστατικοῖς et λυτικοῖς in Jahn's Jahrbücher Vol. I. Fasc. I. p. 113. sq.

ὥστε ἀποτρέψαι τὸν ποταμὸν] Herculem Augeæ stabula Alphei ope purgavisse narrant Tzetzes Chil. II, 36. 282. et Servius ad Æneid. VIII. p. 504. D. Immo Alpheum et Peneum simul adhibuisse tradunt Apollodor. II, 5, 5. et Schol. Lycophr. 651. Apud Pausaniam V, 1, 7. scribitur Μινυειὸν ποταμὸν, sed Πηνειὸν corrigit Wesseling. ad Diodor. IV, 13. Vol. III. p. 462. ed. Bip. quæ correctio adhibita est etiam Theocrito Idyll. XXV, 15. ubi cff. Interpp. p. 660. ed. Kiessl. coll. Heynio ad Apollod. Not. Crit. p. 174. Apud Hyginum *Minyei* quoque fit mentio Fab. 30. quem locum tentavit pariter Staveren. Sed illis emendationibus nullo modo indigeremus, si vera esset Palmerii opinio suspicantis Diodori Peneum et Pausaniæ Minyeum eundem esse fluvium. Vid. Siebelis. ad Pausan. l. l. T. II. p. 182. sq. Menedemum hac in re consilium suppeditasse Herculi unus auctor est Ptolemæus, monente jam Heynio l. c.. Quod autem in Hygini loco legitur Herculem *Stercus bovile*

uno die purgasse majorem partem Jove adjutore, id nescio an accipi possit, quasi esset *ope divinâ*; ut non opus sit corrigere cum Interpp.: *Iolao adjutore.* Promisit enim Hercules se μόνον (Apollod. l. l.) μηδενὸς βοηθοῦντος (Diod. l. l.) stabula esse purgaturum, et nostro in loco Menedemus eorum purgandorum rationem tantum docuisse perhibetur. Quamvis non ignorem Iolaum omnium fere ejus expeditionum socium celebrari. Diodor. Sic. IV, 29. Cf. Dissenius ad Pind. Nem. III, 35. p. 383.

ἐν Λεπρέῳ] Tzetzes Chil. V, 20. p. 183. Kiess. Τὸ Λέπρειον μὲν τόπος τίς ἐστι τῆς Τριφυλίας. Νῦν τὸν λεπρὸν Λέπρεον ὀνομάζω. Cf. Strabo VIII. p. 530. ed. Alm. Paus. V, 5, 4. ibique Siebelis. T. II. p. 193. De nomine adeundus Wassius ad Thucydid. V, 34. laudatus Müllero Orchom. p. 373. qui nec nostri loci oblitus est.

ἀγῶνα δὲ θεὶς ἐπ' αὐτῷ Ἡρακλῆς] Qui hoc in Menedemi honorem institutum certamen fabulatus est, haud dubie in mentem habuit Olympicos ludos, quos in campis juxta Alpheum flumen instituisse et Jovi patri consecrasse fertur Hercules (vid. modo Diod. IV, 14. et 53.), in quibusque, cum nemo cum eo congredi auderet, Jupiter indutâ pugilis personâ in arenam descendit. Vid. Lycophr. Alex. vs. 41. ibique Schol. Cf. Wesseling. ad Diodor. l. l. Vol. III. p. 463. ed. Bip.

ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς] Theseus Hercules quodammodo Atticus erat; hinc figmentum illud ad explicandum proverbium, cujus tamen diversam ab illâ originem

adfert Plutarchus Vit. Thes. T. I. p. 61. ed. R. De eo legendus etiam Eustathius ad Il. ε. p. 448. ed. Bas. Ceterum utrum Theseus per ætatem certare cum Hercule potuerit disquirit Staveren. ad Hygin. Excurs. p. 941.

ὅτι Φαντασία τις Μέμφιτις κτλ.] Exscripsit ista Ptolemæus ex Naucrate, quem eâdem in re narrandâ auctorem laudat Eustathius Procem. in Odyss. φασὶ γὰρ Ναυκράτην τινὰ ἱστορῆσαι ὡς ἄρα Φαντασία γυνὴ Μεμφῖτις, σοφίας ὑποφῆτις Νικάρχου θυγάτηρ, συντάξασα τόντ' ἐν Ἰλιάδι πόλεμον καὶ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην, ἀπέθετο τὰς βίβλους εἰς τὸ κατὰ Μέμφιν τοῦ Ἡφαίστου ἄδυτον. ἔνθα τὸν ποιητὴν ἐλθόντα λαβεῖν παρά τινος τῶν ἱερογραμματέων ἀντίγραφα κᾀκεῖθεν συντάξαι τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδυσσείαν. Totam vero hanc narrationem tanquam alicujus grammatici commentum, qui Homerum Ægyptium esse ratus sit, nonnulli habuerunt, quibus adsentitur Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 208. ed. Harl.

Ὅμηρον δὲ παραγενόμενον] Homerum in Ægypto versatum testantur etiam Diodor. Sic. I, 96. et 97. cum Wesselingii not. Vol. I. p. 473. Bip. et J. Tzetzes Exeges. in Homer. p. 8. ed. Hermann. (ap. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 330. Harl.) τοὺς δὲ Αἰγύπτιον αὐτὸν εἰρηκότας οὐ νεμεσίζομαι, ἡ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διατριβὴ τοῦ ἀνδρός. Quam traditionem impuguat Köppen. Ueber Homers Leben und Gesänge p. 23.

Ἄδωνις ἀνδρόγυνος γενόμενος] Mythus de Adonide androgyno ab Orientalibus religionibus mutuatus est et ab Orphicis celebratus, apud quos Adonis simul κούρη καὶ κόρος adpellatur. Vid. Hymn. Orph. LVI, 55, 4.

Consulatur omnino Creuzer. Symbolik T. II. p. 106. sq. quocum cf. Voss. Epist. Mytholog. T. II. ep. 73. p. 332. et 74. p. 341.

Μωσῆς — ἄλφα ἐκαλεῖτο] Idem refert Helladius ap. Phot. Cod. 79. init. atque in Bekkeri Anecdot. Gr. p. 281. e Nicarcho ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων.

Ἀντήνωρ δὲ ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστ.] Hujus meminit Ælianus Hist. Anim. XVII, 35.

τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν] Vid. Toup. ad Hesych. T. IV. p. 165.

Ἀπολλώνιος δ' ὁ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοπάτορος χρ.] An Apollonius noster Apollonius Pergæus fuerit plane definiri nequit, licet tempora satis conveniant. Cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. IV. p. 192. Harl. Potuisset quidem Fabricius de Apollonio Myndio cogitare, cum ejus ætatem in Alexandri Magni tempora incidisse putaverit; quam rationem secutus est etiam Heilbronner. Hist. Math. I, 9. p. 237. Sed vixisse eum primis Christianorum temporibus suspicatur Flamstedius in Proleg. p. 6. Vol. III. Hist. Cælest. Brittan. adsentiente Kœlero ad Senec. Nat. Quæst. VII, 3. p. 651. coll. p. 673. Et in hanc certe sententiam discedamus necesse est, si in Senecæ loco Lib. laud. C. 17, ubi Apollonii opinio refertur, mentio Cometæ qui sub Nerone adparuit, Apollonio debetur, non autem ipsi Senecæ Apollonii sententiam illustrare conanti. Quod autem post Scaligerum ad Euseb. p. 117. observat Fabricius l. l. lunatam scilicet τοῦ Epsilon formam Philopatoris ætate nondum obtinuisse, id egrgie confutavit Harlesius ibid. p. 198. Cf. De Clarac Sur la statue

de Venus Victrix découverte dans l'Ile de Milo p. 51. licet in *marmoribus* hujus temporis nondum reperiatur. Vid. Letronne, Recherches pour servir à l'histoire de l'Egypte sous les Grecs et les Rom. p. 11.

Αἴσωπον δέ φασιν ὡς ὑπὸ Ἴδμονος] De Æsopo Iadmonis cujusdam famulo testem locupletem habemus Herodotum II, 134. (Rhodopis) δούλη δὲ ἦν Ἰάδμονος τοῦ Ἡφαιστοπόλιος ἀνδρὸς Σαμίου, σύνδουλος δὲ Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ· καὶ γὰρ οὗτος Ἰάδμονος ἐγένετο. Cf. Suidas voc. Αἴσωπος T. I. p. 660. voc. Ἑταῖρα p. 876. alibi. Ex quibus locis appareret ap. Ptolemæum Ἰάδμονος scribendum esse pro vulgat. Ἴδμονος; quam medicinam Plutarcho T. II. p. 557. A. adhibuit Valckenarius ad Herodot. l. l. p. 168. ed. Wessel. Cf. Harles. ad Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 618. Verum apud Herodotum ab auctoris manu fuisse Ἴδμονος censet Corajus ad Heraclid. Pontici R. Hellen. Bibl. p. 355. Quam opinionum diversitatem ita conciliare studet Grauertus De Æsopo p. 61. ut Ἰάδμων Ionicam vel Æolicam formam nominis Ἴδμων arbitretur. Cf. Bæhr. ad Herod. l. l. p. 794. sq.

χωλὴ οὖσα Λάβδα ἐκλήθη] Idem refert Herodot. V, 92. Ἀμφίονι δὲ ἐόντι τουτέων τῶν ἀνδρῶν γίνεται θυγάτηρ χωλὴ, οὔνομα δέ οἱ ἦν Λάβδα. ubi in sequentibus adducitur Pythiæ Delphicæ oraculum, ad quod nostro in loco respicitur. Cf. Helladius ap. Phot. Cod. 279. p. 1584. ed. Roth. Ceterum retinui Bekkeri lectionem pro vulg. Λάμβδα, licet non improbem Wesselingium ad Herod. l. l. p. 419. qui Λάμβδα de-

fendit, hoc nomen ita a Ptolemæo temere auctum fuisse ratus.

τῷ γ' στοιχείῳ] Literam *γ'* suspectam videri monuit me Clarissimus Müllerus, fortasseque legendum Υ'. cum probabile sit omnes literas a Ptolemæo fuisse recensitas. Quæ viri sagacissimi conjectura eo magis mihi arridet, quod scimus Pythagoram vitæ humanæ cursum cum literâ Υ comparasse, eandemque *γράμμα φιλόσοφον* fuisse adpellatam. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1342. Quominus tamen vulgatam mutarem, illud me impedivit, quod ternarius quoque numerus apud Pythagoreos fuerit celebratissimus. Cf. Lobeck. l. l. p. 387. Ceterum de more illo apud Antiquos non infrequenti homines literarum nominibus appellandi, Ptolemæi loco etiam adhibito, disputavit Jonsius De Script. Hist. Ph. II, 7, 1. p. 147. sq.

LIB. VI.

Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Πενθεσιλείας ἀναιρεθεὶς κτλ.] Sumsit ista Ptolemæus ex Telide, quantum colligere licet ex Eudociæ verbis p. 85. *Τέλης δὲ ἱστορεῖ Πενθεσίλειαν ἀνελεῖν τὸν Ἀχιλλέα· αἰτησαμένης δὲ Θέτιδος· τὸν Δία ἀναστῆναι αὐτὸν, καὶ ἀντανελεῖν ἐκείνην· Ἄρεα δὲ πατέρα Πενθεσιλείας δίκην λαχεῖν Θέτιδι· κριτὴν δὲ γενόμενον Ποσειδῶνα κατακρῖναι Ἄρην.* Simillima leguntur ap. Eustathium in Homeri Odyss. λ. vs. 505. p. 452. l. 14. ed. Bas. Amazones, quarum pro Trojâ præliantium nulla apud Homerum mentio, in belli Trojani his-

torias primum induxisse Arctinum in Æthiopide suspicatur Heynius Excurs. XIX ad Æneid. I. Vol. II. p. 217. ed. 3, ex Procli testimonio Chrest. p, 478. ed. Gaisf. Ἀμάζων Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα — καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεὺς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. Unde intelligitur Penthesileæ mortem ab Achille ejusdem fuisse figmentum, quod posteriores fere omnes Poëtæ et Historici secuti sint. Diodor. Sic. II, 46. Dictys IV, 3. Quint. Smyrn. I, 593, Tzetzes Posthom. 184. ibiq. Jacobs. p. 114. Cf. Meziriacus ad Ovid. Her. T. I. p. 289. sq. Dederich. ad Dict. l. l. p. 445. Fuchs. De Var. Fab. Tr. Q. p. 124. Achilles cum Penthesileâ ab ipso cæsâ exhibetur in nummis contorniatis. Vid. Eckel. D. N, V. T. VIII. p. 287. Penthesileam tamen a. Pyrrho interfectam tradit Dares Phrygius C. XXXVI. p. 173.

ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων] Qui huc adfertur versus exstat apud Lycophronem 670. sed cum aliquâ lectionis varietate: Τίς οὐκ ἀηδὼν στ. κεντ. De re ipsâ vid. quæ notavimus supra ad Lib. V. p. 111.

Ἕλενος ὁ Πριάμου Ἀπόλλωνος ἐρώμενος γ. κτλ.] Eadem res in Paridem transfertur Sostrato auctore ap. Eustathium ad Odyss. λ. p. 452. l. 12. ed. Bas. hincque ap. Eudociam p. 85. Σώστρατος δὲ ἱστορεῖ Ἀλέξανδρον Ἀπόλλωνος ἐρώμενον καὶ μαθητὴν τοξείας, ὑφ' οὗ τόξον ἐλεφάντινον σχόντα τοξεῦσαι Ἀχιλλέα κατὰ γαστρός. Vix dubium videtur quin alterutra narratio ad alterius imitationem efficta sit, quamvis aliquis sine temeritatis suspicione conjicere possit Alexandri mentionem Eustathii errori deberi. Quominus enim de corrigendo

Ptolemæo cogitemus, impedit nos Dictyis locus, III, 6. „ inter quæ tam trepida cunctis fugientibus, Helenus quæsitum ex occulto vulneri locum ubi nactus est, manum Achillis procul atque improvisus sagittâ transfigit." Quod vulnus a Dictye excogitatum esse suspicatur Dederichius Introd. p. XXIX.

μετὰ Ἀνδρομάχης καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ] Pro vulg. *αὐτοῦ* edidissem *αὐτῆς*, quod sensus requirit, nisi veritus essem ne contextum emendando ipsum excerptorem Photium corrigerem, qui cum fortasse ap. Ptolemæum legeretur: *μετὰ Ἀνδρομάχης τῆς Ἕκτορος γυναικὸς καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ*, voces intermedias omisit, de mutando *αὐτοῦ* præ festinatione non cogitans. Meam suspicionem quodammodo confirmare videtur locus parallelus Malelæ p. 157. *τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ὁ Πρίαμος πένθιμον φορῶν σχῆμα, ἄξας μεθ' ἑαυτοῦ Πολυξένην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ παρθένον καὶ Ἀνδρομάχην τὴν Ἕκτορος γυναῖκα καὶ Ἀστυάνακτα καὶ Λαοδάμαντα υἱοὺς αὐτοῦ νηπίους, παραγίνεται πρὸς τοὺς Ἕλληνας.* Cf. Dictys III, 20. p. 79. et Tzetzes Homeric. vs. 315. sqq. In ipsâ re autem enarrandâ Recentiores duce, ut videtur, Dictye ab Homero recessisse videmus, apud quem Priamus solus Achillem adit Iliad. XXIV, 477. Cf. Dederich. Introd. p. XXIX. In opere musivo paucis abhinc annis detecto repræsentatur Mercurius juxta Priamum stans apud Achillem, qui et ipse Automedontem comitem habet. Vid. Abbildung von zwei alten Mosaiken, welche im Jahre 1823 zu Várhely im Hunyader-Comitate entdeckt worden. Kronstadt 1825. Quod ad numerum filiorum Hectoris adtinet, cui unicum

tribuit Homerus, de eo non inter se consentire auctores intelligitur ex Tzetzæ scholio ad Posthom. vs. 734. p. 171. Ἑκτορίδας τὸν Ἀστυάνακτα καὶ Λαόδαμον, τινὲς δὲ καὶ Σαπέργιον υἱὸν παραδεδώκασιν Ἕκτορος. Duos tantum memorat Conon Narrat. 46. Ὀξύνιον καὶ Σκάμανδρον. Sed tres iterum Ἀμφινέα Σκαμάνδριον et Παλαίτερον, quorum postremus nothus fuerit, memorat Anaxicrates Lib. II. Argolicorum ap. Schol. Eurip. Androm. vs. 221. Plures filios alii etiam memorant quos notavit Dederichius ad Dictyn p. 483. Ceterum quin Tzetzæ Astyanax et Anaxicratis Scamandrius unus idemque sit, nemo dubitabit, qui legerit Eustathium ad Il. ζ. p. 513. l. 21. ed. Bas. narrantem Trojanos Hectoris filium Scamandrium, ut patri gratias referrent, Astyanacta nominavisse. Cf. Id. ad Il. χ. p. 1390. l. 26. Etymol. Magn. voc. Ἀστυάναξ p. 145. ed. Lips. Dictys Cretensis. l. l. et Plato Cratyl. p. 392. B. Quo magis mirandum est Astyanacta et Scamandrium pro diversis habuisse Dionem Chrys. Vol. I. p. 356. et 368. ed. Reisk.

ὡς Θέτις — παῖδας πυρὶ λαθραίῳ κατηνάλου] Adumbrata ista videntur ex Lycophrone vs. 178. ubi Scholiasta : ὁ μὲν Λυκόφρων, ait, οὗτος οὐκ οἶδ᾽ ὅθεν εὑρὼν ἢ ψευδογραφῶν ἑπτὰ παῖδας ἄῤῥενας λέγει τὴν Θέτιν ἐκ Πηλέως τεκεῖν, καὶ τοὺς μὲν ἓξ εἰς πῦρ βάλλουσα ἀνεῖλεν κτλ. Fabulam multi retulerunt, quos, nostro loco non omisso, notaverunt Heynius ad Apollodorum Obss. p. 315. Müllerus ad Tzetzæ l. l. T. I. p. 456. et Staveren. ad Hygin. Fab. 54. Cf. Fuchs. De Var. Fab. Tr. Quæst. p. 84. Eodem modo Cererem De-

mophoonti Metaniræ puero immortalitatem parare voluisse observat Heynius l. l. atque hanc nostram fabulam antiquioris illius imitationem esse censet Kanne Mythologie der Griechen. p. LXI. Quod autem ad ea attinet quæ de Damyso gigante referuntur, equidem, ut Tzetzæ verbis utar, οὐκ οἶδ᾽ ὅθεν εὑρὼν ἢ ψευδογραφῶν Ptolemæus narraverit.

ἐν Παλλήνῃ] Ibi enim bellum Deorum cum Gigantibus gestum fabulantur. Vid. modo Stephan. Byz. sub voc. p. 620. ed. Berk.

ποδάρκην αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγ.] Il. XVI, 5. Ceterum Achilles sæpe ap. Homerum ob velocitatem incessùs laudatur, quo respexit Euripides Androm. 1237. Ἀπωλεσ᾽ ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας. Cf. Barnesius ad h. l. p. 438. et ad Iphig. in Aul. 205. p. 492. ed. Lips. et Clark. ad Il. I. vs. 58. Illa autem de Arces alis fabula haud dubie est grammatici cujusdam somnium, quo miram simul et ingeniosam originem epitheto Homerico adfingeret. Vide tamen Vossium Epist. Mytholog. T. II. .ep. 40. p. 20. ed. 2.

Πηλεῖ ἐπὶ τῷ γάμῳ φασὶ δωρήσασθαι κτλ.] Celebratissimæ Pelei et Thetidis nuptiæ præsentiâ Deorum. Vid. Heynius ad Apollodor. III, 13, 5. p. 313. sq. locisque ab eo citatis add. Pindar. Isthm. IX, 58. Hygin. Fab. 34. De ipsis autem muneribus, de quibus multi multa fabulati sunt, disseruerunt idem Heynius Ibid. p. 314. et Kôler. ad Catulli Epithal. 212. p. 255. sq.

Ἥφαιστον μὲν μάχαιραν] De hoc dono cum Ptolemæo consentiunt Schol. Piudari Pyth. III, 167.

Eudocia p. 225. et Tzetzes ad Lycophr. 178. Sed ensem jam antea a Vulcano datum fuisse Peleo, post Heynium Annot. ad Apollod. l. c. p. 348. monuit Müller. ad Tzetz. l. l. T. I. p. 457.

ἐξ οὗ λύεταί σοι καὶ τὸ πάσσε δ' ἁλὸς θ.] Homer. Iliad. IX, 214. ad q. l. Heynius Obss. T. V. p. 575. „De epitheto, ait, varia hariolantur Schol. Eustath. Plutarch. Sympos. V, 10. (T. VIII. p. 727. R.). Simplicissimum erat dicere esse *præclarum*, *almum*. Hesychius recte ἔντιμον, nisi malis dicere esse sacrum propter usum religiosum in molâ salsâ". Eustathii locum quia nostro lucem adfundit huc transcribam p. 647. l. 53. ed. Bas. θεῖον δὲ ἅλα καλεῖ μυθικῶς, ὃν ὁ Ἀχιλλεὺς κειμήλιον εἶχε, δῶρον ὄντα Νηρέως ἐκ τοῦ πατρικοῦ γάμου. ὡς ἂν, ἐὰν ἐξ αὐτοῦ καταπάττοι βρῶμα, ἡδύτατον αὐτὸ ποιῇ, καὶ τὸν ἐν μεγίσταις ὄντα λύπαις πείθῃ φαγεῖν. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ Ἑλένη φάρμακόν τι ἔχουσα καὶ μίσγουσα τῷ κρατῆρι ἀλύπους ἐποίει τοὺς πίνοντας. καὶ τὸν ἅλα γοῦν τοῦ Νηρέως τοῦτον θείαν τινὰ ἔχειν δύναμιν ὁ μῦθος φησὶν ἐπὶ τοῖς ἐσθίουσιν. Cf. Etymol. Magn. v. θεῖον p. 407. ed. Lips.

ἀνέπεισε συνελθεῖν τῷ Διῒ] Tales conciliationes in antiquis fabulis satis frequentes, ut ex. c. Pelei et Thetidis nuptiæ, Chironis (Apollodor. III, 13.) vel Protei operâ conciliatæ. Vid. Ovid. Metam. XI, 220. Ceterum de singulari istâ traditione cf. Creuzer. Symbolik T. II. p. 568.

ὁ τὸν ὀστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν] Hunc locum sic intellige ut Achilles ille, ceteroquin aliunde non notus, ὀστράκοις uti ad ferenda suffragia excogitasse

dicatur, non autem, quemadmodum vulgo accipitur, ostracismi, ita falso dictam, pœnam Athenis introduxisse; quod quis fecerit inter Scriptores non constat. Alii enim ostracismum ad Theseum referunt, alii ad Pisistratidas. Verior tamen eorum sententia videtur, qui illum Clistheni tribuunt auctore Æliano V. H. XIII, 24. De hac opinionum diversitate præter VV. DD. Scheffero laudatos ad Ælian. l. l. p. 891. ed. Gron. Vid. Potteri Archæolog. Gr. ibique Rambach. Vol. I. p. 272. et Wesseling. ad Diodor. Sic. XI, 55. Vol. IV. p. 365. ed. Bip.

καὶ Διὸς καὶ Λαμίας Ἀχιλλέα] De eximiâ Lamiæ pulcritudine, ejusque cum Jove congressu narrat Heraclitus De Incredibilibus in Galei Opusc. Mythol. p. 80.

ἐρίσαντα περὶ κάλλους] Num cum ipsâ Venere? quemadmodum accepit Meziriacus ad Ovid. Heroid. T. I. p. 227.

ἐμβάλλει Πανὶ τὸν Ἠχοῦς ἔρωτα] Originem ducere hic mythus videtur ab Orphicorum fabulis. Pan enim tanquam Echûs amator celebratur in Orph. Hymn. X. et in Epigr. incerti poëtæ Anthol. Gr. T. III. 175. (IV. p. 142. ed. Lips.), atque ex iis filiam nomine Iamben in Thraciâ natam tradit Schol. Euripid. Orest. 962. Vid. Creuzer. Symbolik T. III. p. 249.

ἣν δῶρον Εὐρυπύλῳ — δίδωσιν] Verum non ipsi Eurypilo sed ipsius matri datam hanc vitem prodit Acusilaus ap. Schol. Odyss, λ. 519. p. 385. Buttm. (in Acusil. Fragm. p. 221. ed. Sturz.). Eustathius

ad Odyss. l. l. p. 453. l. 6. ed. Bas. ait: Χρυσῆν τινα φασὶν ἄμπελον· ἣν Ζεὺς μὲν ἐχαρίσατο ἀντὶ Γανυμήδους τῷ πατρὶ Τρωΐ, Πρίαμος δὲ ἐκ διαδοχῆς ἐλθοῦσαν εἰς αὐτὸν ὑπέσχετο Ἀστυόχῃ, τῇ ἑαυτοῦ μὲν ἀδελφῇ Εὐρυπύλου δὲ μητρὶ, εἰ πέμψει ἐπὶ συμμαχίᾳ τὸν υἱόν. Verba Eustathii exscripsit Eudocia p. 161. Neutram rationem sequitur Schol. Juvenalis Satir. VI, 654. Siquidem Priamum vitem Eurypili uxori misisse narrat, quocum convenire videntur quæ deinceps ap. Eustathium l. 9. leguntur: ἄλλοι δέ φασι τῇ Εὐρυπύλου γυναικὶ ὑποσχῆσθαι δῶρα πρὸς Πριάμου εἰ ἀναπείσει τὸν ἄνδρα συμμαχῆσαι Τρωσίν. ἔδοξε δέ τισι κρεῖσσον ἀποδοῦναι ὡς ὑπόσχεσιν ἔθετο Πρίαμος Εὐρυπύλῳ καθὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τῷ Ὀθρυονεῖ μίαν τῶν θυγατέρων δώσειν ἐπικουρήσαντι. Quod postremum secutus est Ptolemæus, Priami filiæ vitem substituens. Hujus vitis meminerunt etiam Schol. Euripidis Orest. 1392. et Dictys Lib. IV, 14. ubi vid. Dederich. p. 453. Eurypilum autem Trojanis auxilio venisse cecinerat Lesches in Iliade parvâ. Vid. Procl. p. 481. ed. Gaisf.

Αἴσωπος ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίωσε] Idem refert Suidas voc. Ἀναβιῶναι T. I. p. 158. Ἤδη δέ τινές φασιν ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, καὶ Πλάτων φησὶν ὁ κωμικὸς, Καὶ νῦν ὀμοσόν μοι μὴ τεθνᾶναι τὸ σῶμα ἐγὼ ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. Quæ verba Platonis comici descripsisse ex Schol. Aristoph. Vesp. 1251. et Avib. 470. alia vero habuisse e Zenobio I, 47. monuit Kusterus. Cf. Id. voc. Αἴσωπος T. I. p. 661. et Eudoc. p. 217. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. p. 622. Harl.

De probabilibus fabulæ caussis disseruit Grauertus De Æsopo p. 38.

Φιλοκτήτην ἐν Λήμνῳ Πύλιος ἰάτρευσεν υἱός Ἡφ.] Non a Vulcani quidem filio sed ab ipsius sacerdotibus, in insulâ nempe Vulcaniâ, sanatum Philoctetem alii tradunt. Vid. Schol. Sophoclis Philoct. 270. Dictys II, 14. Schol. Homeri Il. β. 722. p. 90. a. ed. Bekk. Explicationem fabulæ, ut ita dicam, physico-mythologicam adfert Philostratus Her. V, 2. p. 226. Boiss. ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς Λημνίας, ἐς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἥφαιστος. Atque terram Lemniam vi astrictoriâ præditam esse, quâ vulnerum labra obducantur et coalescant, ex Galeno docuit Daceria ad Dictyn II, 15. p. 35. Verum Philoctetes Podalirii operâ ad sanitatem restitutus dicitur Quinto Calab. IX, 462. in cujus loco Machaonem memorant Propert. II, 159. Schol. Pindari Pyth. I, 109. Tzetzes ad Lycophr. 911. et Posthom. 583. quibus præiverat Lesches in Iliade parvâ ap. Procl. p. 481. ed. Gaisf. Vid. Jacobs ad Tzetzæ l. l. p. 154. et Dederich. ad Dictyn II, 14. p. 410. sq.

ὁ περὶ τοῦ Μήλου λόγος διεδόθη] Hanc interpretationem celebratissimæ apud Antiquos fabulæ de Dearum judicio, in quâ explicandâ certatim luxuriarunt grammaticorum ingenia, utrum Ptolemæus ipse excogitaverit, an ab alio acceperit compertum non habeo; Dearum autem honori consulere sibi videbatur iste grammaticus, cum eas non de malo sed de homine certare fingeret. Ceterum mythum ipsum ab Homero Iliad. XXIV, 29. sq. (si modo locus

Homeri genuinus haberi potest. Vid. Fuchs. De Var. Fab. Tr. Quæst. p. 39.) leviter indicatum, post Cypriorum carminum auctorem (Vid. Proclus p. 472. ed. Gaisf.), varie exornaverunt seriores poëtæ. Cf. Jacobs. ad Tzetzæ Antehom. vs. 65. p. 13. De Dearum judicio luculenta est Hemsterhusii nota ad Lucian. Dialog. Deor. XX. T. I. p. 252. sq. Reitz.

Ὑπερμένης ἐν τῷ περὶ Χίου, Ὁμήρου κτλ.] Hypermenem hac narratione Homerum Chiis vindicare voluisse existimat Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 329. Harl.

ὁ δὲ τὸ ὄργανον τὸ οὕτω καλ. σκινδαψὸν κτλ.] Hinc Stephano Byz. voc. Γαληψὸς. p. 260. dicitur Σκινδαψὸς ὀργάνου ὄνομα καὶ κύριον. Illud tamen inter peregrina instrumenta recenset Aristoxenus ap. Athenæum IV. p. 182. F. De eo Veterum testimonia protulit Athenæus ibid. p. 183. A. B. ubi nostri loci non oblitus est Schweighæuser. Animadv. T. II. p. 671. Cf. Alberti ad Hesych. voc. Κινδαψὸς T. II. p. 263. De Scindapso peculiari dissertatione egit Mannertus, quem laudat Lobeckius Aglaoph. p. 1331.

LIB. VII.

Τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἕβδομος ἀριθμός] Vix dubium est quin a Ptolemæo scriptum sit ὁ ἑπτά. Apulejus Metamor. XI, 537. „Septies submerso fluctibus capite, quod eum numerum præcipue religionibus aptissimum divinus ille Pythagoras prodidit." Illud autem videtur a Ptolemæo initio hujus libri memoratum,

ut rationem adferret, cur et ipse opus suum libris septem absolverit.

ὡς Ἀχιλλεὺς — πυρίσσοος ἐκαλεῖτο] Hoc cognomen Achilli indiderat Agamestor in Epithalamio Thetidis, uti docent Eudocia p. 225. Tzetzes ad Lycophr. 178. et 1244. iterumque in Exegesi ad Iliad. p. 105. sq. ed. Herman. Eum autem *Liguronem* prius nominatum, *Achillem* postea dictum esse ὅτι τὰ χείλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκε, refert Apollodorus III, 13, 6. Nominis etymologiam alii aliter exponunt. Vid. Heyn. Obss. ad Apollod. p. 315. et ad Hom. Il. I, 1. T. IV. p. 4. Cff. Interpp. ad Schol. Lyc. Vol. I. p. 458. II. p. 588. sq. ed. Müller. et Meinekius ad Euphor. p. 127. sq.

Τηλέμαχον — ἀνεῖλον αἱ Σειρῆνες] De Telemacho a Sirenis occiso notitiam uni, quantum scio, debemus Ptolemæo. Pertinere autem videtur hæc fabula ad Telemachi in Tyrrheniâ commorationem, ubi Clusium condidisse traditur (Cf. Servius ad Æn. X, vs. 167.) et filiam, Romen nomine, Æneæ nuptam, genuisse. Vid. Clinias ap. eund. ad Æn. I, vs. 277.

Ὀδυσσεὺς ἐν Τυῤῥηνίᾳ ἠγωνίσατο] Ulyssem Cortynensem ab Ithacensi diversum hoc loco memorari existimat Müllerus Etrusk. II. p. 269.

Ἰλίου ἅλωσιν Δημοδόκου ποίημα] Ejusdem Demodocei poëmatis meminerunt Heraclides Ponticus ap. Plutarch. de Music. p. 1132. B. Philostrat. Heroic. c. 2. §. 20. Schol. Lycophr. Proleg. Vol. I. p. 260. Cf. Müllerus ad h. l. et Ind. Scriptor. Vol. III. p. 137. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 24.

τετριχωμένην ἔχων τὴν καρδίαν] Eandem rem de Leonidâ ex Aristidis Persicis narrant Plutarchus Parallel. T. VII. p. 220. ed. R. et Stobæus p. 92. atque de aliis alii. Vide quos notavit Schottus ad nostrum locum. Sed istiusmodi figmenta nebulonum mendacia vix memoratu digna adpellat Valckenarius ad Herodot. p. 611. ed. Wessel.

ὅτε μανεὶς καὶ τοὺς ἰδίους ἀνεῖλε παῖδας] Cædes Herculis liberorum ab ipso patre argumentum fuit in priscis fabulis decantatissimum. Apud Euripidem quidem (Herc. Fur. vs. 969.) Eurysthei filios se occidere Hercules opinatur. Cf. Sextus Empiric. Advers. Logic. I, sect. 406. p. 450. et II, 67. p. 470. Fabric. A quo Seneca in eo tantum recedit, ut pro Eurysthei Lyci filios nominet vs. 987. Quod autem ad modum attinet, quo eos sustulerit, de eo non conveniebat inter Veteres. Apollodor. II, 4, 12. Pherecydes p. 102. ed. Sturz. et Tzetz. Chil. II. 229. filios ab Hercule in ignem esse conjectos narrant; contra telo prostrati dicuntur Euripidi Her. Fur. 970. sqq. Pindar. Fragm. CLXVI. p. 152. Heyn. Diodor. Sic. IV, 11. et Schol. Lycophr. 38. Cf. Müller. ad h. l. p. 322. et Interpp. ad Hygin. Fab. 32. Discrepantiam quoque vulgatæ apud Thebanos traditionis ab iis, quæ in Stesichori et Panyasis carminibus celebrabantur, notavit Pausanias IX, 11, 1. Cf. Kleinius ad Stesichori Fragm. p. 120. Jam vero non deerant, qui tam atrox facinus Herculi abjudicarent, ut intelligitur ex Schol. Pind. Isthm. IV, 104. περὶ τῶν Ἡρακλέος ἐκ Μεγάρας παίδων Λυσίμαχός

φησί τινας ἱστορεῖν μὴ ὑπὸ Ἡρακλέος ἀλλ' ὑπό τινων δολοφονηθῆναι ξένων. οἱ δὲ Λύκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι, Σωκράτης δὲ ὑπὸ Αὐγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. Neque minorem dissentionem obtinuisse de horum filiorum nomine et numero docent Schol. Pind. l. l. Tzetzes ad Lycophr. vers. laud. et 663. Schol. Odyss. XI, 268. Cff. Wesseling. ad Diodor. Vol. III. p. 458. ed. Bip. Sturzius ad Pherecyd. p. 102. et Orellius ad Nic. Damasc. p. 182. Ceterum, quem liberi, cum iisque Stichius juxta Ptolemæum, experti erant sortem, eodem ipsa Megara occubuisset, nisi ab Iphicle fuisset servata, teste Nic. Damasceno Lib. I. Hist. p. 39. Orell. quanquam eam reapse interiisse scripserunt Euripides et Seneca. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Deor. XIII, 2. T. I. p. 237. Reitz. Add. Cicero Academ. II, 80. Immo Iphiclem ipsum Minervæ interventu Herculis furori ereptum refert Asclepiades ap. Schol. Odyss. λ. vs. 269. p. 369. Buttm. Amphitryonem quoque miraculoso modo mortem effugisse ferebat supra memorata Thebanorum traditio ap. Pausaniam l. l. Iolaum denique fugâ salutem quæsivisse auctor est Diodor. Sic. l. l.

ἐδωρήσατο αὐτῷ Δώτορα τὸν Θεσσαλὸν ἵππον] Dioscuros a Mercurio equos Phlogeum et Harpagum accepisse, a Junone autem Xanthum et Cyllarum refert Stesichorus ap. Suidam voc. Κύλλαρος. T. II. p. 392. et Etymol. Magn. sub eâd. voc. p. 493. ed. Lips. (ap. Klein. Stesichor. Fragm. p. 54.). Etymologici autem verba huc adferam, quippe quæ corruptelâ laborare videantur: Κύλλαρος ἵππος Κάστορος παρὰ τὸ κέλλειν ὁ

ταχύς. Στησίχορος τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ [τοῖς Διοσκούροις] Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον ὠκέα τέκνα Ποδάργης Ἥραν δ' Ἐξάλιθον καὶ Κύλλαρον, ubi uncinis inclusa τοῖς Διοσκούροις e Suidâ addita esse monet Sylburgius p. 819. Sed debebat præterea ex eodem Suidâ Ἥραν δὲ Ξάντον reponere pro vulgat. Ἥραν δ' Ἐξάλιθον. Cyllarum Polluci tribuit Virgilius Georg. III, 88. sq. quocum cf. Lactant. ad Statii Theb. VI, 328. Cyllarus forsitan etiam restituendus Ptolemæo apud q. pro Δώτορα editt. ante Bekkerum dabant δῶρα, legendumque: ἐδωρήσατο αὐτῷ δῶρον τὸν Κύλλαρον ἵππον. Alia tamen superest loci, qui valde suspectus videtur, expediendi ratio. Cum enim ex addito voci Θέσσαλον articulo perspiciatur sermonem esse de notissimo aliquo equo, illum non Δώτορα sed Ἀρίωνα fuisse conjici potest ex Lactantii loco ad Statii Theb. IV, 42. „Cum igitur adhuc ignotus esset equorum cursus (usus?) mortalibus et horum animalium naturâ egeret terra, Neptunus remediaturus humanos successus virtutibus ac potentiâ, in Thessaliâ terram tridente percussit, subitoque, mirum dictu, solo prosilierunt duo equi scilicet Scyphos et Arion, inde optimæ naturæ equi Thessalici per orbem feruntur." Cf. Schol. Pind. Pyth. IV, 246. De Thessalorum equorum præstantiâ notum est proverbium ἵπποι Θεσσαλικοὶ Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες ap. Athen. VII. p. 278. E. Cf. Jacobs. ad Antholog. Gr. Vol. II. P. II. p. 500. et Corajus ad Heliodor. Lib. III. p. 117. Neptunum equos Dioscuris dedisse tradit Pausanias II, 1. cui

adsentitur Hyginus Poët. Astronom. II, 22. ubi cf. Staveren.

ἐπιτελοῦντος ἐπιτάφιον Πύθωνι] Lactant. Plac. Narrat. Fab. I, 8. „Hunc Apollo sagittis interemit et, ne ejus aboleret nomen, instituit ludos et certamina quædam in his ludis ostendit." Varias ludorum origines referunt Schol. ad Pindarum in Argument. Pythiorum.

οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις] Homer. Il. III, 54. ubi legendus Heynius Obss. T. IV. p. 461. Eudoc. p. 34. ὅτι δὲ φιλῳδὸς ἦν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος δηλοῖ καὶ ἡ κιθάρα ἣν αὐτῷ Ἕκτωρ ὀνειδίζει. Cf. p. 229. Nobilitata autem est Paridis Cithara Alexandri Magni dicto ap. Plutarch. De Fortun. Alexand. T. VII. p. 310. ed. Reisk. ex quo sua petiisse videntur Ælian. V. H. IX, 38. et Eustathius ad Hom. l. l. p. 288. l. 34. ed. Bas.

ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον] Dictionem hanc, quam putat Bacchylideam, nihil aliud valere ac notum proverbium : *ex tripode dictum*, Kühnio ad Ælian. V. H. III, 18. obtemperans, monuit Neuius ad Bacchylid. Fragm. p. 63. Vereor tamen ut vir doctus nostri loci sensum recte perceperit, quem, ni egregie fallor, sin minus accurate, vere saltem expressit latinus interpres vertendo : *Apud Bacchylidem quid sit, quod tanquam a Sileno dictum refert.* Videtur enim Bacchylides in carmine quodam, ut ipsius verbis major auctoritas inesset, sive Silenum loquentem introduxisse, sive dicta aliquot ei tribuisse. Ce-

terum ex nostro loco intelligitur fabulam de Sileni capti sapientibus dictis jam a Bacchylide celebratam esse. Cf. Dissenius ad Pindar. p. 657.

ἀπὸ Λεύκου τοῦ Ὀδ. ἑταίρου τὴν κλῆσιν ἔλαβεν] Illud promontorium a saxorum candore nomen habuisse tradunt Geographi. Vid. Strabo X. p. 693. Eustathius ad Dionys. Perieges. 78. p. 100. ed. Bernh. Cf. Servius ad Æneid. VIII. p. 528. E. alii autem a Leucadio Icarii filio ita adpellatum fabulantur, teste Strabone l. l., alii denique a Leucate puero, qui, cum ipsum Apollo vellet rapere, in mare se projecit. Vid. Servius ad Æneid. III. p. 283. A. Hodienum promontorium *Ducato* adpellant. Vid. Mannert. Geograph. der Griech. und Röm. P. VIII. p. 75.

Ἀντίφου] Priami ex Hecubâ filius erat Antiphus, teste Apollodoro III, 12, 5. ubi vid. Heynius Obss. p. 303. Eum Leucum occidisse, dum Ajacem telo peteret, canit Homerus Il. IV, 489. Ipse autem ab Agamemnone interfectus dicitur Il. XI, 101. Vid. de eo Fuchs. De Var. Fab. Tr. Quæst. p. 43. sq.

τοῦτον ἱδρύσασθαί φασι καὶ ἱερὸν Λευκ. Ἀπόλ.] Illud tamen a Cephalo conditum alii tradunt. Vid. Müller. Doriens. I. p. 231. ubi de religione Leucadiâ plurimis disseritur. In diversissima abit Servius ad Æneid. l. l. cum scribat : „ Varro enim templum Veneri ab Æneâ conditum ubi nunc Leucatem dicit, quamvis Menander et Torpilius comici a Facione Lesbio id templum conditum dicunt etc. ".

τοὺς μὲν οὖν καθαλλομένους ἀπὸ τῆς πέτρας κτλ.] De

hoc celeberrimo in totâ antiquitate amantium saltu peculiari dissertatione egit Hardion. in : Mémoires de l'Académie des Inscriptions Vol. VII. p. 251. sqq.

εὗρεν αὐτὸν ἐν Ἄργει πόλει τῆς Κύπρου] Argi Cypri civitatis nulla reperitur apud alios scriptores diserta mentio. Eustathius ad Dionys. Perieg. 419. p. 175. ed. Bernh. postquam de Argo Peloponnesi locutus esset addit : ἐλέγετο δέ φασι καὶ Θετταλικὸν Ἄργος ἡ νῦν Λάρισσα, καὶ Ἀμφιλοχικὸν δὲ ἄλλο, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν εἰς ἕνδεκα τόπους οἱ παλαιοὶ τὸ Ἄργος μετροῦσι, λέγοντες καὶ ὅτι πᾶν σχεδὸν πεδίον παραθαλάσσιον Ἄργος ἐλέγετο. Illa autem quæ in nostro loco memoratur urbs nomen habere videtur ab Argivis qui inter colonos Cypri insulæ enumerantur. Cf. Raoul-Rochette Histoire des Colon. Grecques T. II. p. 398. Hinc confirmatur opinio de Adonidis festis ex Cypro in Peloponnesum et quidem, ut ex Pausaniæ II, 20, 5. testimonio colligitur, Argos tralatis. Vid. Creuzer. Symbolik T. II. p. 96. coll. Siebelis. ad Paus. l. l. T. I. p. 213.

Ἐριδίου Ἀπόλλωνος] Hoc Apollinis epitheton cum alibi frustra quæsivi, tum in iis quæ de variis hujus dei epithetis largâ manu adtulit Creuzerus Meletemat. P. I. p. 30. sq. Sed corrigendum esse Ἐρυθιβίου monuit Müllerus V. Clariss. Apollo enim ἐρυθίβιος in hoc littore colitur. Vid. ejusdem Prolegom. ad Mytholog. p. 417. et Dor. I. p. 285.

Ἀρτεμισία ἡ Λυγδάμιδος] Hujus Artemisiæ Lugdamidis filiæ meminit etiam Pausanias III, 11, 3.

πεποίηται δὲ καὶ Ἀρτεμισία θυγάτηρ μὲν Λυγδάμιδος. Cf. Herodot. VII, 99. cum Valckenar. not. p. 549. ed. Wessel. et Oratio, quæ fertur, Thessali Hippocratis filii inter ejusd. Epist. T. I. p. 6. ed. Chart. (T. III. p. 839. ed. Kühn.). De illâ autem cum Persis contra Græcos præliante vid. quæ notavimus supra ad Lib. III. p. 82.

Ἱππομέδοντά φησιν Ἐπιδάμνιον] Qui hîc memoratur Hippomedon, eum ab Euphorione ἐν Ἱππομέδοντι celebratum esse suspicatur Meinekius De Euphor. p. 33. sq.

Νικόστρατον δὲ τὸν κωμικὸν] Nicostratus hic, cujus patriam et ætatem ignorari existimavit Hardion. op. laud. p. 255., haud dubie est Nicostratus Aristophanis filius, mediæ comœdiæ poëta notissimus. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 777.

Χαρῖνος δὲ ἰαμβογράφος] Charini hujus poëtæ Iambographi, Antiochi Eupatoris temporibus viventis, qui præter Ptolemæum meminerit, scriptorum neminem invenire mihi contigit.

ἐν ᾧ ἀνειλκύσθη σὺν κιβωτῷ χρυσίου κτλ.] Ex iis quæ Nireo accidisse feruntur, suspicatur Hardion. l. l. p. 260. ab Apollinis ministris fuisse constitutum, ut, qui pecuniam in mare projecisset, sui ipsius projiciendi necessitate liberaretur.

Πᾶνα δέ φησιν ἰχθὺν κτλ.] Desumta sunt ista haud dubie ex Æsopi libro de Helenâ, unde eadem retulit Suidas voc. Πᾶν T. III. p. 15. ὅτι Αἴσωπος ὁ Μιθριδάτου ἀναγνώστης ἔγραψε περὶ Ἑλένης ἐν ᾧ φησι Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον

εὑρίσκεσθαι, ὃς ὑπὸ Ἡλίου ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα. Cf. Id. voc. Αἴσωπος cum not. Kusteri T. I. p. 660. et Eudoc. p. 67. Vide etiam Creuzer. Symbolik T. III. p. 250. sq. De ipso autem lapide consuli potest Plin. H. N. XXXVII, 47. ubi vocatur *Asteria*. Sed *Asteriten* nominat Isidor. Plinium exscribens Orig. XVI, 10. Ἀστέριος dicitur etiam Dionys. Perieg. 328. ubi cf. Bernhardhius p. 601.

Fragmentum

e Tzetzæ Chiliad. VIII, 195.

τὸ ἐν τῇ Κνίδῳ ἄγαλμα κτλ.] De Cnidiâ Venere peculiari Dissertatione egit Bayer. in Commentat. Acad. Sc. Petropolit. T. IV. p. 219. Utrum vero ea, quæ nunc Mediceæ Veneris nomine statua celebratur, antiquæ illius Cnidiæ imitatio sit, quæstio est de qua recentioribus temporibus multum disputatum est. Cf. Müller. Handbuch der Archæolog. der Kunst p. 110.

λίθῳ — τῷ καὶ Πεντελησίῳ] Pentelico marmore facta dicitur etiam Luciano in Jove Tragœd. C. 10. T. II. p. 652. Quamvis idem Lucianus ex marmore Pario fuisse tradat Amor. C. 13. T. II. p. 411. Reitz.

Ἧς περ πολλοὶ καὶ ἐμμανῶς ἠράσθησαν ἄνθρω.] Plinius

II. N. XXXVI, 5, 4. „ Ferunt amore captum quemdam cum delituisset noctu simulacro cohæsisse, ejusque cupiditatis esse indicem maculam. " quocum Sillig. Catalog. Artific. p. 385. confert Lucian. l. l. T. II. p. 414. sqq. Valer. Maxim. VIII, 11, 4. et Athenæum XIII. p. 605. F.

τὰ Ὁμήρου] Iliad. III, 156. sq.

πρὸς τὴν Τέρτυλλαν ὁ Πτολ. γράφει] Hanc Tertullam a Ptolemæo δέσποιναν dictam esse testatur Photius Cod. 190. init. Sed illa, quæ fuerit, ignoramus nec ipse scivisse videtur Photius. Unam tantum reperimus inter plurimas ejusdem nominis feminas, quæ his circiter temporibus vixerit, paternam scilicet Vespasiani aviam, cujus mentionem facit Suetonius in Vespas. C. 2. Vol. II. p. 215. ed. Wolf.

INDEX AUCTORUM

MINUS NOTORUM

QUORUM SCRIPTIS SIVE USUS EST, SIVE USUS VIDETUR

PTOLEMÆUS.

A b a s, sophista, cujus feruntur *Commentarii Historici* et *Methodus Rhetorica*, teste Suidâ sub. v. T.I. p.4. quem exscripsit Eudocia p.51. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. VI. p. 121. Fuit etiam auctor *Troicorum*, si de eo accipiendus Servius ad Æneid. IX. vs. 264. „ Quidam ab Abante, qui Troica scripsit, relatum ferunt post discessum a Trojâ Græcorum, Astyanacti ibi datum regnum ".

A e s o p u s, Mithridatis regis anagnostes, qui ejus *Elogium* et librum *De Helenâ* scripsisse dicitur Hesychio Milesio voc. Αἴσωπος. Cf. Suidas sub eâd. v. T. I. p. 660. et in Πᾶν T. III. p. 15. atque Eudocia p. 67. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 621. Harl. et VI. p. 121.

A g a m e s t o r, Pharsalius, ἐπιθαλαμιογράφος, cujus mentionem facit Tzetzes ad Lycophr. Prolegom. p. 261. Ex ejus ἐπιθαλαμίῳ Θέτιδος duo disticha nobis servavit idem Tzetzes in Lycophr. 178. et Exegesi in Il. p. 106. ed. Hermann. Apud Eudociam p. 225.

corrupte legitur Ἀγαμήτωρ. De eo videndus omnino Müllerus ad Tzetz. l. l. p. 459.

Alexander Myndius Historicus, de quo Eudocia p. 50. et Stephanus Byz. voc. Μύνδος p. 572. Ejus meminerunt Ælian. Hist. Anim. V, 27. Plut. Vit. Marii T. II. p. 833. Reisk. Schol. ad Il. π. 428. p. 457. ed. Bekk. Eustath. ad Il. β. p. 193. l. 11. ed. Bas. Schol. Theocriti V, 96. p. 891. VII, 57. p. 912. ed. Kiessl. Scripserat *Historiam Pecudum*, cujus librum II. laudat Athenæus V, p. 221. Apud Schol. ad Il. κ. 274. p. 288. ed. Bekk. citatur Alexander Myndius ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ζώων, et apud Athenæum IX, 11. p. 392. C. ἐν δευτέρῳ περὶ ζώων. Sed in his binis locis corrigendum esse περὶ πτηνῶν ζώων ex alio Athenæi loco ibid. p. 398. C. suspicatur Schweighæuserus Ind. Script. ab Athenæo Citat. sub. v. p. 17. Scripsisse eum præterea *De Gorgone* testis est Eudocia l. l. Quis vero Alexander ille sit, qui in libro I. Creticorum citatur a Scholiaste Apollon. Argonaut. IV, 1492. statuere non ausim. Vix autem crediderim Alexionem grammaticum in Scholiis Homeri Marcianis sæpe laudatum, eundem esse cum Alexandro nostro, quemadmodum placuit Villoisoni in Diatrib. Anecdot. Gr. Vol. II. p. 184. Cf. Kuinoel. in Fabric. Bibl. Græc. T. I. p. 444. Harl. Neque statim adsentiar VV. DD. qui ap. Diog. Laërt. I, 29. ubi adfertur Alexon quidam Myndius, Μυθικῶν auctor, pro Ἀλέξων corrigi jubent Ἀλέξανδρος. Porro ap. Hesychium voc. ὑπομέλαθρα T. II. p. 1473. ed. Albert. et Arnobium Lib. VI. p. 193. ubi citatur simpliciter

Myndius, de Alexandro nostro, præeunte Pricæo ad Hesychii l. l., cogitare videtur Fabricius Vol. VI. p. 223. Quæ suspicio dubio haud caret, cum alii fuerint scriptores Myndo oriundi, velut Botryas Myndius memoratus Ptolemæo nostro Lib. I. Apollonius et Zeno Myndii grammatici, quorum mentionem facit Stephanus Byz. l. l. Nisi potius Myndius nomen sit proprium, qualia nomina populorum vel oppidorum hominibus tributa collegit Sillig. Catalog. Artific. Addend. p. 487. quibus addi possunt *Eresius* nobis infra nominandus et *Abydenus*, Eusebio et Syncello laudatus, quem cum Palæphato Abydeno eundem esse perperam putabat Huctius Demonst. Evangel. p. 99. Vid. Schœll. Histoire de la Littérature Grecque T. III. p. 213. in not.

Alexander Paphius, Mythographus ut videtur, cujus unus meminit Eustathius ad Odyss. κ. p. 1658. l. 47. ed. Rom. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πάφιος μυθολογεῖ. Cf. Id. p. 1713. l. 18.

Antiochus, qui τὰ κατὰ πόλεις μυθικὰ scripsisse dicitur Ptolemæo Lib. V. Cf. Heynius Commentat. de Apollodori Bibl. p. XXXVII. sq. Incertum est an hîc intelligendus sit Antiochus Syracusanus, Xenophanis filius, de cujus patriâ vid. Diodor. Sic. XI, 71., de patre autem Hesychius voc. Χώνην T. II. p. 1570. ed. Albert. Eundem præterea laudarunt Strabo V. p. 371. ed. Almel. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. I, 12. Stephan. Byz. v. Βρέττος p. 245. et Σαμάρεια p. 659. Eum conscripsisse librum περὶ τῆς Ἰταλίας, præter Hesychium l. l. diserte testatur Strabo VI. p. 391.

De eo videndi Vossius De Hist. Gr. IV, 7. p. 456. Niebuhr. Rœmische Geschichte Th. I. p. 27. Ukert. Geograph. der Griechen und Rômer I. Th. p. 84. Heyn. De Fontib. Hist. Diodori Comment. III. Vol. I. p. LXXXV. sq. Accipi tamen posset Ptolemæus de Antiocho Ægeo sophistâ, de quo sermo est ap. Philostratum De Vit. Sophist. II, 4. p. 568. quem excerpsit Suidas voc. Ἑρμογένης T. I. p. 860. Cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. X. p. 506. et Jacobs. ad Anthol. Gr. Catalog. Auctor. Epigrammat. Vol. III. P. III. p. 846.

Antipater, Acanthius. Præter Ptolemæum ejus mentionem fecit Eustathius ad Odyss. λ. p. 1697. l. 58. ed. Rom. Cf. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 10. ed. Harl.

Archelaus, Cyprius. Archelaum quemdam, cujus et quatuor epigrammata exstant in Analect. II, 58. (II, 57. ed. Lips.), *Ægyptium* adpellat Antigonus Caryst. C. XXIII. p. 35. ed. Beckm. Archelai autem *Chersonesitæ* mentio fit cum alibi tum ap. Athenæum IX. p. 409. C. Hos tanquam diversos habuerunt Harduinus in Ind. Auctor. a Plinio Laudat. sub v. et Fabric. Bibl. Gr. T. XIII. p. 79. Brunckius contra in Lectt. p. 137. Archelaum Chersonesitam, Ægyptium dictum fuisse existimat, quod sedes in Ægypto habuerit, Schweighæuserus autem quod Chersoneso urbe Ægypti sit oriundus. Vid. Ind. Auctor. ab Athen. Laudat. sub v. p. 44. Cf. Jacobs. ad Anthol. Gr. Catalog. Poët. Epigrammatic. Vol. III. p. 856. et Schœll. Histoire de la Littérat. Grecque T. III. p. 127. Quod vero ad Archelaum Cyprium adtinet, sit ne ille quoque

unus idemque cum Ægyptio, pari quodammodo jure quæri potest. Nam, quæ a Brunckio adfertur ratio, de eo pariter valet, tum dici etiam potest eum natum in Cypro Lybiæ, de qua Stephanus Byz. v. Κύπρος p. 493. et Hecateus ap. eund. voc. Ἔφεσος p. 367. ubi tamen consulenda Berkelii nota. Vox denique Αἰγύπτιος facili mutatione in Κύπριος abire potuisse quivis intelligit. Sed illa tanquam meras conjecturas in medium profero et ab aliis accipi velim.

Aristonicus, Tarentinus. De eo videndus Vossius De Hist. Gr. p. 506. coll. Schweighæuser. Ind. Auctor. Athen. sub v. p. 52. Difficillimum sit statuere quis Aristonicus ille sit, quem citant Athenæus in Epit. I, 20. D. et Hygin. Poët. Astronom. Lib. II. c. 34. Suidas voc. Ἀκοστώσαις T. II. p. 88. et Schol. Pindari Olymp. I, 35. Nam præter nostrum fuisse videtur alius Alexandrinus, quem ἐν σημείοις Ὁμηρικοῖς laudari in Homeri Scholiis Marcianis putat Villoisonus Diatrib. Anecdot. Gr. T. II. p. 184. Cf. Lehrs. De Grammaticis λυτικοῖς p. 110. Loca scholiorum Homeri ubi Aristonicus, non addito tamen Alexandrini nomine, laudatur dabit Index ed. Bekker. sub v. De Alexandrino quoque accipiendum Strabonem vulgo existimatur. Lib. I. p. 65. ed. Almel. Ἀριστόνικος μὲν οὖν ὁ καθ' ἡμᾶς γραμματικὸς ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης κτλ. Cff. Interpp. ad versionem Gallic. Opp. Strabon. T. I. p. 81. et Jonsius De Script. Hist. Ph. III. 2, 3. p. 218.

Asclepiades Myrleanus, Diotimi filius et Apollonii discipulus, vixit Attali et Eumenis Pergamenorum regum tempore. Vid. Suidas sub. v. T. II. p. 321. et

Steph. Byz. voc. Μύρλεια p. 574. Scripsisse eum φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὰ, aliaque multa testatur idem Suid. ibid. Inter ea fuerunt Βιθυνικὰ, ex quorum Libro I. fragmentum servavit Parthenius Erotic. C. XXV. Ejus commentariis περὶ Νεστορίδος usus est Athenæus XI. p. 477. B. iterumque p. 488. sqq. et περὶ Κρατίνου XI. p. 501. Cf. Lucas. De Cratino p. 10. Scripserat etiam commentarium in Homeri Odysseam, ut colligitur ex Etymol. Magn. voc. ἀρναῖος p. 132. ed. Lips. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας κτλ. ex quo desumta videntur quæ adfert Eustathius ad Odyss. λ. p. 1697. l. 53. ed. Rom. Asclepiadem Myrleanum, sed tacito libri titulo, laudant præterea Schol. Theocrit. I, 118. p. 884. et aliis in locis, quæ notavit Kiessling. Ind. sub v. Etymol. Magn. voc. Ἀστυάναξ p. 145. et Athenæus passim. Vid. Schweighæuser. Ind. Auct. p. 65. De hoc grammatico consulendi sunt Vossius De Hist. Gr. I, 18. p. 118. Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 507. ed. Harl. Schœll. Hist. de la Littérat. Grecque T. V. p. 21. Jonsius De Script. Hist. Ph. II, 103. p. 167. et II, 17, 3. p. 205. qui, cur duos distinctos fecerit, non satis perspicio.

Athenodorus, Eretriensis, quem ἐν ὀγδόῳ ὑπομνημάτων citat Ptolemæus Lib. IV. iterumque sine scripti titulo ibid. Cf. Voss. de Hist. Gr. I, 5. p. 183. sq.

Botryas, Myndius, cujus, quantum scio, nemo Scriptorum mentionem fecit præter Ptolemæum Lib. I.

D e m e t r i u s , Iliensis , memoratus Eustathio ad Odyss. XI. p. 452. l. 9. ed. Bas. et Eudociæ p. 305. quis sit incertum est. Nam de Demetrio Ixione, Aristarchi discipulo , qui inter alia scripsit ἐξηγήσιν εἰς Ὅμηρον vix cogitare possemus , cum Adramyttenus fuerit. Vid. Suid. voc. Δημήτριος T. I. p. 539. sq. exscriptus ab Eudociâ p. 132.

D e m o c y d e s , memoratus uni Ptolemæo Lib. V. Sed cum hoc loco de Pythagorâ agatur , fortasse cum Teuchero reponendum Δημοκήδης , ut Democedes intelligatur Crotoniates , Pythagoreus philosophus idemque medicus , qui librum de Medicinâ scripserat teste Suidâ sub. v. T. I. p. 541. De eo vid. Auctores Bibl. Gr. Vol. I. p. 841. ed. Harl. et Harduinus Ind. Auctor. a Plinio Citat. p. 57. Tum vero Ptolemæus ea quæ refert ex alio habuisse aut subditicio quodam Democedis libro usus esse videretur.

E r e s i u s , notus unicâ Eustathii mentione ad Odyss. p. 453. l. 38. ed. Bas.

H y p e r m e n e s , quem ἐν τῷ περὶ Χίου diserte laudat Ptolemæus. Sed de eo aliunde non constat.

N a u c r a t e s , Erythræus , de quo Stephanus Byz. voc. Ἐρυθρά p. 355. Isocratis discipulus fuit , magistrique exemplo orationes funebres conscripsit. Vid. Cicer. De Orat. II , 94. p. 236. et III , 44. p. 576. Harles. Quintil. III , 6. Eundem tragœdiâ in Mausoleum a Theodecte victum esse testatur Suidas v. Θεοδέκτης. Commentarium in Homerum scripsisse dicitur Eustathio ad Il. β. p. 267. l. 2. ed. Rom. a quo et Sophista adpellatur ad Il. σ.

p. 1155. l. 13. Neque alium putaverim designari in ejusdem Eustathii Proœmio in Odyss. ubi hæc leguntur : φασὶ γὰρ Ναυκράτην τινὰ ἱστορῆσαι.

S i l e n u s , Chius, auctor Μυθικῶν ἱστοριῶν, quarum secundum librum citant Eustathius ad Odyss. τ. p. 1871. ed. R. Eudocia p. 43. et 394. et Scholiasta Lycophr. 786. Forsitan idem est, qui Γλώσσας scripsisse dicitur ap. Athen. XI. p. 783. Schol. Apollon. Argonaut. I, 1299. Eustath. ad Odyss. p. 1571. l. 5. ed. R. Apud Schol. Lyc. et Apollonii ll. cc. pro Σιλενὸς scribitur Σειληνὸς ; sed neutram harum scripturarum auctoritate carere post Perizon. ad Ælian. V. H. III, 18. monuit Schweighæuser. Animadv. in Athen. T. I. p. 320. Hic autem Silenus Chius probe distinguendus videtur ab alio Sileno Calactino historico , cujus multi meminerunt , in hisque Cicer. De Divinat. I , 24. Plin. H. N. IV , 22. ibique Harduin. Ind. Auctor. p. 66. Utrumque jam adcurate distinxit Harlesius ad Fabric. Bibl. Gr. Vol. II, p. 149. sq. quo magis mirari subit eos denuo confudisse Müllerum ad Schol. Lyc. l. l. p. 782. coll. Indic. Scriptor. in Tzetzæ Schol. sub. v.

S o s t r a t u s , Nysæus, Aristodemi filius, discipulus Cleodemi Peripatetici. Vid. Strabo XIV. p. 650. Lucian. Conviv. c. 32. T. III. p. 440. Reitz. Scripsisse eum libros II. περὶ Ζώων testatur Athenæus VII. p. 312. C. quorum posteriorem laudat ibid. p. 303. B. Sostratum præterea ἐν τῷ περὶ ἄρκτων citat Schol. Theocriti I, 115. p. 842. ejusdemque iterum meminit VI, 28. ubi cf. Kiessling. p. 901. Non diversus

ab illo videtur Sostratus auctor Τυῤῥηνικῶν, de quo Stobæus Floril. 64, 35. p. 486. Cf. Müller. Etrusk. I, p. 3. Neque ille, quem inter Rerum Trojanarum scriptores nominat Eudocia p. 85. Vid. Harles. ad Fabric. Bibl. Gr. Vol. VI. p. 379. nisi sit Sostratus Phanagorita, memoratus Stephano Byz. v. Μυκέλη p. 568. Sostratum auctorem poëmatis elegiaci de Tiresiâ laudat Eustathius ad Odyss. κ. p. 407. l. 31. ejusque iterum meminit ad Odyss. λ. p. 452. l. 12. ed. Bas.

Teles, ex quo, nullâ libri factâ mentione, fragmentum adposuerunt Eudocia p. 85. et Eustathius ad Odyss. p. 452. l. 14. ed. Bas. apud quem scribitur Τέλλης. Hunc scriptorem eundem esse cum philosopho Pythagoreo, ex cujus scriptis moralis argumenti reliquiæ passim in Stobæi Florilegio servatæ sunt, existimat Harles. ad Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 876.

Theodorus, Samothrax, quem, si Ptolemæum exceperis, nullus alius nominatim memoravit. Potuit esse grammaticus ille, quem epigrammate celebraverat Julianus. Vid. Jacobs. Animadv. ad Antholog. Græc. Vol. II. P. III. p. 393. ubi de variis Theodoris disseritur. Theodorus præterea (incertum quis) laudatur a Schol. Apollonii Argonaut. IV, 264. Eustath. ad Odyss. p. 1602. l. 23. ed. R. et Schol. Euripidis Orest. 1525. apud quem de Theodoro Gazâ accipit Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 279. Harl. De variis Theodoris egit etiam Jonsius De Script Hist. Ph. Lib. IV. p. 349.

T i m o l a u s, cujus mentio fit apud Eustathium ad Odyss. λ. p. 1697. l. 57. ed. R. iterumque in Prooemio ad Odyss. p. 1379. l. 48. his verbis: *εἰ καί τις Τιμόλαος ὁ εἴτε Λαρισσαῖος εἴτε Μακέδων εἴτε καὶ ἄμφω.* Timolaus quidam laudatur Plutarcho T. X. p. 744. Reisk. sed probabiliter intelligendus Timolaus Cyzicenus Platonis discipulus, de quo Diog. Laërt. III. 46.

INDEX

RERUM ET NOMINUM.

A.

I.

T.

CORRIGENDA.

Pag.	12.	lin.	2.	pro	τοιοῦ τόν leg. τοιοῦτόν.
—	ib.	—	5.	—	Ἡροδότῳ leg. Ἡροδότῳ.
—	ib.	—	14.	—	πελείαδας leg. πελειάδας.
—	ib.	—	16.	—	πελείαδων leg. πελειάδων.
—	18.	—	6.	signum « delendnm.	
—	19.	—	4.	pro	προς leg. πρὸς.
—	ib.	—	10.	—	Βριάρεως leg. Βριαρέως.
—	20.	—	2.	—	2). « ponendum 2). "
—	21.	—	15.	—	Ἀπτόλλωνος leg. Ἀπόλλωνος.
—	23.	—	8.	—	ὠς leg. ὡς.
—	28.	—	14.	—	χρυσῷ leg. χρυσῷ.
—	30.	—	8.	—	δεινόν leg. δεινὸν.
—	32.	—	5.	—	ὑιὸν leg. υἱὸν.
—	ib.	—	9.	—	θεῖς leg. θεὶς.
—	34.	—	6.	—	Ἀριθμούς leg. ἀριθμούς.
—	ib.	—	9.	—	περίεχει leg. περιέχει.
—	39.	—	14.	post κίθαρις inserendum signum ".	
—	54.	—	5.	pro	Πήλεως leg. Πηλέως.
—	87.	—	21.	—	Ἐρίννυος leg. Ἐριννύος.
—	99.	—	11.	—	Ἐλένῃ leg. Ἑλένῃ.
—	111.	—	16.	—	Sirenarum leg. Sirenum.
—	118.	—	23.	—	Ὀλυμπιαδὸς leg. Ὀλυμπιάδος.
—	120.	—	16.	—	θεῖς leg. θεὶς.
—	121.	—	6.	—	Μέμφιτις leg. Μεμφῖτις.
—	126.	—	19.	—	Ἐλλήνας leg. Ἕλληνας.
—	134.	—	16.	—	Sirenis leg. Sirenibus.
—	135.	—	9.	—	Καρδίαν leg. καρδίαν.

LOVANII, TYPIS G. CUELENS,
IN VIA DIESTENSI N.° 58.